Daphne du Maurier

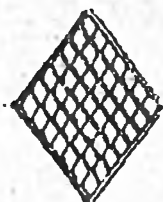
Golful francezului

Editura Eminescu

Coperta colecției : Val Munteanu
Ilustrația copertei : Ileana Bratu

1978

București, Piața Scînteii 1

Daphne
du Maurier

Golful francezului

În românește de
Madeleine Fortunescu

Editura Eminescu

DAPHNE DU MAURIER
Frenchman's Creek
The Continental Book Company AB
Stockholm 1942

Pentru Paddy
și
Christofer

Langley End
Ianuarie-Iunie, 1941

CAPITOLUL I

CÎND VÎNTUL DE EST BATE PE RÎUL Helford, apele lui strălucitoare devin tulburi și agitate, și micile valuri izbesc cu furie țărmurile nisipoase. În timpul refluxului, valurile se sparg deasupra bancurilor de nisip și piciorongii zboară către interior, spre mlaștini, mîngîind cu aripile lor suprafața apei și chemîndu-se unul pe celălalt. Numai pescărușii se mai rotesc încă, țipînd, deasupra crestelor, scufundîndu-se în răstimpuri în căutarea hranei, cu penele lor cenușii sclipind sub stropii sărați.

Talazurile lungi ale canalului, venind tocmai de dincolo de capul Lizard, urmează îndeaproape valurile iuți de la gura rîului ; amestecîndu-se cu apele furioase și învolburate ale mării adînci, își croiește drum un curent pămîntiu, umflat de ultimele ploi și sălciu din pricina mîlului, purtînd la suprafața lui paie, rămurele moarte și ciudate lucruri uitate : frunze căzute prea devreme, pui de păsări și boboci de floare.

Dana deschisă e pustie din pricina vîntului de est care stînjenește ancorarea și, de n-ar fi cele cîteva case risipite ici și colo deasupra Helfordului și grupul de bungalowuri de lîngă Portul Navas, rîul ar fi la fel cum era și într-un secol acum uitat, într-un veac care-a lăsat puține amintiri.

În acele zile, dealurile și văile erau singure în splendoarea lor, nu erau clădiri care să pîngărească stîncile sau

întinderile aspre și sălbatice, nici hornuri care să se profileze deasupra pădurilor înalte. Cătunul Helford se compunea doar dintr-un pîlc de căsuțe și ele nu stînjeneau cu nimic viața rîului care aparținea păsărilor — marele ploier, garia, pinguinul nordic. Nici un vas nu trecea pe aici atunci, așa cum se întîmplă azi, și acea întindere de apă încremenită, unde rîul se bifurcă spre Constantine și Gweek era calmă și limpede.

Rîul era puțin cunoscut, în afara cîtorva marinari care își aflau adăpost aici cînd furtunile de sud-vest îi abăteau spre țărm din cursa lor în susul curentului, dar ei găseau locul singuratic și sumbru, puțin înfricoșător din pricina tăcerii și, cînd vîntul le era prielnic din nou, erau bucuroși să ridice ancora și s-o pornească în larg. Cătunul Helford n-avea cu ce să ademenească spre țărm un marinar, locuitorii celor cîteva căsuțe fiind greoi la minte și necomunicativi, așa că cineva, care a stat prea multă vreme departe de căldură și de femei, se simțea puțin ispitit să hoinărească prin păduri, sau să se bălăcească împreună cu piciorongii în mîlul lăsat de reflux. Șerpuitorul rîu rămăsese astfel necunoscut, pădurile și dealurile — nestrăbătute de picior de om, și întreaga splendoare adormită a miezului de vară, care-i dă rîului Helford un farmec straniu, nu fusese niciodată văzută și niciodată știută.

Astăzi, sînt multe voci care desvirginează tăcerea. Vapoarele de agrement vin și pleacă, lăsînd dîre de spumă, navigatorii își fac între ei vizite, și chiar cel pornit pe-o drumeție de-o zi, cu ochiul obosit și îmbuibat de frumusețea nemistuită, se avîntă prin băltoace cu o plasă de raci în mînă. Uneori, într-un mic automobil gîfîitor, înaintează chinuit de zdruncinături pe drumul nebătătorit și noroios, care ieșind din satul Helford o cotește brusc la dreapta, și își ia ceaiul cu tovarășii săi de drum în bucătăria de piatră a vechiului conac, ce a fost cîndva Navron House. Și-acum a mai rămas ceva din măreția lui apusă. O parte din dreptunghiul inițial mai stă și azi în picioare, închizînd curtea fermei actuale, iar cele două coloane care constituiau odată intrarea în casă, acum învelite în iederă și încrustate cu licheni, slujesc ca piloni susținători unui hambar modern, cu acoperiș din tablă ondulată.

Bucătăria fermei, în care drumeţul îşi bea ceaiul, aparţine vastei sufragerii a conacului şi cele cîteva trepte, care dau acum într-un zid de cărămizi, sînt o parte din scara ce ducea odată la galerie. Restul casei trebuie să se fi degradat sau a fost demolată, deoarece clădirea pătrată a fermei, deşi destul de aspectuoasă, seamănă prea puţin cu vechile gravuri reprezentînd Navronul, dispus în forma literei E, iar din vechiul parc şi din grădina, aşa de îngrijite cîndva, n-a mai rămas nici urmă.

Drumeţul îşi înghite dumicatul şi îşi soarbe ceaiul surîzînd peisajului şi neştiind nimic despre femeia care a stat aici, cîndva, cu mult timp în urmă, într-o altă vară, urmărind aşa cum face el acum licărirea fluviului printre copaci, cu obrazul înălţat spre cer, ca să simtă soarele. El aude zgomotele primitive ale fermei, zăngănitul găleţilor, mugetul vitelor, vocile aspre ale fermierului şi fiului acestuia, strigîndu-se de la un capăt la altul al curţii, dar urechile lui sînt surde la ecourile acelor vremi cînd cineva, cu palmele duse căuş la gură, fluiera încetişor de sub brîul întunecat al copacilor, şi o plăpîndă siluetă, ghemuită sub zidurile casei încremenite în tăcere, îi răspundea iute, în timp ce deasupra lor fereastra se deschidea şi Dona, cu degetele bătînd pe pervaz o melodie fără nume, pîndea cu urechile ciulite, iar buclele îi cădeau rebele peste obraji.

Rîul îşi continuă drumul, copacii freamătă sub adierea verii, jos, în băltoace, în timpul refluxului, scoicarii scormonesc mîlul în căutarea hranei, ploierii ţipă, dar nimeni nu-şi mai aduce aminte de bărbatul şi femeia de atunci, iar pietrele de pe mormintele lor, cu numele indescifrabile, sînt năpădite de licheni şi de muşchi.

Astăzi, vitele tropăie, frămîntînd pămîntul peste portalul dispărut al conacului Navron unde, odată, în timp ce orologiul bătea miezul nopţii, un bărbat cu sabia scoasă din teacă surîdea în lumina palidă a lumînărilor.

Primăvara, copiii fermierului culeg primule şi ghiocei pe falezele de deasupra golfului ; ghetele lor pline de noroi strivesc rămurelele moarte şi frunzele căzute ale verii pierite, şi chiar golful, umflat de ploile unei ierni lungi, pare cenuşiu şi posomorît.

Copacii se înghesuie și astăzi, ca o masă întunecată, pînă la marginea apei și mușchiul verde și viguros năpădește micuțul chei, unde Dona ațița focul și se uita printre flăcări, rîzînd, la iubitul ei ; acum, însă, nici o corabie nu mai stă ancorată în golf, cu zvelte catarge țintuind cerul, nu se mai aude scrîșnet de odgoane, nici o aromă de tutun scump nu mai împînzește aerul și nici glasuri, discutînd într-o melodioasă limbă străină, nu-și mai trimit ecoul de dincolo de apă.

Navigatorul solitar, care-și lasă vasul în rada deschisă a Helfordului, pornind cu barca în explorarea rîului într-un înserat de miez de vară, cînd rîndunicile de noapte se strigă una pe alta, odată ajuns la gura golfului, are un moment de șovăială; deoarece și azi mai dăinuie aici ceva misterios, ca un fel de vrajă. Fiind străin, navigatorul se uită înapoi peste umăr la iahtul adăpostit în radă, privește apa lată a rîului și șovăie, cu mîinile încremenite pe vîsle, conștient deodată de adînca tăcere a golfului, a îngustului și șerpuitorului său canal, și el se simte, fără a-și putea da seama de ce, un intrus, un fel de braconier al timpului. Totuși, se aventurează puțin de-a lungul țărmului stîng al golfului, zgomotul cîrmei răsună strident deasupra apei, stîrnind ecouri ciudate printre copacii de pe malul mai îndepărtat ; cu cît înaintează mai mult, golful devine tot mai îngust, copacii se îndesesc din ce în ce spre marginea apei și o vrajă ciudată pune stăpînire pe el, fascinîndu-l, un soi de neliniște bizară și neînțeleasă pe deplin.

E singur. Și totuși... Oare, nu vin niște șoapte dinspre bancurile de nisip de lîngă țărm ? Oare, nu se zărește o siluetă înaltă, în lumina lunii ce-i poleiește cu aur pantofii cu cataramă și cuțitul din mînă ? Și oare, alături de a, nu se află o femeie, cu o pelerină pe umeri și cu bucle întunecate descoperindu-i urechile ? I se pare, desigur, umbrele copacilor îi joacă feste, iar șoaptele nu sînt altceva decît foșnet de frunze și bătaia de aripi a unei păsări adormite, dar el se simte deodată nesigur și chiar apăsat de umbra unei spaime. Ghicește vag că nu trebuie să meargă mai departe și că extremitatea golfului de după țărmul cel mai îndepărtat îi este interzisă și sortită să rămînă ne-

explorată. Făcînd cale întoarsă, își îndreaptă prora bărcii spre radă și, pe măsură ce se îndepărtează, sunetele și șoaptele ajung tot mai distincte la urechea lui. se aud zgomote de pași, o chemare și un strigăt în noapte, un șuierat îndepărtat și timid, un cîntec ciudat și melodios. Își încordează privirile în întuneric și masa de umbre din fața lui capătă contururile rigide și nete ale unui vas eșuat. Un vas plin de grație și frumusețe, datînd din alte vremi, o corabie fantomă. Și inima începe deodată să-i bată, brațele i se crispează pe vîsle și micuța barcă se avîntă ca o săgeată pe rîul întunecat, fugind de vrajă, pentru că ceea ce a văzut el nu ține de lumea aceasta, și ceea ce a auzit stă dincolo de puterea lui de pricepere.

Ajuns iarăși în siguranță, pe vasul său, se uită pentru ultima oară îndărăt spre intrarea în golf ; o lună plină și albă, strălucind în toată splendoarea ei estivală, se înalță deasupra copacilor înalți, scăldînd golful în lumină și frumusețe.

O rîndunică de noapte ciripește în ferigile de pe coline, un pește sfîșie cu un plescăit moale suprafața apei, vasul se întoarce ușor în întîmpinarea mareei și golful dispare de sub privirile navigatorului.

El coboară în tihna confortabilei sale cabine și, scotocind printre cărți, găsește în cele din urmă lucrul pe care-l caută. O hartă a Cornwall-ului, prost desenată și plină de inexactități, cumpărată într-un moment de hoinăreală într-o librărie din Truro. Pergamentul este vested și galben, însemnările nu se deslușesc, ortografia ține de un alt secol. În schimb, rîul Helford este schițat destul de corect, iar cătunele din Constantine și Gweek: la fel. Navigatorul, însă, privește dincolo de ele, la meandrele unui braț îngust care se desparte din rîul mamă, la goana lui șerpuită și scurtă spre vest, către mare. Cineva îi caligrafiase numele cu litere fine și decolorate : Golful Francezului.

Navigatorul își frămîntă o clipă mintea cu numele golfului, apoi înalță din umeri, face harta sul și-o pune la loc. Adoarme îndată. Apa e liniștită. Nici o briză nu îi ondulează suprafața. Rîndunelele de noapte au amuțit. Navigatorul visează și, în vreme ce mareea freamătă lin în jurul vasului și luna sclipește pe rîul liniștit,

murmure molcome îi ajung la ureche : trecutul se preschimbă în prezent.

Un veac uitat răsare din ţărînă şi pînză de păianjen... Păşeşte în alt timp. Aude tropotul copitelor galopînd pe drumul către Navron, vede uriaşa poartă balansîndu-se larg deschisă, chipul palid şi speriat al servitorului, şi ochii lui aţintiţi spre călăreţul înfăşurat în mantie.

O vede pe Dona venind în capul scărilor, îmbrăcată în rochia ei veche şi cu un şal pe cap, în timp ce jos, în golful ascuns şi încremenit în tăcere, un bărbat se plimbă încolo şi încoace pe puntea corăbiei sale, cu mîinile la spate, şi cu un ciudat şi enigmatic surîs pe buze. Bucătăria fermei de la Navron House se preschimbă iar în vechea sufragerie ; cineva stă ghemuit pe trepte cu un cuţit în mînă ; în timp ce, de sus, răsună deodată strigătele speriate ale unui copil, un scut desprins din peretele galeriei se prăbuşeşte peste silueta ghemuită pe scară şi doi căţeluşi spanieli „King Charles", parfumaţi şi cîrlionţaţi, aleargă schelălăind şi lătrînd ascuţit spre trupul întins pe podea.

Miezul verii stă să bată ; e seară ; un foc de lemne arde într-un golf pustiu. Un bărbat şi o femeie se privesc unul pe celălalt surîzînd şi împărtăşindu-şi taina. La revărsatul zorilor, odată cu refluxul, o corabie îşi întinde pînzele, soarele arde sălbatic într-un cer albastru şi vesel, pescăruşii ţipă.

Toate şoaptele, toate ecourile trecutului apus zumzăie în creierul celui adormit, care se simte una cu ele, ca o parte a lor ; crîmpei desprins din mare, din corabie, din zidurile domeniului Navron, din trăsura care huruie şi se clatină pe drumurile bolovănoase ale Cornwall-ului, crîmpei desprins chiar şi din acea pierdută, uitată Londră, artificială şi pictată, unde străjerii umblau cu torţe şi cavalerii afumaţi rîdeau la colţul unei străzi pietruite şi pline de noroi. Îl vede pe Harry în jacheta lui de satin, cu spanielii pe urmă-i, năvălind în dormitorul Donei, în timp ce ea îşi pune cerceii cu rubine în urechi. Îl vede pe William cu gura lui cît un nasture, cu faţa lui mică şi de nepătruns. Şi, în sfîrşit, o vede pe *La Mouette*[1] ancorată

[1] Pescăruşul, în franceză în text. — N. T.

într-un golf strîmt și dantelat, copacii coborînd pînă la marginea apei, aude țipătul stîrcului și al ploierului și, în somn, respiră și trăiește încă odată fermecătoarea nebunie a acelui ultim miez de vară care a făcut pentru prima dată din golf un refugiu și un simbol al evadării.

CAPITOLUL II

OROLOGIUL BISERICII BĂTEA JUMĂTATEA chiar în clipa în care trăsura, intrînd în huruit de roți în Launceston, se oprea în piața hanului. Surugiul scoase un mormăit, iar tovarășul său sări jos, alergînd să țină caii de căpăstru. Surugiul își puse două degete în gură și fluieră. Imediat, dinspre han își făcu apariția un rîndaș buimac, frecîndu-și ochii adormiți.

— Nu-i vreme de tînjeală ! Adu de îndată apă și de mîncare cailor ! spuse surugiul, care se ridică de pe capră și, întinzîndu-se, aruncă o privire otrăvită în jur, în timp ce tovarășul său își mișca picioarele amorțite, adresîndu-i un zîmbet larg, plin de simpatie.

— Nu și-au frînt încă spinările, și e și asta ceva, spuse el încet. — Poate că, la urma urmei, merită toate guineele pe care sir Harry le-a plătit pentru ei.

Surugiul ridică din umeri. Era prea obosit și membrele îi erau prea înțepenite ca să răspundă. Drumurile erau o nenorocire și dacă s-ar fi rupt vreo roată, ori ar fi căzut sfîrșit vreunul din cai, el ar fi fost cel care ar fi avut de suferit, și nu celălalt. Dacă, cel puțin, ar fi putut bate drumul în tihnă, dacă ar fi avut la dispoziție o săptămînă ! Dar nu ! Trebuiau să gonească în ritmul ăsta infernal în care îți poți frînge gîtul, fără să cruți nici oamenii, nici animalele, și toate astea din pricina blestematelor de toane ale doamnei. În orice caz, slavă Domnului, pentru moment a adormit și în interiorul trăsurii totul era în ordine. Dorințele îl înșelară însă, fiindcă atunci cînd rîndașul se întoarse, cu cîte o găleată în fiecare mînă, și caii începură să bea însetați, fereastra trăsurii se deschise cu o zmucitură și stăpîna se aplecă în afară, fără nici o urmă de somn pe figură, cu ochii limpezi și larg deschiși și cu acea voce

rece și poruncitoare, de care învățase să se teamă în cursul acestor ultime zile, întrebă mai nerăbdătoare decît oricînd.

— De ce naiba această întîrziere ? — Oare nu te-ai oprit să adăpi caii acum trei ore ?

Surugiul murmură o rugăciune ca să-i dea Dumnezeu putere să se stăpînească și, dîndu-se jos de pe capră, se apropie de geamul deschis al trăsurii.

— Caii nu sînt obișnuiți cu un asemenea ritm, doamnă, spuse el. Uitați că în ultimele două zile am străbătut aproape două sute de mile și, în afară de asta, drumurile acestea nu sînt potrivite pentru animale de rasă așa de nobilă ca ale dumneavoastră.

— Prostii, veni răspunsul, cu cît sînt de rasă mai bună, cu atît pot să reziste mai bine. De aici înainte, să oprești caii numai cînd o să-ți dau eu ordin. Plătește băiatului ce-i datorăm și hai să plecăm mai departe.

— Da, doamnă. Bărbatul se întoarse cu gura strînsă într-o expresie de exasperare și oboseală, făcu un semn cu capul tovarășului său și, bombănind printre dinți, se cățără din nou la locul său pe capră.

După ce scoase gălețile de sub botul cailor, prostănacul de rîndaș rămase cu gura căscată, neînțelegînd nimic ; tropăind din copite și sforăind, cu aburii țîșnind din trupurile lor încinse, caii părăsiră mica piață pietruită și orășelul adormit, ca s-o pornească iar pe drumul gloduros și plin de bolovani.

Dona aruncă o privire încruntată pe geam, cu bărbia sprijinită în palme. Din fericire, copiii continuau să doarmă și chiar Prue, dădaca lor, cu gura deschisă și cu fața roșie, nu se mișcase de mai bine de două ore. Biata Henrietta ! De patru ori îi fusese greață și acum zăcea cu obrazul palid și tras — minusculă ediție a lui Harry, cu căpșorul auriu sprijinit de umărul dădacei. James nu se mișcase deloc ; dormea somnul adînc și adevărat al pruncie și, poate, că nici n-avea să se trezească pînă la destinație. Și acolo — de ce jalnică primire aveau să aibă parte ! Paturi cu așternuturile jilave, fără îndoială, obloane închise, izul de mucigai și atmosfera înăbușitoare a camerelor nelocuite, enervarea servitorilor luați pe nepusă masă și ne-

mulțumiți. Și toate, din pricina unui imbold ascultat orbește, a unui neașteptat val de revoltă împotriva zădărniciei vieții ei, împotriva acelor nesfîrșite supeuri, dineuri și partide de cărți, a acelor pozne nesăbuite, demne de un ucenic în orele de răgaz, a acelui stupid flirt cu Rockingham, și împotriva lui Harry însuși, atît de leneș, atît de lasă-mă să te las, jucîndu-și prea bine rolul lui de soț desăvîrșit, cu îngăduința, cu căscatul lui dinainte de miezul nopții, cu adorația lui placidă și somnoroasă. Această senzație de zădărnicie, care creștea de luni întregi, o sîcîia din cînd în cînd ca o durere mocnită de dinți, dar deabia vineri noaptea se trezise în ea acea totală scîrbă față de sine însăși și de exasperare, și noaptea aceea de vineri o făcea să se lase hurducată în toate părțile în această trăsură blestemată, din pricina ei făcea această călătorie ridicolă ca să ajungă la o casă pe care o văzuse o singură dată în viață și despre care nu știa nimic, cărînd după ea, pradă furiei și nervilor, pe cei doi copii uimiți și pe guvernanta lor, total lipsită de entuziasm.

Firește, ascultase de-un impuls, așa cum făcuse întotdeauna în viața ei, dînd curs unei șoapte, unei sugestii ivite nu se știe de unde și care-și bătea joc de ea după aceea. Se măritase cu Harry tot dintr-un impuls, din pricina rîsului său — atrasă de firea lui nepăsătoare și veselă, și fiindcă crezuse că ochii săi albaștri ascund mai mult decît cuprindeau în realitate... Acum, își dădea seama că... dar acestea sînt lucruri pe care nu ți le mărturisești nici măcar ție însăți și, dealtfel, la ce bun ? Treaba era săvîrșită, se afla aici cu cei doi copii mărișori ai ei, și luna viitoare, orișicum, tot o să împlinească treizeci de ani.

Nu, nu bietul Harry trebuia condamnat, nici viața lipsită de sens pe care o duceau, nici escapadele smintite, nici prietenii lor, nici atmosfera sufocantă a unei veri căzute prea timpuriu pe praful și noroiul răscopt al Londrei, nici flecăreala stupidă din foaierele teatrelor, palavrele și frivolitatea, nici prostiile deșucheate pe care Rockingham i le șoptea la ureche. Ea, și numai ea, purta întreaga vină.

Jucase prea mult timp un rol nedemn de ea. Consimțise să fie acea Donă pe care o cerea lumea ei — o creatură

superficială și încîntătoare, care se plimba, vorbea și rîdea, acceptînd laudele și admirația cu o disprețuitoare ridicare din umeri, ca pe un firesc omagiu adus frumuseții ei, o creatură ușuratică, insolentă, voit indiferentă. Și în tot acest timp, o altă Donă, o Donă ciudată, asemănătoare unei fantome, o cerceta cu atenție dintr-o oglindă întunecată. cuprinsă de rușine.

Acest alter ego al ei știa că viața nu trebuie să fie negreșit amară, sau fără conținut, sau închistată în granițe înguste, și că ar putea fi nemăsurată, infinită, dacă ar însemna suferință, iubire, primejdie, tandrețe, și chiar mai mult decît astea toate, mult mai mult. Da, senzația de scîrbă față de sine pusese stăpînire pe ea cu toată puterea în acea noapte de vineri. Cu atîta putere încît și acum, cînd sta în trăsură, cu dulcele aer cîmpenesc scăldîndu-i obrazul, mai putea simți în nări mirosul încins al străzii, emanat de canalele de scurgere ale Londrei, un miros de descompunere și putregai, care se alia în chip inexplicabil cu cerul greu și înăbușitor, cu căscatul lui Harry cînd își scutura un fir de praf de pe haină, cu zîmbetul mefistofelic al lui Rockingham — ca și cum toate astea simbolizau o lume obosită, muribundă, de care trebuia să se elibereze singură și să fugă, înainte ca cerul să cadă deasupra ei și s-o prindă în capcană. Își amintea de negustorul ambulant, orb din colțul străzii, cu ochii crispîndu-i-se la sunetul unei monezi, de băiatul de prăvălie din Haymarket cu tava pe cap, înaintînd cu pași mărunți și strigîndu-și marfa cu o voce stridentă și amărîtă ; și-l amintea cum, odată, împiedicîndu-se de niște gunoaie din rigolă, își vărsase tava pe caldarîmul prăfos. Și își amintea, Doamne ! teatrul supraaglomerat, duhoarea parfumată a trupurilor încinse, rîsul nătîng și vorbăria goală, persoanele din loja regală cu Regele în frunte, mulțimea nerăbdătoare de pe locurile ieftine, dînd din picioare și aruncînd între timp coji de portocale pe scenă. Și, în sfîrșit, pe Harry rîzînd din nimic, după cum îi era obiceiul, care amețit fie din pricina piesei, fie că băuse prea mult înainte, începea să sforăie în fotoliul lui, prilej fericit pentru Rockingham să-și lipească piciorul de-al ei și să-i șoptească în ureche. Blestemate fie nerușinarea, aerul lui de proprietar, familiaritățile lui, și

toate astea fiindcă îi îngăduise s-o sărute odată, într-un moment de plictiseală, pentru că noaptea era minunată. Pe urmă, plecau cu toții să supeze la Swan, pe care-l detesta din ce în ce mai mult, atracția pentru noutate odată sfîrșită, neputînd s-o stimuleze pînă la moarte faptul de a fi singura nevastă legitimă printre atîtea femei ușoare.

Cîndva, asta prezentase o anumită atracție ; să supeze cu Harry în aceste locuri, unde nici un alt bărbat nu-și aducea nevasta, să stea cot la cot cu demimondenele orașului și să-i vadă pe prietenii lui Harry la început scandalizați, apoi fascinați și, în cele din urmă, cuprinși de febră, asemeni școlarilor curioși, care calcă pe-un tărîm interzis — da, cîndva, toate astea îi ațîțaseră gustul de petrecere. Și totuși, chiar atunci, chiar de la început, simțise cum o împungea rușinea, avusese o ciudată senzație de degradare, ca și cum s-ar fi îmbrăcat pentru un bal mascat în niște veșminte nepotrivite.

Iar rîsul agreabil și puțin cam nătîng al lui Harry, aerul lui consternat și vag scandalizat, cînd îi spusese : „Ai devenit subiectul de conversație al orașului. Știi că lichelele te bîrfesc prin taverne ?“ — departe de-a fi pentru ea o dojană, o iritase. Ar fi preferat să fie furios, să țipe la ea, chiar s-o ocărască. El însă nu făcuse decît să rîdă, să ridice din umeri și s-o mîngîie în felul lui greoi și neîndemînatec, astfel că ea știu că purtarea ei nebunească nu-l atinsese, că în sine însuși e total încîntat că bărbații vorbesc despre soția lui și o admiră, pentru că asta îl făcea să devină în ochii lor cineva. Trăsura intră cu o roată într-o groapă, hurducîndu-i, și James se mișcă prin somn. Fețișoara i se încreți a plîns, și Dona îi întinse jucăria care îi alunecase din brațe. Băiețelul și-o lipi de gură și adormi din nou. Arăta ca Harry cînd îi cerea să-l asigure că-l iubește, și ea se întrebă cu uimire de ce această expresie pe care o găsește atît de fermecătoare și emoționantă la James, la Harry i se pare stupidă, reprezentînd în plus și o ascunsă pricină de iritare.

În acea noapte de vineri, după ce se îmbrăcase, în timp ce-și punea în urechi cerceii cu rubine, care erau din aceeași garnitură cu colierul din jurul gîtului, și-a amintit deodată de James înșfăcînd pandantivul și îndesîndu-și-l

în gură, şi surîsese pentru ea, gîndindu-se la asta. Harry, care stătea în picioare lîngă ea, scuturîndu-şi dantelele de la manşetă, îi prinsese zîmbetul şi-l luase drept o invitaţie. „Dona, spusese, de ce naiba mă priveşti aşa ? Hai să nu mai mergem la teatru ! Rockingham şi întreaga lume n-au decît să se spînzure ! De ce, dracului, nu putem rămîne acasă ?" Bietul Harry, ce mult semăna asta cu el ! Provocat de-un surîs ce nu-i era adresat, să fie cuprins de-o îngîmfată adoraţie. Spusese : „Nu fi ridicol !", îndepărtîndu-se de el, astfel ca să nu-i poată atinge umerii goi cu mîinile lui neîndemînatece. Gura lui luase imediat expresia aceea de încăpăţînare îmbufnată, pe care i-o cunoştea atît de bine, astfel că au plecat la teatru, aşa cum mai plecaseră de nenumărate ori la alte piese şi la alte supeuri, prost dispuşi şi puşi pe ceartă, stricîndu-şi seara înainte ca ea să înceapă cu adevărat.

Pe urmă, îşi chemase căţeii, pe Duke şi pe Duchess, care năvăliseră schelălăind spre el, ca să le dea dulciuri, umplînd camera cu lătratul lor ascuţit, sărind şi repezindu-se spre mîinile lui.

„Hei, Duke, hei, Duchese, *apporte !*" le poruncea el, aruncîndu-le dulciuri prin odaie sau pe patul Donei, şi ei zgîriau perdelele cu ghearele şi încercau să sară pe pat, lătrînd îngrozitor, iar Dona cu degetele în urechi ca să nu-i mai audă, o pornise în goană din cameră pe scări în jos, spre trăsura care o aştepta, albă, rece şi mînioasă, întîmpinată de miasmele încinse ale străzii şi de-un cer searbăd şi înăbuşitor.

Trăsura intră iarăşi într-una din gropile drumului de ţară, zdruncinîndu-i pe toţi şi, de data asta, se agită dădaca. Biata şi nefericita Prue, cu faţa ei cinstită şi prostănacă, înăsprită şi răvăşită de oboseală, cîtă pică trebuie să-i poarte stăpînei sale pentru această neaşteptată şi inexplicabilă călătorie ! *Şi Dona se întreba dacă nu* cumva lăsase în urma ei la Londra vreun adorator, care, probabil, se va consola, însurîndu-se cu alta, astfel că, dacă viaţa dădacei va fi ratată, asta se va întîmpla din pricina ei, a Donei, a toanelor şi capriciilor ei, a cumplitei ei lipse de consecvenţă. Ce altceva va putea face Prue la Navron,

decît să-i plimbe pe copii în josul și susul aleilor și prin grădină, oftînd după străzile Londrei, rămase la sute de mile în urmă ? Dar erau oare grădini la Navron ? Nu-și putea aminti. Ce multă vreme i se părea că s-a scurs de la acea scurtă vizită făcută aici, imediat după ce se măritase ! Era sigură că existau copaci, și un rîu care strălucea, și o cameră lungă cu niște ferestre mari, larg deschise. Dar mai mult decît atît nu putea să-și amintească, fiindcă, așteptînd-o pe Henrietta, se simțise nespus de rău în acele zile, cînd chinuită de grețuri, nu făcuse decît să se tîrască de pe o sofa pe alta, mirosind flacoane de săruri. Deodată, Dona își dădu seama că îi e foame, trăsura tocmai trecuse, hurducîndu-se, printr-o livadă cu meri în floare, și ea simți că trebuie să mănînce acum, imediat, fără multă întîrziere, la marginea drumului, în lumina soarelui ; că trebuie să mănînce cu toții. Așa că scoase capul pe geam și-i strigă surugiului :

— O să facem un scurt popas, ca să mîncăm. Vino și ajută-mă să întind pledurile lîngă tufișurile de la marginea drumului.

Bărbatul se uită în jos la ea cu ochii mari și plini de consternare :

— Dar doamnă, pămîntul e, poate, umed și-o să răciți.

— Prostii, Thomas ! Mi-e foame, tuturor ne e foame și trebuie să mîncăm.

Surugiul se dădu jos de pe capră și pe fața lui congestionată se citea cît e de stînjenit. Tovarășul său se întoarse la rîndu-i, tușind în pumni.

— Există un han la Bodmin, doamnă, îndrăzni surugiul. Puteți mînca acolo, bucurîndu-vă de tot confortul și, poate, o să și poposiți puțin ; e, cu siguranță, mult mai potrivit. Dacă trece cineva pe aici și vă vede șezînd jos la marginea drumului ? Mă îndoiesc că lui sir Harry i-ar plăcea...

— La naiba, Thomas ! Ești sau nu în stare s-asculți de-o poruncă ? spuse stăpîna lui și, deschizîndu-și singură portiera, sări jos pe șoseaua noroioasă, ridicîndu-și fără pic de rușine poalele rochiei deasupra gleznelor.

„Săracul sir Harry“, își spuse surugiul, „iată cu ce lucruri are de luptat în fiecare zi“. În mai puțin de cinci

minute, Dona îi adunase pe toți pe iarba din marginea drumului, pe dădaca abia deșteptată din somn, clipind din ochii ei rotunzi, și pe copiii care o priveau țintă, uimiți.

— Haideți toți să bem bere! spuse Dona. Avem o mică provizie în coșul de sub banchetă. Mi-e o poftă nebună de bere. Da, James, o să-ți dau puțină și ție.

Și se așeză jos, cu fustele strînse sub ea, cu pălăria dată pe spate, golindu-și berea dintr-o înghițitură, ca o țigancă cerșetoare; turnîndu-și puțină pe vîrful degetului, să-i dea să guste și băiețelului ei, îi surîse surugiului ca să-i arate că nu-i poartă pică nici pentru felul lui brutal de-a conduce, nici pentru încăpățînarea lui.

— Și voi doi trebuie să beți, e destulă pentru toată lumea, îi îmbie Dona. Bărbații fură obligați să bea cu ea, ocolind privirile dădacei, care se gîndea, la fel cu ei, că toate astea sînt necuviincioase, și visa la o odaie liniștită într-un han, unde să găsească apă caldă pentru copii, ca să-i poată spăla pe față și pe mîini.

— Unde ne ducem? întrebă Henrietta pentru a douăsprezecea oară, uitîndu-se împrejur cu dezgust și ținîndu-și rochia strîns lipită de ea, ca să n-o umple de noroi. Oare, excursia noastră se apropie de sfîrșit și vom fi curînd acasă?

— Ne ducem la o altă casă, spuse Dona, o casă nouă, cu mult mai drăguță. O să te poți zbengui prin păduri, o să-ți poți murdări hainele, și Prue n-o să te dojenească, pentru că asta n-o să aibă nici o importanță.

— Nu vreau să-mi murdăresc hainele. Vreau să mă duc acasă, spuse Henrietta și buzele începură să-i tremure; se uită în sus bosumflată la Dona și apoi, fie fiindcă era obosită — fusese așa de ciudată această călătorie, acest popas la marginea drumului —, fie că ducea lipsa traiului ei de fiecare zi, începu să plîngă. James, care pînă atunci păruse fericit și liniștit, își deschise la rîndu-i gura mare și se porni să țipe, din solidaritate cu sora lui.

— Nu, scumpii mei, nu, comorile mele! Nu le-au plăcut șanțurile astea scîrboase și gardurile pline de ghimpi, spuse Prue, strîngîndu-i pe amîndoi în brațe; iar cuvintele ei ascundeau atîtea imputări la adresa stăpînei sale, cauza tuturor acestor răsturnări de ordini, încît Dona, pe care

o înțepa conștiința, se ridică în picioare, împrăștiind cu vîrful pantofului resturile dejunului.

— Atunci, hai să mergem mai departe, orice-ar fi ! Dar fără lacrimi, vă rog, pentru Dumnezeu !

Și în timp ce guvernanta, copiii și proviziile își reluau locurile în trăsură fără ajutorul ei, Dona rămase pentru cîteva clipe singură, în picioare. Da, plutea în aer parfumul merilor în floare și al drobiței, un miros de mușchi și de turbă venea dinspre landele îndepărtate și, de undeva, negreșit aproape, de după colinele acelea din zare, răzbătea mireasma jilavă a mării.

Să uite lacrimile copiilor, să uite aerul nemulțumit al dădacei, să uite figura bosumflată a surugiului, să-l uite pe Harry și disperarea ochilor lui albaștri, cînd i-a anunțat hotărîrea ei ! „Ce naiba Dona, ce-am făcut, ce-am spus ? Nu știi că te ador ?“ Să uite toate astea, pentru că asta însemna libertatea : să stai aici, în picioare o clipă, cu fața bătută de soare și vînt, și asta însemna să trăiești : să surîzi și să fii singură.

Încercase să-i explice aceasta lui Harry vineri noaptea după escapada nebunească și idioată de la Hampton Court ; încercase să-i povestească ce simte, să-l facă să înțeleagă că farsa stupidă făcută contesei nu fusese decît o idee greșită și absurdă despre glumă, o trădare a firii ei adevărate ; că, în realitate, ceea ce dorea ea era evadarea, o evadare din ea însăși, din viața pe care o duceau împreună ; că ajunsese într-un moment de impas în această perioadă a existenței ei și că trebuia să străbată singură această criză.

— Du-te la Navron, dacă ții cu orice preț s-o faci ! îi spusese îmbufnat. O să trimit vorbă de îndată să se facă pregătirile necesare pentru primirea ta, să se deschidă casa și servitorii să fie gata. Dar nu te înțeleg. De ce, așa, deodată ? De ce nu ți-ai exprimat niciodată această dorință înainte, și de ce nu vrei să vin și eu cu tine ?

— Pentru că vreau să fiu singură, pentru că mă simt într-o asemenea stare sufletească încît dacă nu voi fi singură, o să te scot din minți, și pe mine odată cu tine, spusese ea.

— Nu înțeleg, repetase el, cu fălcile încleștate și cu privirea posacă și atunci ea, cuprinsă de disperare, încercase să-i redea printr-o imagine starea ei sufletească.

— Îți amintești de cotețul de păsări al tatălui meu din Hampshire ? îl întrebase ea. Ții minte ce bine erau nutrite acolo și cît de libere puteau să zboare în jurul coliviei ? Ei bine, odată am scos un cînepar și, îndată ce mi-am deschis palmele, a zburat drept spre soare...

— De ce-mi spui asta ? întrebase el, încrucișîndu-și mîinile la spate.

— Fiindcă așa mă simt eu. Asemenea păsării aceleia înainte de a-și lua zborul, răspunsese ea, întorcîndu-i spatele și zîmbind, în ciuda mărturisirii ei, fiindcă el părea atît de perplex, atît de nefericit și atît de copleșit de această problemă peste capacitatea lui de pricepere, așa cum se uita la ea îmbrăcat în alba lui cămașă de noapte. Bietul, dragul de Harry — ea era în stare să-l înțeleagă ! Ridicînd din umeri, se suise în pat. Cu fața întoarsă la perete și ochii feriți de ea, spusese :

— Doamne, Dumnezeule, Dona, oare de ce trebuie să fii tu așa de uluitor de complicată ?

CAPITOLUL III

DUPĂ CE SE CHINUI CÎTEVA CLIPE cu cremona ferestrei care se înțepenise, desigur din pricina neîntrebuințării — pesemne că de luni întregi nu mai pusese nimeni mîna pe ea — Dona deschise larg geamurile, lăsînd să intre aerul proaspăt și soarele.

— Pfui ! făcu ea. Odaia asta miroase a cavou ! Și cum, în clipa aceea, în sticlă tocmai se reflecta o rază de soare, ea prinse imaginea servitorului uitîndu-se la ea. Ar fi putut jura că zîmbise, dar cînd ea se întoarse era solemn și impasibil, așa cum fusese din primul moment al sosirii lor, un omuleț subțire, cu o gură strînsă și încrețită ca un nasture și un obraz palid și ciudat.

— Nu-mi amintesc de dumneata, spuse. Pesemne că nu te aflai aici ultima oară cînd am venit noi.

— Nu, doamnă, răspunse el.

— Îmi amintesc că, pe atunci, era un bătrîn, i-am uitat numele, dar știu că avea reumatism la toate încheieturile și abia putea să meargă. Pe unde o fi oare, acum ?

— În mormînt, doamnă.

— Aha ! făcu Dona și, mușcîndu-și buzele, se întoarse din nou spre fereastră. „Nu cumva ticălosul ăsta își bate joc de ea ?"

— Și dumneata ai venit în locul lui ? îl întrebă ea peste umăr, uitîndu-se afară, la copaci.

— Da, doamnă.

— Și cum te numești dumneata ?

— William, doamnă.

Uitase că locuitorii din Cornwall vorbesc într-un fel atît de ciudat, cu un accent curios, aproape străin, cel puțin așa presupunea ea, că e vorba de dialectul din Cornwall ; cînd se întoarse să se uite la el, îi surprinse același surîs ușor, pe care-l observase în clipa în care-i văzuse imaginea reflectată în geam.

— Mă tem că această venire a noastră pe neașteptate a iscat multă bătaie de cap ; în primul rînd, deschiderea casei, care a stat închisă prea multă vreme. desigur. E praf peste tot. Mă mir că n-ai observat.

— Am observat, doamnă, răspunse el. dar de vreme ce înălțimea voastră nu venea la Navron, nu mi s-a părut deloc că merită să-mi irosesc timpul cu curățenia odăilor. E greu să faci o treabă cu plăcere cînd nu e nimeni să vadă și să aprecieze.

— De fapt, spuse Dona, pornită pe glumă. dacă stăpînul e indolent, servitorul e așijderea.

— Desigur, doamnă, confirmă el cu gravitate.

Dona măsură încăperea în lung și-n lat, plimbîndu-și degetele pe tapiseria tocită și decolorată a scaunelor. Pipăi sculpturile de pe cămin și se uită la portretele agățate pe pereți : tatăl lui Harry, pictat de van Dyke, ce anostă expresie avea ! Și această miniatură înrămată, cu siguranță că era chiar Harry, în anul cînd se căsătoriseră. Și-l amintea acum : ce tînăr și impunător părea ! O puse deoparte, conștientă de privirile servitorului fixate asupra ei. Ce ciudată creatură ! Apoi își veni în fire ; niciodată nu se lăsase dominată de vreun servitor.

— Vezi să ai grijă, te rog, ca toate odăile din casă să fie măturate și șterse de praf, spuse ea, ca toată argintăria să fie curățată, ca în fiecare cameră să existe flori

și fiecare obiect să stea la locul său ; pe scurt, ca și cum stăpîna casei n-ar fi fost o leneșă, ci ar locui aici de foarte mulți ani.

— Va fi o plăcere pentru mine, doamnă, spuse el și, înclinîndu-se, părăsi camera. Contrariată, Dona își dădu seama că din nou își bătuse joc de ea, dar nu fățiș, nu cu familiaritate, ci în secret, în sinea lui.

Prin ușa largă cu ferestre mari, care da în grădină, ieși afară pe peluza din fața casei. Cel puțin, grădinarii își făcuseră bine treaba : iarba era tunsă proaspăt, gardurile vii bine dichisite ; poate, că toate astea se petrecuseră în pripă, alaltăieri, sau cu o zi înainte, cînd sosise vestea că o să se întoarcă stăpîna lor. Bieții oamenii ! Le înțelegea neglijența. Ce pacoste trebuie să li se pară persoana ei, care răsturnase cursul liniștit al vieții lor, care întrerupsese trîndava lor rutină, năvălind peste acest straniu William — oare, accentul lui e cu adevărat din Cornwall ? — și dîndu-i peste cap indolenta dezordine pe care și-o făurise pentru uzul lui.

Undeva, printr-o fereastră deschisă în altă parte a casei, putea auzi glasul dojenitor al dădacei cerînd apă caldă pentru copii și țipetele viguroase ale lui James. Bietul și dragul ei copilaș ! De ce, oare, trebuie spălat, îmbăiat și dezbrăcat, în loc să fie învelit, așa cum este, într-o cuvertură și lăsat să doarmă în vreun ungher întunecos ? Pe urmă, se îndreptă spre o spărtură dintre copaci, pe care și-o amintea de la cealaltă vizită făcută la Navron, și de aici — da, avusese dreptate — văzu în vale rîul verde, liniștit și tăcut. Soarele mai strălucea încă deasupra lui, stropindu-l cu aur, și o briză domoală îi ondula oglinda. Poate că pe undeva exista vreo barcă, în care — să nu uite să-l întrebe asta pe William ! — ar putea să se urce, lăsîndu-se purtată spre mare. Ce nebunie, ce aventură ! James trebuie negreșit să vină și el. Își vor cufunda amîndoi fețele și mîinile în valuri, împroșcați de stropii fini, peștii vor sări din apă și păsările de mare vor scoate sunete ascuțite. Oh, Doamne ! În sfîrșit, departe, evadată, cu libertatea cucerită ! Nu, nu-i cu putință să știi că te afli la cel puțin trei sute de mile depărtare de strada St. James, de toaletele pentru dineu și de Swan, de miasmele din Hay-

market, de odiosul zîmbet plin de subînțelesuri al lui Rockingham, de căscatul lui Harry și de ochii lui albaștri încărcați de reproșuri. De asemenea, la sute de mile depărtare de acea Donă pe care o disprețuia, care din răutate diabolică sau din plictiseală, sau din amîndouă cîte puțin, îi jucase acea farsă neghioabă contesei la Hampton Court : îmbrăcată în pantalonii de călărie ai lui Rockingham, cu mantie și mască, galopînd alături de el și de ceilalți, îl lăsase pe Harry la Swan (prea îmbuibat de băutură ca să știe ce se întîmplă) și, făcînd pe tîlharii, împresuraseră caleașca contesei, silind-o să coboare în stradă.

— Cine sînteți și ce vreți ? strigase biata bătrînică, tremurînd de spaimă, în timp ce Rockingham fusese obligat să-și îngroape fața în gîtul calului ca să-și înăbușe rîsul. Dona, care juca pe șeful, strigase tare cu o voce limpede și rece :

— O sută de guinee, sau onoarea !

Și contesa, biată epavă, în vîrstă de cel puțin șaizeci de ani și cu soțul în mormînt de aproape douăzeci, cotrobăise bîjbîind în pungă după monedele de aur, îngrozită că acest tînăr dezmățat din oraș ar putea-o arunca în șanț ; întinsese monezile, uitîndu-se fix la obrazul mascat al Donei, și un jalnic tremurat îi săltase colțul gurii cînd spusese :

— Pentru numele lui Dumnezeu, cruță-mă ! Sînt foarte bătrînă și foarte obosită.

Și Dona, năpădită deodată de-un val de rușine și decepție, îi dăduse înapoi punga și, întorcîndu-și calul, pornise în galop îndărăt spre oraș, mînioasă, scîrbită de sine, orbită de lacrimile umilinței, în vreme ce Rockingham o urmărea strigînd :

— Ce dracu' te-a apucat, ce s-a întîmplat ? Și cînd Harry, căruia i se înfățișase aventura ca o simplă partidă călare la Hampton Court, pe lumina lunii, venise acasă să se culce, nu prea sigur pe picioare, o avusese de înfruntat pe soția lui, care stătea pe pragul ușii de la intrare, îmbrăcată cu pantalonii de călărie ai celui mai bun prieten al său.

— Am uitat, spusese el, uitîndu-se cu un aer stupid la ea și frecîndu-și ochii, a fost cumva vreun bal mascat ? Regele a participat și el ?

— Nu, fir-ai afurisit să fii ! răspunsese Dona. Dar mascarada la care am participat eu a luat sfîrșit. S-a terminat o dată pentru totdeauna. O să plec departe.

Și pe urmă, sus, interminabila discuție din dormitor, urmată de-o noapte albă, și iar discuții dimineața, cînd Rockingham vroia să vorbească cu ea și Dona refuza să-l primească ; călăreții pornind la Navron să dea de știre că sosesc, pregătirile pentru călătorie, călătoria ca atare și, în sfîrșit, aici ! În sfîrșit, liniștea, singurătatea și libertatea asta, încă de necrezut.

Acum, soarele se retrăsese îndărătul copacilor, lăsînd o întunecată lumină roșie deasupra rîului, ciorile se roteau prin aer, îmbulzindu-se în jurul cuiburilor, fumul din coșuri se înălța în rotocoale fine și albastre și William aprindea în hol luminările. Cină tîrziu, la ora pe care și-o alesese ea — slavă Domnului, se sfîrșise acum și cu mesele de seară luate devreme — și mîncă cu o poftă nouă și vinovată, șezînd singură-singurică la capătul mesei lungi, cu William în picioare la spatele scaunului ei, gata s-o servească.

Făceau un contrast ciudat : el, cu veșmintele lui sobre și întunecate, cu fața lui mică, de nepătruns, cu ochii ca două gămălii de ac și gura cusută parcă, și ea, îmbrăcată în rochia ei albă, cu pandantivul de rubine în jurul gîtului și cu părul strîns la spate în bucle dezvelindu-i urechile, așa cum era moda.

Lumînările ardeau pe masă și flacăra lor tremura sub adierea venită prin geamul deschis, iscînd umbre pe chipul Donei. „Da, se gîndea servitorul, stăpîna mea e frumoasă, dar prea arțăgoasă și puțin cam tristă. Pe buzele ei se citește un soi de nemulțumire, și slaba urmă a unui rid i se sapă între sprîncene". Îi umplu încă odată paharul, comparînd făptura vie din fața lui cu portretul care atîrna pe perete, sus, în dormitor. Nu era decît o săptămînă de cînd stătuse aici, cu cineva alături de el, și acest cineva spusese glumind și trăgînd cu ochiul la portret : „Oare, vom vedea-o vreodată, William, sau va rămîne pentru totdeauna un simbol al necunoscutului ?" Și, uitîndu-se mai atent la portret, adăugase cu un surîs ușor : „Ochii ei sînt mari și foarte atrăgători, William, dar cuprind și

umbre în ei. Sub pleoape, de asemenea, văd niște umbre. Ca și cum cineva le-ar fi atins cu un deget murdar."

— Avem struguri ? întrebă stăpîna lui, sfîșiind pe neașteptate tăcerea. — Am o slăbiciune pentru strugurii negri și zemoși, cu puful neatins pe ei.

— Da, doamnă, răspunse servitorul, readus în prezent și veni cu strugurii, tăie un ciorchine cu niște foarfeci de argint și i-l puse pe farfurie. Gura lui, cusută parcă, se crispă la gîndul știrilor pe care avea să le ducă mîine sau în ziua următoare, cînd odată cu fluxul de primăvară se va întoarce și corabia.

— William ! îl strigă ea.

— Da, doamnă.

— Dădaca îmi spune că tinerele servitoare de sus sînt toate nou venite în casă și că ai trimis după ele deabia cînd ai auzit că sosesc eu. Ea zice că una e din Constantine, cealaltă din Gweek, și chiar și bucătarul e nou, fiind de fel din Penzance.

— Perfect adevărat, doamnă.

— Pentru ce asta, William ? Am crezut întotdeauna, ca și sir Harry, dealtfel, după cîte îmi închipui — că Navron avea destui servitori.

— Mi s-a părut, doamnă, poate în mod greșit — dumneavoastră sînteți cea care trebuie s-o spuneți — că un singur servitor care n-are ce face e deajuns pe lîngă casă. Anul trecut am locuit aici absolut singur.

Se uită la el peste umăr, mușcînd din ciorchinele de struguri.

— Aș putea să te dau afară pentru asta, William

— Da, doamnă.

— O s-o fac, probabil, mîine dimineață.

— Da, doamnă.

Continuă să-și mănînce strugurele, trăgînd în acest timp cu coada ochiului la el, iritată și puțin intrigată că un servitor poate fi o persoană atît de plină de surprize. Totuși, știa că n-o să-l dea afară.

— Presupunînd că nu te voi da afară, William, ce se va întîmpla ?

— O să vă slujesc cu credință, doamnă.

— Cum pot fi sigură de asta ?

— Am slujit totdeauna cu credință persoanele pe care le-am iubit, doamnă.

La aceasta ea nu putu să răspundă nimic, gura lui, cusută parcă, rămînînd la fel de impasibilă ca întotdeauna și ochii lui neexprimînd nimic, dar în inima ei simțea că, de data asta, nu-și bătea joc de ea și că spusese adevărul.

— S-o iau drept un compliment, William ? întrebă în cele din urmă, ridicîndu-se în picioare, în timp ce el îi trăgea scaunul.

— Aceasta a fost chiar intenția mea, doamnă, răspunse el, și ea ieși din cameră cu un aer solemn, fără o vorbă, știind că în acest omuleț ciudat, cu amuzantul lui fel de-a fi, pe jumătate curtenitor, pe jumătate familiar, își găsise un aliat, un prieten. Și rîse în sinea ei, gîndindu-se la Harry și la ochii lui mirați și incapabili să înțeleagă : „Ce blestemată impertinență, ticălosul merită să fie biciuit".

Toate astea nu sunau bine, firește ; William se comportase în chipul cel mai nerușinat, neavînd dreptul să locuiască singur în casă, și nu era nici o mirare că pretutindeni era praf și mirosea a cimitir. Dar ea înțelegea toate astea. Oare, nu din același motiv venise aici ? Poate că William avea o nevastă cicălitoare și o viață plină de griji pe alte meleaguri ale Cornwall-ului. Poate că și el dorise să evadeze. Se întreba stînd în salon, cu ochii ațintiți spre focul de lemne aprins de el și cu o carte pe care n-o citea, în poală, dacă și el șezuse aici, printre huse și pleduri, înainte de venirea ei, și dacă nu cumva îi purta pică pentru că locuia ea acum aici. Oh, ce revărsare minunată de liniște ! Să fii singură ca acum, cu o perniță sub cap, cu fereastra deschisă și o boare de vînt răvășindu-ți părul, să ai siguranța că nimeni nu-ți va tulbura siesta cu un rîs zgomotos și nici nu te va irita cu vocea lui. Că toate acestea aparțin unei alte lumi, o lume a caldarîmurilor prăfuite, a străzilor cu miasme, a băieților de prăvălie, o lume cu muzică hidoasă, cu taverne, cu false amiciții și frivolități. Bietul Harry ! Poate că, acum, cinează cu Rockingham, văitîndu-se de ghinionul de la Swan, moțăind deasupra cărților, fiindcă a băut nițel cam mult, și spune : „Drăcia dracului ! Vorbea într-una de o pasăre, zicea că se simte ca o pasăre, ce naiba voia să spună cu

asta ?". Şi Rockingham, cu zîmbetul lui acid şi răutăcios, cu ochii lui apropiaţi, care înţelegeau sau îşi închipuiau că înţeleg cele mai josnice porniri ale ei, probabil că-i răspunde mormăind : „Mă întreb şi eu, mă tot întreb şi nu găsesc răspunsul".

De îndată ce focul se molcomi şi odaia începu să se răcească, Dona urcă spre dormitor, nu înainte de-a trece prin camerele copiilor, să vadă dacă totul era în ordine. Henrietta semăna cu o păpuşă, cu buclele blonde risipite în jurul obrazului, cu gura bosumflată şi puţin dispreţuitoare. Iar în pătuţul lui, James se încrunta în somn, dolofan şi agresiv, ca un micuţ mops. Îi vîrî pumnuleţul sub cuvertură, sărutîndu-l, şi el deschise un ochi şi surîse. Ieşi tiptil din odaie, ruşinată de tandreţea ei ascunsă faţă de el — aşa de primitivă, aşa de vrednică de dispreţ şi aproape smintită, doar pentru simplul fapt că era băiat. Cînd o să fie mare, o să arate, fără îndoială, gras, greoi şi lipsit de farmec, făcînd cine ştie ce femeie să sufere de pe urma lui.

Cineva, William pe semne, tăiase o ramură de liliac şi i-o aşezase în cameră, pe poliţa de deasupra căminului, sub portretul care o înfăţişa pe ea. Mireasma lui grea şi dulce se răspîndea în întreaga odaie. „Slavă Domnului", îşi spuse, în timp ce se dezbrăca, „nu voi mai avea parte de labe neastîmpărate, de rîcîieli, de mirosuri de cîine, şi patul adînc şi lat va fi numai pentru mine !" Propriul ei portret o privea de sus cu interes. „Oare, am într-adevăr această gură posacă, această încruntare plină de nerăbdare între sprîncene ?" se întrebă ea. „Oare, aşa arătam acum şase, şapte ani ? Şi, oare, arăt aşa şi acum ?"

Îşi îmbrăcă mătăsoasa ei cămaşă de noapte, albă şi răcoroasă, întinzîndu-şi braţele deasupra capului, şi se rezemă de pervazul ferestrei. Ramurile îşi mişcau vîrfurile spre cer. Undeva jos, departe de grădină, în vale, rîul gonea în întîmpinarea fluxului. Îşi închipui apa proaspătă, clocotind din pricina ploilor de primăvară, cum se luptă cu valurile sărate şi cum apoi, contopindu-se şi devenind una cu ele, se sparge de ţărmuri. Trase perdelele ca să poată intra în odaie lumina şi se urcă în pat, punînd sfeşnicul pe măsuţa de lîngă ea.

Apoi urmărind, pe jumătate adormită, desenele pe care le broda luna pe podea, simți un alt miros care se amestecă cu parfumul liliacului, un miros mai puternic și mai aspru, de ceva al cărui nume nu și-l putea aminti. Îi înțepa nările, chiar și cînd își întorcea capul pe pernă. Părea că vine din sertarul mesei și Dona, întinzînd mîna, deschise sertarul și se uită înăuntru. Văzu acolo o carte și o chisea cu tutun. Sigur, tutunul era cel care mirosea astfel. Deschise capacul și examină tutunul : avea o aromă puternică, era închis la culoare și tăiat de curînd. Nu, William nu avusese cutezanța să doarmă în patul ei, să stea întins în așternutul ei, fumînd și contemplîndu-i portretul. Asta ar fi depășit toate limitele și ar fi fost într-adevăr de neiertat. Era ceva atît de personal în acest tutun, ceva care semăna așa de puțin cu William, că Dona fu sigură că greșea în presupunerile ei. Și totuși, William locuise aici la Navron, singur, un an încheiat...

Deschise cartea — deci îi plăcea să și citească ! — dar acum fu și mai nedumerită decît înainte, pentru că era vorba de-un volum de versuri, poezii franțuzești, aparținînd lui Ronsard ; pe prima pagină, cineva însemnase inițialele „J.B.A. — Finistèrre“, iar dedesubt desenase un pescăruș minuscul.

CAPITOLUL IV

DIMINEAȚA, CÎND SE DEȘTEPTĂ, primul ei gînd fu să-l cheme pe William și, punîndu-l în fața chiselei cu tutun și-a volumului de poezii, să-l întrebe dacă a dormit bine pe noua lui saltea și dacă nu cumva regretă moliciunea patului ei. Se juca amuzată cu această idee, gîndindu-se la figura pe care o va face el, la fața lui mică, de nepătruns, îmbujorîndu-se în sfîrșit, și la gura lui ca un nasture, crispată de neliniște. Dar apoi, cînd servitoarea, pășind greoi, îi aduse micul dejun, poticnindu-se și roșind din pricina stîngăciei ca o ființă necioplită de la țară ce era, hotărî să mai amîne, să mai aștepte cîteva zile fiindcă ceva îi spunea că orice aluzie la descoperirea ei ar fi fost prematură și nepotrivită.

Așa că lăsă chiseaua cu tutun și cartea de poezii la locul lor în sertarul mesei de lîngă pat ; după ce se sculă, se îmbrăcă și coborî scările, găsind sufrageria și salonul curățate lună așa cum poruncise. Camerele erau pline de flori proaspăt culese, ferestrele erau larg deschise și William tocmai lustruia sfeșnicele înalte, fixate pe perete. Cum o văzu, o întrebă dacă a dormit bine și ea îi răspunse : „Da !" gîndindu-se imediat că acesta era momentul potrivit și nu se putu împiedica să adauge :

— Sper că nici dumneata nu te-ai simțit prea obosit din pricina sosirii noastre.

La aceste cuvinte, el își îngădui să schițeze un surîs și răspunse :

— Sînteți prea bună, doamnă. Nu, am dormit la fel de bine ca întotdeauna. L-am auzit odată, în timpul nopții, pe domnișorul James plîngînd, dar dădaca l-a liniștit. Era o senzație ciudată să auzi în casă plînset de copil după o tăcere atît de lungă.

— Nu te-a supărat ? întrebă ea.

— Nu, doamnă. Plînsul acesta m-a întors cu gîndul înapoi spre propia mea copilărie. Eram mezinul într-o familie cu treisprezece copii, în care veșnic apărea cîte-un prunc.

— Casa dumitale e aproape de aici, William ?

— Nu, doamnă. Dar acum exista în vocea lui o nuanță nouă, ca și cum ar fi vrut să pună capăt discuției, ca și cum i-ar fi spus : „Viața unui servitor e numai a lui. Nu cotrobăi în ea !" Și Dona intui că trebuie să-l lase în pace și să nu-i mai pună alte întrebări. Aruncă o privire cu coada ochiului spre mîinile lui. Erau curate și albe ca ceara, fără nici o urmă de nicotină, și întreaga lui ființă respira ceva atît de impersonal aseptic, că nu se potrivea nicidecum cu mirosul viril al tutunului negru și aspru din chiseaua din sertar.

„Poate-l nedreptățea, poate că tutunul zăcea acolo de trei ani, de la ultima vizită pe moșie a lui Harry, cînd ea nu-l însoțise. Și totuși, Harry nu fuma tutun tare". Făcu cîțiva pași spre bibliotecă, în ale cărei rafturi se aliniau volume groase, legate în piele, cărți pe care nu le citea

nimeni, niciodată, și luă de formă o carte și o frunzări, în timp ce servitorul continua să lustruiască sfeșnicele.

— Îți place să citești, William ? întrebă ea pe neașteptate.

— Cred că v-ați dat seama că nu, doamnă, pentru că volumele din rafturi sînt pline de praf. Nu, nu m-am atins niciodată de ele. Dar o s-o fac începînd de mîine. O să le dau pe toate jos, și-o să le șterg bine de praf.

— Și n-ai nici o pasiune ?

— Mă interesează fluturii, doamnă. Am o colecție frumoasă în camera mea. Pădurile din jurul Navronului sînt pline de fluturi.

După aceasta, îl lăsă și se duse în grădină, unde auzise glasurile copiilor. Într-adevăr, omulețul era o enigmă, pe care ea nu era în stare s-o dezlege ; căci dacă el fusese acel care citea noaptea din Ronsard, ar fi trebuit să frunzărească aceste cărți, cel puțin una sau două, măcar de curiozitate.

Copiii o strigară încîntați. Henrietta dansa ca o zînă, iar James, încă foarte nesigur pe piciorușe, se împleticea mergînd pe urmele ei, ca un marinar beat. O porniră toți trei în pădure să culeagă clopoței. Florile mici, albastre și îndesate de-abia înmuguriseră în iarba crudă ; peste o săptămînă sau două, se vor așterne ca un covor, pe care vor putea să se întindă.

Așa se scurse prima zi, și a doua, și una după alta, și Dona jubila de libertatea ei nouă, regăsită. Acum, putea să trăiască fără nici un program, la voia întîmplării, savurînd fiecare zi, sculîndu-se la amiază dacă avea chef sau la șase dimineața, n-avea nici o importanță, mîncînd cînd o apuca foamea și culcîndu-se cînd îi era somn, în mijlocul zilei sau la miezul nopții. Complăcîndu-se într-o încîntătoare lenevie, era în stare să stea întinsă în grădină ore în șir, cu mîinile sub cap, urmărind cu privirea fluturii care zburdau în lumina soarelui, fugărindu-se unul pe altul și consumîndu-și clipa de fericire ; ascultînd păsările care-și construiau cuiburile printre ramuri, atît de aferate, atît de înflăcărate, aidoma unor perechi de tineri căsătoriți, mîndre de întîiul lor cămin, curat și strălucitor ca un pahar. Și în tot acest timp, soarele strălucitor ardea

deasupra ei, şi nişte nouraşi albi treceau unul după altul pe cerul albastru. Undeva, departe, în vale, la poalele pădurii, curgea rîul, rîul la care nu ajunsese încă, pentru că era prea leneşă şi dispunea de aşa de mult timp. Într-o zi, foarte curînd, o să coboare la el dis de dimineaţă şi bălăcindu-se desculţă o să se lase stropită de apă, aspirînd mireasma dulce şi pătrunzătoare a rîului cu apă tulbure.

Zilele erau splendide şi lungi, copiii se înnegriseră ca nişte ţigănuşi. Chiar şi Henrietta îşi pierdea deprinderile de la oraş şi consimţea să alerge desculţă prin iarbă, jucîndu-se de-a capra şi rostogolindu-se pe jos cum făcea şi James, ca un căţeluş.

Se jucau astfel într-o după amiază, dîndu-se peste cap şi căzînd peste Dona, care stătea întinsă pe spate cu rochia sumeasă şi buclele într-o dezordine nebună (departe de ochii dezaprobatori ai dădacei aflate în casă) ; în timp ce se bombardau cu margarete şi caprifoi, la urechile Donei, caldă, toropită şi îmbibată de soare, ajunse un tropăit ameninţător de cai pe alee, urmat de zarvă în curtea din faţa casei şi de dangătul clopotului mare. Şi fiindcă o nenorocire nu vine niciodată singură, în clipa următoare îl zări pe William înaintînd prin iarbă spre ea, iar în spatele lui, — un străin, o creatură înaltă, mătăhăloasă, cu faţa respirînd bună stare şi ochii bulbucaţi, cu o perucă numai cîrlionţi şi care, în timp ce mergea, îşi lovea ghetele cu un baston cu măciulie de aur.

— Lordul Godolphin a venit să vă vadă, doamnă, spuse William, cu gravitate, nepărînd deloc descumpănit de înfăţişarea ei atît de neglijentă şi lipsită de graţie.

Dona sări imediat în picioare, netezindu-şi rochia şi aranjîndu-şi buclele. Ce prezenţă intempestivă, afurisită şi incomodă ! Creatura căsca ochii la ea, speriat pe bună dreptate. „Aşa-i trebuie, poate o să plece mai iute !"... Pe urmă, făcu o reverenţă şi-i spuse :

— Încîntată să vă cunosc, domnule ! la care el se înclină solemn şi nu răspunse nimic.

Conducîndu-l în casă, îşi surprinse imaginea într-o oglindă de pe perete : după ureche avea o floare de caprifoi, pe care o lăsă intenţionat acolo, ca şi cum nu i-ar

fi păsat. Pe urmă, se așezară pe scaunele țepene și se uitară unul la celălalt, în timp ce lordul Godolphin își mușca măciulia de aur a bastonului.

— Am auzit că vă aflați la Navron, spuse el în sfîrșit, și am considerat că-i o datorie a mea, sau mai degrabă o plăcere, să vin cît mai curînd să vă prezint omagiile mele. Au trecut mulți ani de cînd dumneavoastră și soțul dumneavoastră ați onorat cu prezența Navronul. De fapt, aș îndrăzni să spun că ați devenit niște străini. L-am cunoscut pe Harry foarte bine încă de pe vremea cînd era băiat și locuia aici.

— Într-adevăr ? făcu Dona, fascinată deodată de imensul neg pe care tocmai i-l zărise pe-o nară. „Ce pacoste pe bietul om !" Imediat se uită în altă parte, de teamă ca el să nu-i surprindă privirile.

— Da, urmă el, aș putea spune că m-am deprins să-l consider pe Harry printre cei mai scumpi prieteni ai mei. De la căsătoria lui, însă, l-am văzut foarte puțin, el petrecîndu-și tot timpul la Londra.

„Un reproș la adresa mea, își spuse ea, foarte la locul lui, dealtfel", și apoi, cu voce tare :

— Sînt dezolată să vă spun că Harry nu se află cu mine. Sînt aici singură cu copiii.

— Mare păcat ! spuse el, la care ea nu răspunse nimic, pentru că n-avea ce să răspundă.

— Soția mea ar fi vrut să mă însoțească, continuă el, dar nu se bucură de-o sănătate prea bună în momentul de față. Pe scurt, știți...

Se opri, neștiind cum să continuie, și Dona zîmbi :

— Înțeleg foarte bine, și eu am doi copii mici.

Iar el, părînd puțin cam stînjenit, se înclină și spuse :

— Sperăm, c-o să avem un moștenitor.

— Negreșit, răspunse Dona, din nou fascinată de negul de pe nasul lui. „Ce chin pe soția lui, oare cum o îndura *asta ?"*

Dar Godolphin vorbea iar, spunîndu-i ceva despre nevastă-sa și cît de bucuroasă ar fi aceasta dacă i-ar face cîndva o vizită, aveau așa de puțini vecini, și așa mai departe. „Ce plicticos și greoi este", își spuse Dona. „Oare nu există o comportare medie între această prețiozitate solemnă și pompoasă și frivolitatea vicioasă a lui Rockin-

gham ? Oare, Harry ar fi devenit și el așa, dacă ar fi locuit la Navron ? O matahală prostănacă cu ochi care nu spun nimic, și cu o gură ca o crăpătură într-un caltaboș ?"

— Nădăjduiam, spunea Godolphin, ca Harry să ne dea o mînă de ajutor în treburile ținutului. Ați auzit, fără îndoială, de supărările noastre.

— N-am auzit nimic, făcu Dona.

— Nu ? Pe semne că sînteți prea izolată aici ca să vă ajungă veștile, pentru că, în toate împrejurimile, pe-o rază de cîteva mile, nu se vorbește decît despre asta. Am fost hărțuiți și prădați de-o bandă de pirați în așa hal, c-aproape ne-am pierdut mințile. Bunuri de valoare considerabilă au dispărut la Penryn și de-a lungul coastei, și proprietatea unui vecin de-al meu a fost atacată spre a fi jefuită cu o săptămînă în urmă.

— Ce nenorocire ! făcu Dona.

— E mai mult decît o nenorocire, este un ultragiu absolut ! declară Godolphin cu fața congestionată și cu ochii mai bulbucați decît oricînd. — Și nimeni nu știe cum s-o scoată la capăt. Am trimis de cîteva ori plîngeri la Londra, dar n-am primit nici un răspuns. Ne-au expediat cîțiva soldați de la garnizoana din Bristol, dar aceștia mai mult strică decît aduc vreun folos. Nu, singura soluție este ca eu și ceilalți proprietari de pămînt din ținut, să ne unim strîns pentru a ține piept amenințării. E un adevărat ghinion că Harry nu se află la Navron, un adevărat ghinion !

— Pot face ceva ca să vă ajut ? întrebă Dona, înfigîndu-și unghiile în palme ca să-și oprească zîmbetul : părea atît de înverșunat, atît de profund indignat încît, mai că nu o condamna pe ea, pentru faptele piraților.

— Scumpa mea doamnă, spuse el, dumneavoastră nu puteți face nimic decît doar să-i cereți soțului dumneavoastră să vină încoace, strîngîndu-și prietenii în jurul lui, astfel încît să ne putem măsura forțele cu acest blestemat de francez.

— Francez ? făcu Dona.

— Ei da, și asta-i marea nenorocire, răspunse el, aproape răcnind din pricina furiei. Un derbedeu, un ticălos de străin, care nu se știe cum, dar pare să cunoască coasta noastră ca pe propriile lui buzunare și o șterge

înapoi dincolo, în Bretania, înainte ca noi să putem pune mîna pe el. Corabia lui e ca argintul viu, nici unul din vasele pe care le avem aici n-a putut s-o ajungă. Se furișează în porturile noastre în timpul nopții, pe nesimțite. Ca un adevărat șobolan, pune mîna pe bunurile noastre, ne sparge prăvăliile, înșfacă marfa și pleacă odată cu mareea de dimineață, în timp ce soldații noștri se mai freacă încă la ochi de somn.

— De fapt, e prea isteț pentru dumneavoastră, zise Dona.

— Ei da, doamnă, dacă așa vă place să interpretați lucrurile, răspunse el cu un aer semeț și ofensat totodată.

— Mi-e teamă că Harry n-o să-l prindă niciodată, este mult prea leneș pentru asta, spuse ea.

— Nu mi-a trecut nici o clipă prin minte că ar putea s-o facă, răspunse Godolphin, dar avem nevoie de capete în această treabă, și cu cît sînt mai multe, cu atît e mai bine. Și trebuie să-l prindem pe acest nemernic, chiar dacă ar fi să ne cheltuim tot timpul și toți banii de care dispunem. Poate că nu vă dați seama de gravitatea situației. Aici, pe coastă, sîntem încontinuu prădați și femeile noastre adorm temîndu-se pentru viețile lor, și nu numai pentru viețile lor...

— Oh, murmură Dona, deci de-un asemenea pirat e vorba...

— Nu s-a făcut moarte de om pînă acum și nici o femeie n-a fost răpită, spuse Godolphin bățos, dar, avînd în vedere că nemernicul e francez, ne dăm seama cu toții că producerea unui atac mișelesc este numai o chestiune de timp.

— Oh, desigur, spuse Dona, care, cuprinsă de-un neașteptat hohot de rîs, se ridică în picioare și se îndreptă spre fereastră, gravitatea și solemnitatea pompoasă a vizitatorului său fiind peste puterile ei de îndurare și simțind că dacă mai stă mult așa, nu-și va mai putea înfrîna rîsul. Dar, slavă Domnului, el îi interpretă gestul drept un semnal de plecare, căci se înclină ceremonios și-i sărută mîna întinsă.

— Cînd o să-i scrieți data viitoare soțului dumneavoastră, îndrăznesc să sper că o să-i aduceți aminte de mine și o să-i relatați cîte ceva din supărările noastre, spuse el.

— Da, desigur, răspunse Dona, hotărîtă ca orice s-ar întîmpla, să-l împiedice pe Harry să vină val-vîrtej la Navron, pentru a le veni de hac unor piraţi problematici, punînd punct astfel singurătăţii şi încîntătoarei ei libertăţi. După ce i-a făgăduit că-i va face o scurtă vizită soţiei sale, iar el i-a înşirat fel de fel de cuvinte ceremonioase, îl chemă pe William, lordul se retrase, şi ea auzi trapul potolit al calului său în timp ce dispărea în jos pe alee.

Spera ca acesta să fie ultimul musafir, pentru că nu pentru asemenea vizite venise ea aici ; această solemnă înţepenire pe scaune, schimbînd replici de circumstanţă cu un nătărău, era şi mai rea decît un supeu la Swan. William trebuie să fie încunoştinţat ca, pe viitor, nu va mai fi acasă pentru musafiri. Va trebui să găsească o scuză : că a plecat să se plimbe, că doarme, că e bolnavă, chiar că e nebună şi zace în camera ei legată în lanţuri, orice, decît să-i mai înfrunte pe toţi Godolphinii ţinutului, în toată grandoarea şi măreţia lor pompoasă.

Ce tari de cap trebuie să fie această castă de proprietari locali, pentru a se lăsa astfel prădaţi de bunuri şi mărfuri în timpul nopţii, fără să fie în stare să prevină jaful, nici măcar cu ajutorul soldaţilor. Cît de greoi şi de incapabili ! Negreşit că, dacă ar sta de veghe, dacă s-ar simţi tot timpul în stare de alarmă, ar fi cu neputinţă să nu-l prindă în capcană pe străin, în clipa cînd s-ar furişa în porturile lor. Un vas nu e o fantomă, el depinde de vînt şi reflux ; iar oamenii fac la rîndul lor zgomot ; paşii lor răsună pe chei şi glasurile lor umplu văzduhul.

În ziua aceea cină devreme, la şase, şi-l rugă pe William, cînd se instală în spatele scaunului ei, să închidă pe viitor uşa musafirilor.

— Înţelegi, William, spuse ea, am venit la Navron ca să fug de oameni, să fiu singură. Am chef, cît stau aici, să fac pe pustnica.

— Da, doamnă, spuse el, am făcut o greşeală în privinţa asta azi după amiază. Nu se va mai întîmpla. O să vă bucuraţi de singurătate şi-o să puteţi profita de evadarea dumneavoastră.

— Evadare ? întrebă ea.

— Da, doamnă, răspunse el. Cred că am ghicit pentru ce vă aflaţi aici. Aţi fugit din Londra de dumneavoastră însivă, şi Navron este sanctuarul dumneavoastră.

Rămase cîteva clipe tăcută, surprinsă şi niţel speriată şi, apoi, spuse :

— Ai o intuiţie tulburătoare, William. De unde îţi vine asta ?

— Fostul meu stăpîn discuta cu mine îndelung şi adesea, doamnă, răspunse el. Multe din ideile mele şi o bună parte din filozofia mea sînt împrumutate de la dînsul. Ca şi dînsul mi-am făcut un obicei din a observa oamenii. Şi cred că dînsul ar considera o evadare venirea înălţimii voastre aici.

— Şi de ce ţi-ai părăsit stăpînul, William ?

— Duce o asemenea viaţă în momentul de faţă, doamnă, încît n-are nevoie de serviciile mele. Am hotărît că aş putea fi mai folositor în altă parte.

— Şi ai venit la Navron ?

— Da, doamnă.

— Şi ai trăit singur şi ai vînat fluturi ?

— Înălţimea voastră a ghicit.

— Astfel că Navronul poate că înseamnă tot aşa de bine o evadare şi pentru dumneata ?

— E posibil, doamnă.

— Şi ce face fostul dumitale stăpîn ?

— Călătoreşte, doamnă.

— Călătoreşte dintr-un loc în altul ?

— Exact, doamnă.

— Atunci şi el e un fugar, William. Oamenii care călătoresc sînt întotdeauna nişte fugari.

— Stăpînul meu a făcut adesea aceeaşi remarcă, doamnă. De fapt, aş putea spune că viaţa dînsului e o neîntreruptă evadare.

— Ce bine de el ! spuse Dona, curăţindu-şi de coajă un fruct. Noi, ceilalţi, putem doar să fugim din cînd în cînd, şi oricît am pretinde că sîntem liberi, ştim că e numai pentru un timp scurt, că mîinile şi picioarele noastre sînt legate.

— Aşa e, doamnă.

— Pe stăpînul dumitale, nu-l leagă nimic ?

— Nimic, doamnă.

— Mi-ar place să-l întîlnesc pe stăpînul dumitale, William.

— Cred că aveţi multe trăsături comune, doamnă.

— Poate că, într-o zi, într-una din călătoriile sale, se va abate şi pe aici ?

— Poate, doamnă.

— De fapt, îmi voi retrage consemnul cu privire la musafiri, William. Dacă fostul dumitale stăpîn va dori vreodată să mă vadă, nu voi face nici pe bolnava, nici pe nebuna, şi nici nu mai ştiu pe cine. O să-l primesc.

— Foarte bine, doamnă.

Şi cînd îi căută privirea, fiindcă stătea acum în picioare şi el îi trăsese scaunul, îl văzu surîzînd, dar surîsul îi dispăru îndată ce-i întîlni ochii, şi gura i se strînse în obişnuita lui expresie.

Ieşi în grădină. Aerul era cald, molatec şi lînced, şi departe spre apus, soarele desena arabescuri pe cer. Putea auzi glasurile copiilor şi pe Prue chemîndu-i să se culce. Era un timp de mers departe singură, un timp de plimbare. Se duse să-şi aducă un şal şi, zvîrlindu-şi-l pe umeri, ieşi din grădină şi, traversînd o rariste, ajunse la un pîrleaz, apoi la un cîmp deschis, apoi la o potecă noroioasă ; poteca o duse la un drum de care, şi drumul acesta — la o vastă cîmpie cu iarbă sălbatecă şi aspră, o landă necultivată, dincolo de care era faleza şi marea.

Simţi în ea imboldul de-a merge pînă la mare, la însăşi marea largă şi nu la rîu şi, în timp ce seara devenea tot mai răcoroasă şi soarele cobora pe cer, ajunsese în sfîrşit la un promontoriu înclinat, unde pescăruşii o întîmpinară cu ţipete mînioase, pentru că era vremea clocitului. Lăsîndu-se să alunece pe pămîntul acoperit cu smocuri de iarbă şi pe pietrele zgrunţuroase ale promontoriului, se uită la mare. Departe, în stînga, era rîul, — lat şi strălucitor, întîlnindu-se cu marea, şi marea însăşi era calmă şi liniştită, iar soarele în amurg îi poleia apele cu aramă şi carmin. Sub ea, departe în adînc, mici valuri stropeau stîncile.

Soarele, asfinţind în spatele ei, desena pe mare o cărăruie care se întindea pînă departe la orizont, şi Dona zăcea aşa, fericită, cu simţurile amorţite şi cu inima împăcată. Deodată, zări o pată la orizont, care prinse de

îndată forme și contururi, și Dona văzu pînzele albe ale unei corăbii. Un timp, rămase așa nemișcată, fiindcă nici o briză nu ondula apa, și corabia părea atîrnată acolo, între mare și cer, ca un bibelou pictat. Putea desluși puntea înaltă de la pupa, și vîrful teugei, ciudatele-i catarge înclinate pe spate. Pe semne, că oamenii de pe corabie avuseseră noroc la pescuit, pentru că pescărușii roiau în cîrduri în jurul navei, învîrtindu-se în cerc, țipînd și cufundîndu-se în apă. O briză ușoară ca o părere începu să sufle dinspre promontoriul unde stătea ea, și Dona văzu încrețindu-se micile valuri de la poalele falezei și pornind-o în larg spre corabia în așteptare. În aceeași clipă, pînzele prinseră vîntul prielnic și se umflară albe și libere, în toată splendoarea lor, pescărușii se înălțară cu toții, scoțînd strigăte pătrunzătoare în jurul catargelor și soarele polei corabia pictată cu o pulbere de aur. Încet, pe nesimțite, lăsînd o lungă dîră ondulată și întunecată în urma ei, corabia se apropia de uscat. Și Dona fu năpădită de-un simțămînt ciudat, ca și cum o mînă i-ar fi atins inima, și un glas i-ar fi șoptit în creier : „O să-ți amintești de asta". Un fel de presentiment, în care se amestecau uimirea, teama și o stranie și neașteptată exaltare. Se răsuci iute, surîzîndu-și sie însăși fără nici un motiv și, fredonînd o mică melodie, o porni în goană peste coline, înapoi spre Navron, ocolind băltoacele și sărind peste șanțuri ca un copil. Cerul se întuneca, răsări luna și adierea nopții începu să murmure în frunzișul copacilor înalți.

CAPITOLUL V

OBOSITĂ DE PLIMBARE, SE DUSE să se culce îndată ce ajunse acasă, și adormi aproape pe loc, cu toate că perdelele trase lăsau să pătrundă lumina lunii. Pe urmă, însă, imediat după miezul nopții probabil — ascultase în subconștient ceasornicul din grajd bătînd de douăsprezece ori — se trezi auzind niște pași pe pietrișul de sub fereastră. Fu cuprinsă de panică, știind că servitorii dormeau la ora asta și, bîntuită de bănuieli, se sculă din pat, alergă la fereastră și se uită în grădină.

Nu putu să vadă nimic dedesubt, casa aflîndu-se în umbră și, de altfel, oricine ar fi fost cel care stătuse acolo, sub fereastră, nu mai era nici urmă de el. Așteptă cu toate simțurile încordate și, deodată, din brîul de arbori aflați dincolo de pajiște, o siluetă de bărbat se furișă, încadrată de lumina lunii, și încremeni cu privirile îndreptate spre casă. Îl văzu ducîndu-și mîinile căuș la gură și fluierînd încetișor. În clipa următoare, din umbra casei se ivi o altă siluetă care, pînă atunci stătuse, pe semne, ascunsă chiar lîngă fereastra din salon, și această siluetă traversă în fugă pajiștea spre bărbatul din umbra copacilor, cu mîna ridicată în chip de avertisment : Dona recunoscu în această siluetă pe William. Se aplecă, ascunsă de draperie, cu buclele acoperindu-i fața, răsuflînd mai repede decît de obicei, cu inima bătîndu-i să se rupă și cu degetele ciocănind în neștire pe pervaz fiindcă ceea ce vedea ea era tulburător și respira primejdie. Cei doi bărbați stăteau în picioare în pătratul desenat de lumina lunii, și Dona îl văzu pe William făcînd gesturi cu mîinile și arătîndu-i celuilalt casa ; se retrase în umbră, de teamă să nu fie observată ; cei doi își continuară discuția, bărbatul cel ciudat se uită la rîndul lui spre casă, apoi ridică din umeri și-și desfăcu brațele ca și cum toate astea erau peste putința lui de pricepere ; pe urmă, se furișară amîndoi sub brîul de copaci și dispărură. Dona aștepta cu urechile ciulite, dar ei nu se mai întoarseră. În cele din urmă, scuturată de fiori, briza răcoroasă străpungîndu-i cămașa subțire de noapte, se reîntoarse în pat, dar nu putu adormi, fiindcă această nouă comportare a lui William era un mister care trebuia dezlegat.

Dacă l-ar fi văzut mergînd spre copaci, în lumina lunii, singur, nu și-ar fi făcut griji ; s-ar fi putut duce să se întîlnească cu o femeie dorită, în cătunul Helford, de pe malul rîului ; sau expediția lui tainică ar fi avut un scop și mai nevinovat : o vînătoare de fluturi la miezul nopții. Dar acest mers furișat, ca și cum ar fi așteptat un semnal, această siluetă întunecată fluierînd încetișor, cu mîinile duse căuș la gură, William fugind peste pajiște cu mîna ridicată în semn de avertizare, toate acestea erau mult mai grave și dătătoare de neliniști.

Se întrebă dacă nu cumva a fost o adevărată nebunie din partea ei să aibă încredere în William. Oricine, în afară de ea, l-ar fi alungat chiar din prima seară, aflînd felul în care s-a achitat de atribuțiile sale, locuind singur în casă, fără să fi primit vreun ordin în acest sens. Și felul lui de-a se purta, atît de contrastant cu cel al unui servitor obișnuit, care pe ea a intrigat-o și-a amuzat-o, ar fi fost, fără îndoială, un motiv de jignire pentru oricare altă doamnă, pentru o lady Godolphin, bunăoară. Harry l-ar fi dat afară imediat, doar că — și Dona simțea asta instinctiv — comportarea lui ar fi fost diferită cu Harry. Și apoi, chiseaua cu tutun, volumul de versuri, — totul o descumpănea, depășind puterea ei de înțelegere. Negreșit va trebui să facă ceva dimineața ca să lămurească toate astea. În cele din urmă, cînd lumina cenușie a zorilor pătrundea în cameră, adormi cu mintea frămîntată de gînduri și fără să fi luat nici o hotărîre.

Era o zi fierbinte și luminoasă ca și în ajun, cu un soare înalt și auriu, pe un cer fără nori. Cînd Dona coborî, primul ei drum fu spre brîul de copaci unde discutaseră și apoi dispăruseră William și străinul noaptea trecută. Da, așa cum se aștepta, pașii lui formaseră o potecă subțire printre clopoțeii albaștri, ușor de urmărit ; tăind cărarea principală a pădurii, ea cobora adînc printre copacii deși. Dona merse un timp pe această potecă care cobora mereu șerpuită, plină de hopuri și foarte greu de urmat și, deodată, își dădu seama că potecă o ducea spre rîu, sau spre un braț al său, fiindcă, în depărtare, zări sclipirea unui curs de apă pe care nu-l bănuise așa aproape. Rîul, negreșit, trebuie să fi rămas undeva în spatele ei, la stînga, așa că firul acesta de apă pe care îl vedea era ceva necunoscut, o descoperire. Stătu o clipă pe gînduri, șovăind dacă să meargă sau nu mai departe și, apoi, aducîndu-și aminte că e tîrziu, că, probabil, copiii o caută și chiar și William, ca să-i dea dispoziții, se întoarse și urcînd încă odată printre copaci, ajunse în cele din urmă la pajiștile din jurul Navronului. Expediția va trebui s-o amîne pentru un moment mai prielnic, poate pentru sfîrșitul după amiezii.

Se jucă cu copiii, apoi se apucă să-i scrie lui Harry o scrisoare impersonală ; rîndașul urma să plece, călare,

înapoi la Londra peste o zi sau două, ca să-i ducă vești. Ședea în salon, în fața ferestrei larg deschise, mușcînd coada tocului și frămîntîndu-și creierii la ce-ar fi putut scrie în afară de faptul că era fericită în această libertate absolută, absurd de fericită, ceea ce ar fi fost jignitor; bietul Harry n-ar înțelege asta niciodată.

„A venit să mă vadă un prieten de-al tău din tinerețe, un oarecare Godolphin, scrise ea, pe care l-am găsit dezagreabil și pompos, și nu vă pot deloc imagina împreună, zbenguindu-vă pe cîmpii cu băieți. Dar poate că nu vă zbenguiați, ci ședeați cuminți, pe niște scaune aurite, jucîndu-vă „de-a foarfeca". Are un neg proeminent pe nas, și nevasta lui așteaptă un copil, veste pe care aflînd-o, mi-am exprimat toată simpatia. Era într-o stare de mare agitație și tot vocifera despre niște pirați, sau, mai degrabă, despre un pirat, un francez, care vine noaptea și-i pradă casa și pe cele ale vecinilor, și că toți soldații din vest nu sînt în stare să-l prindă, ceea ce nu mi se pare o dovadă de prea multă inteligență din partea lor. Așa că-mi propun să pornesc eu însămi în expediție, cu un cuțit în dinți, și cînd îl voi prinde pe derbedeu, care, după spusele lui Godolphin, ar fi un individ extrem de periculos : ucigaș de bărbați și pîngăritor de femei, o să-l leg fedeleș cu funii tari și o să ți-l trimit ție plocon." Căscă și se lovi peste dinți cu condeiul ; era ușor să scrii o asemenea scrisoare, făcînd glume pe seama oricărui lucru, dar trebuia să aibă grijă să nu se arate prea tandră, fiindcă Harry ar fi încălecat pe cal imediat și ar fi pornit spre ea, și nici prea rece, căci asta l-ar fi îndîrjit și de asemenea l-ar fi făcut să vină.

Așa că scrise : *„Distrează-te cum îți place, dar gîndește-te la siluetă cînd o să bei al cincilea pahar. Și dacă vei simți dorința, nu te jena să faci puțină curte primei femei încîntătoare pe care se va opri ochiul tău somnoros, fiindcă eu n-am să te cicălesc cînd ne vom revedea.*

Copiii sînt bine sănătoși și-ți transmit toată dragostea lor, iar eu îți trimit tot ceea ce ai vrea tu să-ți trimit.

Soția ta afectuoasă

Dona".

Împături scrisoarea şi-o pecetlui. Acum era din nou liberă, şi începu să caute un mijloc de a se descotorosi de William după amiază, pentru că dorea să-l ştie departe în clipa cînd ea va porni în expediţie. Cînd orologiul bătu ora unu, în timp ce se afla în faţa mesei de prînz, constînd din carne rece, ştia ce are de făcut.

— William ! spuse.

— Da, doamnă.

Îl examină cu coada ochiului, dar înfăţişarea lui nu trăda nici o urmă a nopţii trecute, era acelaşi ca totdeauna, atent s-o servească.

— William, continuă ea, aş dori să dai o fugă călare, azi după masă, pînă la lordul Godolphin şi să-i duci nişte flori soţiei sale, care nu se simte prea bine.

I se păru, sau prin ochii lui trecu, într-adevăr, un licăr de nemulţumire şi împotrivire, o şovăială ?

— Doriţi să duc florile chiar astăzi, doamnă ?

— Da, William, dacă nu te superi.

— Cred că rîndaşul n-are nimic de făcut azi, doamnă.

— Aş vrea să ducă pe domnişoara Henrietta, pe domnişorul James şi pe dădacă, cu trăsura la un picnic.

— Foarte bine, doamnă.

— O să-i spui grădinarului să pregătească florile ?

— Da, doamnă.

Ea nu mai spuse nimic şi el, de asemenea, rămase tăcut ; Dona surîse în sinea ei, ghicind că nu-i face nici o plăcere să plece. Poate că avea iar o întîlnire cu prietenul lui, acolo jos, printre copaci. Nu-i nimic, o să se ducă ea în locul lui.

— Spune uneia din fete să-mi aerisească aşternutul, şi să tragă perdelele : o să mă odihnesc în după amiaza asta, îi porunci ea şi ieşi din cameră, iar William se înclină, fără să răspundă nimic.

Era un şiretlic ca să-i risipească orice urmă de suspiciune, deşi era sigură că el nu bănuia nimic. Şi astfel, jucîndu-şi rolul, urcă în camera ei şi se întinse în pat. Mai tîrziu, auzi trăsura trăgînd în curte şi glasurile fericite ale copiilor aţîţate de picnicul acesta neaşteptat ; peste cîteva minute, trăsura o porni în goană în jos, pe alee. După scurt timp, auzi un tropot de copite pe caldarîm şi,

ieșind din odaia ei, intră într-un coridor a cărui fereastră dădea în curte. Îl văzu pe William încălecînd pe cal, cu un imens buchet de flori fixat în fața lui pe șa, și pornind-o în galop.

Rîse în sinea ei că stratagema îi izbutise atît de bine, ca un copil prostuț care pregătește o năzbîtie. Își îmbrăcă o rochie decolorată, de care nu-i păsa dacă o să se rupă, își strînse în jurul capului un fular de mătase și ieși pe furiș, ca o hoață, din propria ei casă.

Merse pe urma găsită de dimineață, dar, de data asta, avîntîndu-se, fără nici o șovăială, în inima pădurii. Păsările se înviorasera iar, după cumințenia lor din timpul amiezii, fluturii, tăcuți, dansau în fața ei, în timp ce bondarii somnoroși zburau bîzîind în aerul cald, spre vîrfurile copacilor. Da, zări iar fîșia aceea sclipitoare de apă, care-o surprinsese de dimineață. Copacii se răriseră, putu ajunge la mal și aici, deodată, văzu pentru prima oară în fața ei golful, tăcut și liniștit sub ocrotirea copacilor, și ascuns privirilor omenești. Se uită la el uimită, fiindcă nu aflase niciodată despre existența lui, a acestui tainic braț înrudit cu rîul, care se furișa în proprietatea ei, atît de apărat, atît de ascuns de pădure. Era ora refluxului, și apa se retrăgea încet, descoperind fundul mocirlos al albiei. Ea stătea chiar la capătul golfului, fiindcă aici curentul se transforma într-o șuviță subțire de apă, și aceasta într-un pîrîiaș. Golful făcea meandre în jurul unui brîu de copaci și Dona începu să alerge de-a lungul malului, fericită și fascinată, uitînd scopul pentru care venise, fiindcă această descoperire era o bucurie cu totul neașteptată, și acest golf — o sursă de încîntare, un loc de evadare nou, mai bun chiar decît Navronul, în care puteai să visezi și să dormi, un tărîm de basm. Un bîtlan cenușiu și solemn, cu căpșorul vîrît sub aripă stătea în picioare într-o băltoacă și, dincolo de el, un scoicar se bălăcea în apa tulbure ; o pasăre ciudată și fermecătoare se ridică țipînd de pe mal și zbură departe de ea, în josul golfului. Dar altceva decît prezența ei tulbura păsările, fiindcă bîtlanul se înălță încet, bătînd fără zgomot din aripi și zbură pe urmele ploierului și Dona se opri o clipă auzind la rîndul ei un zgomot, un fel de bocănit, ca o bătaie de ciocan.

O porni mai departe, ajunse în colțul unde golful făcea o cotitură, dar aici se opri, ascunzîndu-se instinctiv în umbra copacilor, pentru că, în fața ochilor ei, acolo unde golful se lărgea brusc, formînd un lac mic, era ancorat un vas, atît de aproape de ea că ar fi putut arunca o piatră pe punte. Îl recunoscu pe dată. Era corabia pe care o văzuse cu o seară înainte, corabia pictată, profilată pe orizontul poleit cu roșu și aur de soarele care asfințea. Doi oameni cățărați pe bordul vasului rîciiau vopseaua și, de aici, loviturile de ciocan pe care le auzise. Apa trebuie să fi fost adîncă acolo, unde se afla vasul, oferindu-i un loc desăvîrșit de ancorare ; de amîndouă părțile, țărmurile mocirloase se înălțau abrupte, mareea gonea spumegînd și clocotind, iar golfulețul însuși, șerpuind iar, se întorcea, fugind spre rîul din care se născuse, și care nu se vedea. La cîțiva yarzi depărtare de locul unde stătea Dona, se afla un mic debarcader, unde erau îngrămădite parîme, trunchiuri de copaci și odgoane ; pe semne că reparau ceva. O barcă era legată acolo, dar nu se afla nimeni în ea.

În afară de cei doi bărbați care trebăluiau la bordul vasului, totul era liniștit : tăcerea somnoroasă a unei după amieze de vară. „Nimeni n-ar ști", se gîndi Dona, „nimeni n-ar putea spune, decît dacă ar fi coborît la fel ca și mine de la Navron, că o corabie e ancorată în acest loc, ascunsă cum e de arbori și la adăpostul rîului larg".

Un alt bărbat traversa puntea și, aplecîndu-se peste parapet, se uită cu atenție în jos la camarazii săi. Un omuleț, zîmbitor, ca o maimuță, cu o lăută în mîini, se cățără pe parapet și, așezîndu-se cu picioarele sub el, începu să-și acordeze strunele. Cei doi bărbați de jos își ridicară privirile spre el și rîseră cînd el intonă o melodie ușoară, în cadență legănată, pe urmă, începu să cînte, mai întîi încet, apoi ceva mai tare, și Dona, străduindu-se să prindă cuvintele, își dădu seama deodată, cuprinsă de-un val de nedumerire și cu inima bătînd, că bărbatul cînta în limba franceză.

Apoi știu, apoi înțelese ; își simți mîinile reci și umede și gura uscată, și, pentru prima oară în viața ei, fu străbătută de-un straniu fior de teamă.

Acesta era ascunzișul francezului și aceasta era corabia lui.

Trebuia să se gîndească repede, să-și facă un plan, să se folosească oarecum de cele ce aflase. Ce clar era totul acum : acest golf pașnic, acest refugiu desăvîrșit, pe care nimeni nu l-ar fi aflat vreodată, atît de izolat, atît de tăcut, atît de liniștit ; ar trebui să facă ceva, să vorbească despre asta cuiva.

Dar oare, trebuia ? Putea să se întoarcă acum, acasă, prefăcîndu-se că n-a văzut corabia, s-o uite ori să se prefacă a o fi uitat — orice numai să nu trebuiască să fie amestecată ea ; pentru că asta ar însemna sfîșierea liniștii ei, dezordine, soldați tropăind prin pădure, lume năvălind din toate părțile, Harry venind de la Londra, încurcături fără sfîrșit și Navronul încetînd de a mai fi un sanctuar. Nu, n-o să spună nimic, o să se furișeze, acum, îndărăt prin pădure spre casă, păstrînd pentru ea descoperirea ei vinovată și nesuflîndu-i nimănui nici o vorbă, lăsînd să continuie jafurile — ce importanță avea ? Godolphin și încuiații lui de prieteni n-au decît să îndure, ținutul n-are decît să sufere, ei îi e totuna.

Dar chiar în clipa cînd se întoarse ca s-o șteargă printre copaci, o siluetă se desprinse din spatele ei, venind din pădure, și îi azvîrli haina peste cap, orbind-o, îi țintui mîinile în părți, ca să nu se mai poată nici mișca, nici zbate, și Dona căzu la picioarele necunoscutului, sufocată și neputincioasă, știindu-se pierdută.

CAPITOLUL VI

MAI ÎNTÎI SE SIMȚI NĂPĂDITĂ DE furie, de o furie oarbă și smintită. Cum îndrăznea cineva să se poarte cu ea astfel, să-i lege mîinile și picioarele ca unei păsări și s-o ducă pe sus la debarcader ? Fu azvîrlită cu brutalitate pe panoul bărcii și bărbatul, care-o trîntise la pămînt, puse mîna pe lopeți și începu să vîslească spre vas. Scoase un țipăt — un țipăt ca de pescăruș — și strigă ceva, într-un dialect pe care ea nu-l putea înțelege, tovarășilor săi de pe corabie. Îi auzi rîzînd în chip de răspuns și personajul cu lăuta atacă măsurile săltărețe ale unei balade vechi, în chip de bătaie de joc.

Eliberîndu-se singură din haina care-o înăbușea, putu să se uite la bărbatul care-o prinsese. Îi vorbea în franceză, zîmbind cu gura pînă la urechi. Avea în ochi o licărire veselă, ca și cum capturarea ei fusese un joc, o glumă amuzantă a unei după amieze de vară, iar cînd se încruntă la el, privindu-l de sus, hotărîtă să fie demnă, el își luă o mutră solemnă și prefăcîndu-se că-i e frică, începu, chipurile, să tremure.

Se întreba ce-ar putea să se întîmple dacă și-ar ridica glasul și-ar striga după ajutor ; oare, ar auzi-o cineva sau n-ar fi de nici un folos ?

Oricum, știa că n-ar putea să facă asta, pentru că femeile de genul ei nu țipă. Ele așteaptă, construindu-și planuri de evadare. Ar putea să înoate ; poate că mai tîrziu, cînd o să se lase întunericul, o să fie posibil să fugă de pe vas lăsîndu-se să alunece peste bord ; ce nebună fusese să zăbovească acolo, după ce-și dăduse seama că vasul e al francezului ! La urma urmelor, ce pradă binemeritată era, se gîndi ea cu furie că se găsește într-o situație atît de ridicolă și de absurdă, cînd o retragere tainică prin pădure, înapoi spre Navron, ar fi fost așa de ușoară. Treceau acum sub pupa corăbiei, pe dedesubtul dunetei înalte și al ferestrelor cu volute și zări un nume scris cu înflorituri și litere de aur : *La Mouette*. Se întrebă ce neașteptate confuză. În clipa asta, vîslașul îi arătă cu degetul scara de pisică atîrnată peste bord, în timp ce bărbații strînși roată pe punte îi zîmbeau cu familiaritate — „fir-ar ai naibii cu ochii lor !“ — pîndindu-i ascensiunea. Se cățără cu ușurință pe scară, hotărîtă să nu le dea prilej să rîdă de ea și, scuturînd din cap, sări singură pe punte, refuzîndu-le ajutorul.

Începură să-i vorbească în dialectul acela, pe care ea nu-l putea înțelege, pe semne, breton ; parcă Godolphin îi spusese ceva privitor la faptul că vasul se furișează încoace de pe coasta opusă. Pe urmă, rîseră la ea cu aceeași familiaritate neghioabă, care o înfuria la culme, pentru că rima prea puțin cu rolul eroic și demn pe care dorea să-l joace. Încrucișîndu-și brațele, fără un cuvînt, își fixă privirile undeva în depărtare. Pe urmă, primul bărbat apăru din nou — Dona presupuse că fusese să-i

dea de știre șefului, căpitanului acestei fantastice corăbii — și-i făcu semn să-l urmeze.

Realitatea nu se potrivea de fel cu ceea ce-și închipuise. Oamenii aceștia erau ca niște copii, încîntați de apariția ei, zîmbind și fluierînd, în timp ce Dona crezuse că pirații trebuie să fie niște creaturi fioroase, cu cercel în ureche și cuțite între dinți.

Vasul era curat, în vreme ce ea își imaginase o navă soioasă, pătată și rău-mirositoare, la bord domnea cea mai mare ordine, vopseaua era proaspătă și culorile vesele, punțile bine spălate și frecate ca pe o navă militară și, dinspre prova corăbiei, unde presupunea că doarme echipajul, se răspîndea un îmbietor și ațîțător miros de supă de zarzavat. Acum, bărbatul, conducînd-o printr-o ușă batantă, o făcu să coboare cîteva trepte și bătu la o altă ușă. O voce calmă îi spuse să intre. Dona rămase o clipă în prag, orbită de soarele care năvălea pe hublourile de la pupa, desenînd umbre chinezești pe lemnul deschis al lambriurilor. Din nou se simți ridicolă și încurcată, fiindcă această cabină nu era deloc vizuina întunecoasă pe care și-o închipuise, plină de sticle goale și de cuțite, ci o cameră la fel cu orice odaie dintr-o casă omenească, cu scaune, cu o masă lustruită și cu miniaturi de păsări agățate pe pereți. Domnea ceva odihnitor în această cabină, odihnitor și chiar auster, ca într-o odaie a cuiva care își este deajuns lui însuși. Omul care o condusese în cabină se retrase, închizînd ușa fără zgomot. Bărbatul de la masa lustruită continua să scrie, de parcă nici n-ar fi observat prezența ei. Se uită la el pe furiș, conștientă de neașteptata ei timiditate și urîndu-se pentru asta ; ea, Dona, care n-a fost niciodată timidă și nu se sinchisea de nimic și de nimeni ! Se întrebă cîtă vreme o s-o mai țină acolo, în picioare ; era un act de bădărănie, de proastă creștere din partea lui și, totuși, își dădu seama că nu putea vorbi ea prima. Se gîndi, deodată, la Godolphin, Godolphin cu ochii lui bulbucați și negul din vîrful nasului, și la temerile lui pentru compatrioatele sale ; oare, ce-ar spune dacă ar putea-o vedea acum, singură, într-o cabină cu teribilul francez ?

Francezul continua să scrie și Dona să stea în picioare lîngă ușă. Își dădu seama acum ce îl deosebea de ceilalți

bărbați. Își purta propriul lui păr, așa cum obișnuiau s-o facă în trecut bărbații, în locul ridicolelor peruci cîrlionțate, la modă acum, și ea observă ce bine îi venea, și cît de prost i-ar ședea dacă s-ar pieptăna altfel.

Ce însingurat era, ce absorbit de îndeletnicirea lui, ca un student dintr-un colegiu, pregătindu-se pentru un examen ; nu se obosise nici măcar să-și ridice capul cînd intrase ea. Și, în orice caz, ce putea să mîzgălească acolo, care să aibă atîta importanță ? Cuteză să facă un pas înainte spre masă, astfel ca să poată vedea, și, în aceeași clipă, observă că el nu scria de fel, ci desena, că tocmai schița cu multă grijă și delicatețe un stîrc stînd în picioare pe-un banc mocirlos, aidoma celui văzut de ea cu zece minute în urmă.

Apoi se simți zăpăcită, nu mai știu ce să spună, și nici măcar ce să gîndească, deoarece pirații nu arătau ca el, cel puțin pirații din închipuirea ei ; de ce nu putea să intre în rolul pe care i-l atribuise ea, să devină un ins rău, viclean, proferînd înjurături nemaiauzite, murdar, cu mîini unsuroase, în locul acestei siluete grave, așezată la masa lustruită și tratînd-o pe ea cu dispreț ?

Pe urmă, îi vorbi în sfîrșit, cu un foarte ușor accent străin, tot fără să se uite la ea, desenînd mai departe.

— Se pare că vă pregăteați să-mi spionați corabia, spuse el.

Un val de mînie o năpădi pe loc : ea și spionînd ! Dumnezeule din ceruri, ce acuzație !

— Dimpotrivă, răspunse ea răspicat și limpede, cu vocea aceea a ei băiețească, pe care-o folosea cînd le vorbea slugilor. Dimpotrivă, repetă, se pare că oamenii dumneavoastră mi-au violat proprietatea.

Se uită deodată la ea și se ridică în picioare — era înalt, mult mai înalt decît își închipuise ; în ochii lui negri trecu un fulger de recunoaștere, ca o flacără neașteptată, și el surîse ușor, parcă în taină.

— Scuzele mele cele mai umile, spuse el. Nu mi-am dat seama că însăși stăpîna domeniului a venit să-mi facă o vizită.

Îi întinse un scaun și ea se așeză, fără să scoată un cuvînt. Continua să se uite la ea cu aceeași privire de adi-

neaori, cu un amuzament ascuns în ochi și, dîndu-se pe spate cu scaunul, își încrucișă picioarele, mușcînd coada penei de gîscă.

— Din ordinele dumneavoastră am fost prinsă și adusă aici ? întrebă ea, pentru că trebuia neapărat să sfîșie tăcerea, el nefăcînd altceva decît s-o măsoare cu privirile în felul lui ciudat.

— Oamenii mei au primit porunca să ia prizonier pe oricine se încumetă să vină pînă la golf, răspunse el. De obicei, n-avem încurcături. Dumneavoastră ați fost mai curajoasă decît locuitorii de pe-aici și, din nefericire ați suferit de pe urma acestei îndrăzneli. Sper că nu sînteți cumva lovită sau rănită ?

— Nu, răspunse ea scurt.

— Atunci de ce vă plîngeți ?

— Nu sînt obișnuită să fiu tratată în felul acesta, răspunse ea, mînioasă din nou, pentru că el o făcea să se simtă ridicolă.

— Nu, firește că nu, spuse el liniștit, dar asta n-o să vă facă rău.

„Dumnezeule atotputernic, ce insolență, ce obrăznicie sfruntată !“ Furia ei nu făcea decît să-l amuze, fiindcă se legăna mai departe cu scaunul, zîmbind și mușcînd coada penei de gîscă.

— Ce-aveți de gînd să faceți cu mine ? întrebă Dona.

— Ah ! Aici e aici ! răspunse el, lăsînd condeiul jos. — Trebuie să mă uit în codul meu de reguli. Deschise sertarul mesei, scoase un volum și se apucă să-i întoarcă paginile, cu imensă gravitate.

„Prizonieri — metodă de capturare — interogatoriu — detențiune — tratament — etc. etc.“, citi el cu glas tare. — Da, e totul aici, dar din nefericire, instrucțiunile astea se referă la capturarea și tratamentul prizonierilor de sex bărbătesc. După cît se pare, n-am prevăzut nimic în ce privește femeile. Este, într-adevăr, o mare neglijență din partea mea.

Din nou, îi trecu prin minte Godolphin și temerile lui și, în ciuda supărării, se surprinse rîzînd în sinea ei, aducîndu-și aminte de cuvintele sale : „De vreme ce ticălosul e francez, este numai o chestiune de timp“.

Glasul lui îi întrerupse șirul gîndurilor.

4*

— Așa e mai bine. Să știți că mînia nu vă prinde. Acum, ați început să semănați mai mult cu dumneavoastră însivă.

— Ce știți despre mine ? întrebă ea.

Surîse iar, legănîndu-se cu scaunul.

— Lady St. Columb, spuse, favorita răzgîiată a curții. Lady Dona, care bea prin tavernele Londrei, cu prietenii soțului ei. Sînteți o adevărată celebritate, nu știați ?

Se surprinse roșind, atinsă de ironia cuvintelor sale și de disprețul lui rece.

— S-a terminat cu asta, s-a sfîrșit pentru totdeauna.

— Deocamdată, vreți să spuneți ?

— Nu, pentru totdeauna.

Începu să fluiere încetișor, pentru el însuși și, luînd iar desenul în mînă, continuă să se joace cu el, schițîndu-i fundalul.

— Dacă o să stați cîtăva vreme la Navron, o să vă plictisiți, spuse el, miresmele și zgomotele Londrei or să vă cheme iarăși. Toate astea or să vi se pară ceva trecător.

— Nu, făcu ea.

Dar el nu răspunse, desena mai departe.

Îl urmări cu privirea, împunsă de curiozitate, pentru că desena bine, și începu să uite că era prizoniera lui și că puteau fi în raporturi de dușmănie unul cu celălalt.

— Acest stîrc stătea în mîl, la capul golfului, spuse ea ; l-am văzut chiar acum, înainte de-a veni pe corabie.

— Da, răspunse el. E întotdeauna aici pe timpul refluxului. E unul din locurile unde își găsește hrana, dar își are cuibul ceva mai departe, mai aproape de Gweek, în susul canalului principal. Și ce altceva ați mai văzut ?

— Un scoicar și o altă pasăre ; cred că era un ploier.

— O, da, făcu el, deobicei sînt și ei acolo. Credeam însă că loviturile de ciocan i-au speriat.

— Da, spuse ea.

Continuă să fluiere încetișor, desenînd între timp, și ea îl urmărea, gîndindu-se ce firesc, ce simplu și plăcut era să stea aici, în cabina aceasta, pe această corabie, alături de francez, cu soarele intrînd în valuri pe fereastră și cu mareea clocotind în jurul pupei. Era ciudat ca un vis, ca ceva despre care știuse întotdeauna că se va întîmpla, ca și cum asta era o scenă dintr-o piesă în care ea trebuia să

interpreteze un rol și acum cortina s-a ridicat și cineva îi șoptește : „Intrați în scenă, vă rog, e rîndul dumneavoastră“.

— Rîndunelele de noapte și-au luat zborul acum. Serile, spuse el, stau la pîndă pe coasta colinei, mai departe, în josul golfului. Totuși, sînt atît de neîncrezătoare, că e absolut imposibil să te apropii mai mult de ele.

— Da, spuse ea.

— Știți, golful acesta este refugiul meu, spuse el, uitîndu-se o clipă la ea și, apoi, întorcîndu-și privirile. Vin aici ca să-mi pierd vremea. Dar pe urmă, cînd simt că lenea e gata să pună stăpînire pe mine, am tăria morală să mă smulg și s-o pornesc din nou.

— Și săvîrșiți acte de piraterie împotriva compatrioților mei, spuse ea.

— Și săvîrșesc acte de piraterie împotriva compatrioților dumneavoastră, repetă el ca un ecou.

Își termină desenul și-l puse deoparte, apoi se ridică în picioare, întinzîndu-și mîinile deasupra capului.

— Într-o bună zi, o să vă prindă, spuse ea.

— Într-o bună zi... poate, răspunse el și, îndreptîndu-se spre hubloul de la pupa, se uită afară, cu spatele întors spre ea.

— Veniți încoace, spuse el și ea se ridică de pe scaun și se apropie de el, și ei se uitară în jos la apa pe care plutea un imens stol de pescăruși, în căutare de firimituri.

— Vin cu zecile, întotdeauna, îi explică el. Se pare că simt clipa cînd ne întoarcem și se adună aici de pe toate promontoriile. Oamenii mei s-au deprins să le dea de mîncare și eu nu-i pot împiedica. Dealtfel, nici eu nu sînt mai bun decît ei. Le azvîrlu întotdeauna firimituri de aici, de la fereastra asta.

Izbucni în rîs, și luînd o coajă de pîine, le-o aruncă pe geam și pescărușii se aruncară asupra ei, scoțînd strigăte pătrunzătoare și încăierîndu-se.

— Poate că nutresc o dragoste frățească pentru corabie, spuse el. E vina mea că am botezat-o *La Mouette.*

— *La Mouette* — Pescărușul, sigur că da ! exclamă ea. — Uitasem ce înseamnă asta și, rezemați de fereastră, continuară să urmărească pescărușii.

„E absurd, se gîndea Dona ; de ce mă port astfel, cînd nu asta aveam de gînd și nu asta urmăream ? Acum, ar fi trebuit să zac, învinețită și legată în funii, într-o cală întunecoasă a vasului, cu un căluș în gură și, în loc de așa ceva, iată-ne aici, aruncînd pîine pescărușilor, iar eu, uitînd să mai fiu furioasă."

— De ce ești pirat ? spuse ea, în cele din urmă, rupînd tăcerea.

— De ce încaleci cai nărăvași ? o întrebă în chip de răspuns.

— Din pricina primejdiei, a iuțelii, fiindcă știu că ar putea să mă trîntească, spuse ea.

— Din aceleași motive sînt și eu pirat, spuse el.

— Da, dar...

— Nici un „dar". Este ceva cît se poate de simplu. Nu există nici un fel de probleme tenebroase aici. N-am nici un ghimpe împotriva societății și nici nu nutresc vreo ură amară împotriva semenilor mei. Dar, din întîmplare, problemele pirateriei mă interesează și se potrivesc cu felul meu personal de-a gîndi. Și află că nu este vorba numai de brutalitate și de vărsare de sînge. Organizarea răpește ore și zile întregi ; fiecare amănunt al debarcării trebuie să fie bine gîndit și pus la punct. Urăsc dezordinea și orice metodă anarhică de atac. Întreaga problemă seamănă foarte mult cu o problemă de geometrie și constituie o hrană pentru creier. Și apoi, — ei bine, da ! — și apoi mă distrează, e pentru mine ca un soi de excitant, e felul meu de a-mi învinge semenii. Îți dă foarte multe satisfacții și te absoarbe cu totul.

— Da, spuse ea. Da, înțeleg.

— Ești încurcată, nu-i așa, spuse el, rîzînd, fiindcă te așteptai să mă găsești aici beat mort pe podea, împroșcat cu sînge, înconjurat de sticle, de cuțite, și de femei urlînd.

Îi întoarse surîsul și nu-i răspunse nimic. Cineva bătu la ușă și cînd francezul spuse „Intră", își făcu apariția unul din oamenii lui, ducînd pe tavă un mare castron cu supă, care răspîndea o aromă consistentă și îmbietoare și din care se ridicau în aer aburi fierbinți. Bărbatul așternu la un capăt al mesei o față de masă albă. Se îndreptă spre

un dulăpior din perete și aduse de acolo o sticlă de vin. Dona îi urmărea mișcările, căci mirosul supei era foarte ispititor și ei îi era foame. Vinul părea rece în sticla înaltă și subțire. Bărbatul se retrase și Dona, aruncînd o privire, văzu că stăpînul corăbiei o pîndea, cu o expresie de veselie în ochi.

— Nu vrei să mănînci ceva ? o întrebă.

Ea încuviință din cap, simțindu-se iar ridicolă ; cum izbutea să-i citească gîndurile ? El mai făcu rost de-o farfurie și de-o lingură și scoase din dulap încă un pahar. Pe urmă, trase lîngă masă două scaune. Dona văzu că mai era și pîine proaspătă, coaptă după moda franceză, cu coaja rumenă și maronie, și mici rotogoale de unt foarte galben.

Își mîncară supa în tăcere și, pe urmă, el turnă în pahare vin. Era rece, limpede, și nu prea dulce. Și în tot timpul ăsta, ea se gîndea cum totul semăna cu un vis, un vis de care-și amintea, pentru că îl mai avusese o dată : un vis liniștit și familiar, pe care-l recunoștea.

„Am mai trăit asta o dată, își spuse ea, nu e pentru prima oară". Totuși, era absurd, fiindcă, desigur, se întîmpla pentru prima dată și el era un străin pentru ea. Se întrebă cît o fi ceasul. Copiii trebuiau să se fi întors de la picnic și Prue, probabil, îi pregătea de culcare. Pe semne că alergaseră să ciocănească la ușa ei și nu le răspunsese nimeni. „N-are importanță", își spuse ea, „nu-mi pasă", și continuă să-și bea vinul, admirînd desenele de păsări de pe perete și uitîndu-se din cînd în cînd, cu coada ochiului la el, cînd știa că privirile îi sînt îndreptate în altă parte.

Pe urmă, el întinse mîna și luă de pe-o poliță o chisea cu tutun, și începu să amestece compoziția în palmă. Și, deodată, adevărul o izbi ca un trăznet : revăzu chiseaua din dormitorul ei și volumul de poezii franțuzești, cu pescărușul desenat pe prima pagină. Îl revăzu pe William fugind spre brîul de copaci... William și stăpînul lui, stăpînul care pribegea din loc în loc, a cărui viață era o neîntreruptă evadare. Sări de pe scaun, privindu-l țintă.

— Doamne, Dumnezeule ! exclamă.

— Ce s-a întîmplat ? o întrebă el, uitîndu-se la ea.

— Dumneata ești, spuse ea, dumneata ești acela care ai lăsat chiseaua cu tutun în dormitorul meu, și volumul de Ronsard. Dumneata ești cel care-a dormit în patul meu !

El îi surîse, amuzat de felul în care își alegea cuvintele și, de asemenea, de consternarea, uluiala și zăpăceala ei.

— Oare, le-am lăsat acolo ? spuse el. Am uitat. Ce neglijență din partea lui William să nu le observe !

— Pentru dumneata a rămas William la Navron, spuse ea. De dragul dumitale i-a alungat pe servitori. În toate aceste luni cît ne-am aflat la Londra, dumneata ai locuit la Navron.

— Nu, spuse el, nu tot timpul. Din cînd în cînd, cînd se potrivea cu planurile mele. Știi, iarna, golful poate fi umed și trist. Era o schimbare, o savuroasă schimbare să mă bucur de confortul dormitorului dumitale. Într-un fel sau altul, am simțit întotdeauna că n-ai avea nimic împotrivă.

Continua să se uite la ea, cu aceeași sclipire de haz ascuns în ochi.

— Ți-am consultat portretul, să știi, spuse el. — M-am adresat lui în repetate rînduri : „Mylady, îl întrebam (pentru că eram foarte reverențios), vreți să faceți favoarea unui francez foarte obosit, de a-i îngădui să doarmă în patul dumneavoastră ?“ Și mi s-a părut că te înclini cu grație și-mi dai permisiunea. Uneori, chiar și surîdeai.

— A fost foarte urît din partea dumitale, și foarte puțin corect.

— Știu, spuse el.

— Unde mai pui că și primejdios.

— Aici era tot farmecul...

— Dacă aș fi știut o singură clipă...

— Ce-ai fi făcut ?

— Aș fi venit îndată la Navron.

— Și pe urmă ?

— *Aș fi baricadat casa, l-aș fi dat afară pe William, aș* fi pus o santinelă pe domeniu.

— Chiar așa ?

— Da.

— Nu te cred.

— Și de ce, mă rog ?

— Pentru că atunci cînd stăteam întins în patul dumitale, contemplîndu-ți portretul de pe perete, nu te purtai deloc astfel.

— Dar cum mă purtam ?

— Foarte deosebit.

— Ce făceam ?

— Multe lucruri.

— Bunăoară ?

— Mai întîi, te alăturai oamenilor mei de pe corabie. Semnai jurămîntul de credință. Erai prima și ultima femeie care făcea asta.

Și spunînd aceste cuvinte, se ridică de la masă și aduse dintr-un sertar o carte. Era deschisă și ea văzu pe pagină cuvîntul *La Mouette*, urmat de-un șir de nume : Edmond Vacquier... Jules Thomas... Pierre Blanc... Luc Dumont... și așa mai departe. Pe urmă, el întinse mîna după un condei și, înmuindu-l în cerneală, i-l dădu :

— Ei bine, întrebă el, ce-ai de gînd ?

Ea luă tocul, îl cumpăni o clipă în mînă, ca și cum ar fi cîntărit problema, și neputîndu-și explica dacă, poate, gîndul la Harry, căscînd peste cărțile lui de joc la Londra, sau la Godolphin, cu ochii săi bulbucați, sau la supa gustoasă pe care o mîncase și la vinul pe care-l băuse, și o făcuseră să se simtă amețită, înfierbîntată și oarecum nepăsătoare, ca un fluture în bătaia soarelui, sau, poate, datorită prezenței lui, în picioare, alături de ea, — dar își ridică privirea spre el, izbucnind într-un hohot neașteptat de rîs, și-și scrise numele în mijlocul paginii, sub ceilalți : Dona St. Columb.

— Și acum, trebuie să te întorci acasă, copiii o să se întrebe ce s-a întîmplat cu dumneata, spuse el.

— Da, făcu ea.

O conduse afară din cabină și, pe urmă, pe punte. Se aplecă peste parapet și le strigă ceva oamenilor de jos.

— În primul rînd, trebuie să faceți cunoștință, spuse el, și îi chemă în ordine, în acel dialect breton pe care ea nu-l putea înțelege și, într-o clipă, întregul echipaj era adunat, privind-o cu curiozitate.

— O să le spun că de-acum înainte poți să vizitezi nestingherită golful, că ești liberă să vii și să pleci cînd

îți place. Golful e al dumitale. Vasul îți aparține. Ești de-a noastră.

Le spuse doar cîteva cuvinte și, pe urmă, unul cîte unul veniră spre ei și, înclinîndu-se, îi sărutară mîna Donei, și ea le răspunse rîzînd: „Mulțumesc". În toate astea era ceva nebunesc și frivol, ca un vis zămislit de soare. Jos, la apă, unul din bărbați o aștepta într-o barcă. Încălecă parapetul și se lăsă să alunece peste bord pe scara de pisică. Francezul nu o ajută. Stătea rezemat de parapet și-i urmărea mișcările.

— Și Navronul ? întrebă el. — E baricadat și zăvorît și William trebuie dat afară ?

— Nu, făcu ea.

— Atunci trebuie să-ți întorc vizita, spuse el. — E o chestiune de curtoazie.

— Negreșit.

— Care-i ora cea mai potrivită ? După amiază, cred, între trei și patru, cînd o să-mi oferi o ceașcă cu ceai.

Se uită la el, rîzînd, și scutură din cap.

— Nu, spuse ea, asta e pentru lordul Godolphin și cei de seama lui. Pirații nu fac vizite doamnelor după amiaza. Ei vin pe furiș, în timpul nopții, ciocănind la geam, și stăpîna domeniului, temîndu-se pentru securitatea ei, le oferă un supeu la lumina lumînărilor.

— Cum dorești. spuse el. — Atunci, mîine seară la zece.

— Da, făcu ea.

— Noapte bună.

— Noapte bună.

Stătu mai departe rezemat de parapet, urmărind-o cu privirile, în timp ce ea se îndepărta, în mica barcă, spre țărm. Soarele dispăruse îndărătul copacilor și golful era cufundat în umbră. Ultimul val al refluxului se retrăsese de pe bancurile de mîl și apa era liniștită. Un ploier invizibil scoase un strigăt, dincolo de cotitura rîului. Cu coloritul ei îndrăzneț, cu catargele ei înclinate spre spate, corabia părea solitară și ireală, ca o plăsmuire a imaginației. Dona se întoarse și porni în fugă, printre copaci, spre casă, zîmbind în sinea ei cu vinovăție, ca un copil care ascunde un secret.

CAPITOLUL VII

CÎND AJUNSE ACASĂ, ÎL VĂZU PE William stînd la fereastra salonului și prefăcîndu-se că face ordine în odaie ; ea își dădu, însă, seama pe loc, că pîndise întoarcerea ei.

Pentru că avea chef să-l zgîndăre, nu vru să-i povestească imediat ; intrînd în odaie, își azvîrli eșarfa de pe cap și spuse :

— M-am plimbat, William și nu mă mai doare așa de tare capul.

— Îmi dau seama, doamnă, spuse el, cu ochii ațintiți asupra ei.

— Am mers pînă la rîu. E liniștit acolo și răcoare.

— Într-adevăr, doamnă.

— N-am știut de existența golfului mai înainte. E încîntător ca un basm cu zîne. Un refugiu admirabil, William, pentru fugari ca mine.

— Tot ce se poate, doamnă.

— Dar pe lordul Godolphin, l-ai văzut oare ?

— Înălțimea sa nu se afla acasă, doamnă. Am rugat-o pe servitoare să înmîneze florile și să transmită mesajul dumneavoastră doamnei.

— Mulțumesc, William. Tăcu o clipă, prefăcîndu-se ocupată cu aranjarea crengilor de liliac în glastră și, apoi, spuse :

— O, William, era să uit ! O să dau o mică masă mîine seară. Destul de tîrziu ; la zece.

— Foarte bine, doamnă. Cîți invitați o să aveți ?

— Vom fi numai doi, William. Eu și încă cineva, un domn.

— Bine, doamnă.

— Domnul va veni pe jos, așa că nu-i nevoie ca rîndașul să-l aștepte și să aibă grijă de cal.

— Bine, doamnă.

— Știi să gătești, William ?

— Nu sînt cu totul neștiutor în această artă, doamnă.

— Atunci poți să trimiți servitorii la culcare și să pregătești dumneata cina pentru mine și oaspete, William.

— Da, doamnă.

— Şi n-ai nevoie să pomeneşti nimănui din casă de această vizită.

— Bine, doamnă.

— De fapt, William, sînt pe cale de-a avea o comportare cu totul nelalocul ei.

— Aşa s-ar părea, doamnă.

— Şi eşti teribil de indignat, William ?

— Nu, doamnă.

— De ce nu, William ?

— Pentru că, nimic din ce dumneavoastră sau stăpînul meu aţi face vreodată nu m-ar putea indigna, doamnă.

La această replică, ea izbucni în rîs şi-şi împreună mîinile.

— O, William, solemnul meu William, atunci ai ghicit totul ! Cum ai aflat ? Spune-mi !

— Era ceva în mersul dumneavoastră, doamnă, cînd v-aţi întors, care v-a dat de gol. Şi ochii dumneavoastră — dacă pot s-o spun fără să vă simţiţi jignită — scînteiau altfel decît de obicei. Şi cum, mai şi veneaţi încoace din direcţia rîului, am putut să adun doi şi cu doi şi să-mi dau seama ; mi-am spus : „S-a întîmplat. S-au întîlnit, în sfîrşit".

— De ce „în sfîrşit", William ?

— Fiindcă eu, doamnă, sînt din fire un fatalist şi am ştiut întotdeauna că, mai devreme sau mai tîrziu, întîlnirea aceasta va trebui să aibă loc.

— În ciuda faptului că sînt stăpîna domeniului, o respectabilă femeie măritată cu doi copii, iar stăpînul dumitale e un francez în afara legii şi pe deasupra pirat ?

— În ciuda tuturor acestor lucruri, doamnă.

— E foarte rău, William. Săvîrşesc fapte împotriva intereselor ţării mele. Pot fi azvîrlită în puşcărie pentru asta.

— Da, doamnă.

Dar, de data aceasta, nu-şi mai ascundea surîsul, gura lui, parcă pînă atunci cusută, era destinsă şi ea îşi dădu seama că de-acum încolo n-o să mai fie tăcut şi de nepătruns, că era un prieten, un aliat pentru ea şi că poate avea încredere în el pînă în ultima clipă.

— Aprobi profesiunea stăpînului dumitale, William ? îl întrebă.

— A aproba sau a nu aproba sînt două cuvinte care nu fac parte din vocabularul meu, doamnă. Pirateria îi convine stăpînului meu și aceasta e de-ajuns. Corabia e regatul său, vine și pleacă cînd îi place și nimeni nu-i poate da ordine. Își este propria sa lege.

— Oare, nu e cu putință să fii liber, să faci ce-ți place și, totuși, să nu fii pirat ?

— Stăpînul meu crede că nu, doamnă. După dînsul, cei care duc o viață normală în lumea aceasta a noastră sînt siliți să adopte obiceiuri și deprinderi, un mod de existență care le poate ucide orice inițiativă și orice spontaneitate. Omul devine o spiță dintr-o roată, o parte dintr-un sistem. Și fiindcă piratul e un răzvrătit și un proscris, el evadează din lumea sa... El nu e legat de nimic și n-are nici un fel de principii preconcepute.

— De fapt, are timp să fie el însuși.

— Da, doamnă.

— Dar gîndul că pirateria e ceva dăunător nu-l supără ?

— Îi jefuiește pe cei cărora le dă mîna să fie jefuiți, doamnă. Și le dă altora mult mai mult decît le ia dînsul. Oamenii săraci din Bretania se bucură foarte des de binefacerile sale. Nu, de aspectul moral nu se sinchisește deloc.

— Nu e însurat, cred.

— Nu, doamnă. Căsătoria și pirateria nu se potrivesc cîtuși de puțin.

— Și dacă soția lui ar fi fost îndrăgostită de mare ?

— Femeile sînt făcute să se supună legilor naturii, doamnă, și să aducă pe lume copii.

— Ah, e foarte adevărat, William.

— Și femeile, după ce fac copii, simt o preferință pentru propriul lor cămin și nu mai au chef de hoinăreală. Astfel că bărbatul se află deodată în fața alternativei ori de-a rămîne acasă și de-a se plictisi, ori de-a pleca aiurea și de-a fi nenorocit. E pierdut și într-un caz și în celălalt. Nu, pentru a fi cu adevărat liber, un bărbat trebuie să ridice ancora singur.

— Aceasta e filozofia stăpînului dumitale ?

— Da, doamnă.

— Aș vrea să fiu bărbat, William.

— De ce, doamnă ?

— Pentru că, în felul acesta, mi-aş găsi şi eu o corabie, şi aş pleca departe, şi mi-aş fi lege mie însămi.

În timp ce vorbea, un strigăt ascuţit veni de sus, urmat de-un geamăt şi de glasul dojenitor al lui Prue. Dona surîse şi scutură din cap.

— Stăpînul dumitale are dreptate, William, spuse ea, sîntem cu toţii nişte spiţe de roată, şi mamele, cel mai mult. Numai piraţii sînt liberi.

Apoi, urcă scările spre odăile copiilor, să-i potolească şi să le şteargă lacrimile. Iar în timpul nopţii, cînd stătea culcată în pat, întinse mîna după volumul lui Ronsard, aflat pe măsuţa de lîngă ea, şi se gîndi ce straniu era că francezul stătuse culcat aici, cu capul pe perna ei, cu acelaşi volum în mînă şi cu o pipă de tutun în gură. Şi-l imagină punînd deoparte cartea, după ce se săturase de citit, aşa cum făcuse şi ea, suflînd în lumînare şi, apoi, întorcîndu-se pe o parte ca să doarmă. Se întrebă dacă o fi dormind acum, în acea răcoroasă şi liniştită cabină a lui, cu apa clipocind în jurul vasului ancorat în golful misterios şi tăcut. Sau poate, — ca şi ea, stă întins pe spate, cu ochii deschişi în întuneric, cît se poate de treaz şi, cu mîinile sub cap, se gîndeşte la ziua de mîine.

În dimineaţa următoare, cînd după ce-şi părăsi odaia, simţi soarele pe faţă şi văzu cerul senin şi luminos, strălucind din pricina vîntului de est, primul ei gînd fu la corabia din golf. Pe urmă, îşi aduse aminte ce bine adăpostită era, ascunsă jos în vale, ocrotită de copaci ; cu greu şi-ar fi putut da seama cineva de vijelioasa maree, suind rîul mamă cu valuri mici şi creţe, de talazurile de la gura estuarului, din ce în ce mai rare, spărgîndu-se într-o jerbă de spumă.

Îşi aduse aminte de seara care era aproape şi de cina care-o aştepta, şi începu să surîdă simţind toată aţîţarea vinovată a unui conspirator. Ziua părea ca un preludiu, ca o anticipare a celor ce aveau să urmeze ; Dona se duse în grădină să culeagă flori, deşi cele din casă nu se veştejiseră încă.

Tăiatul florilor era o treabă liniştitoare, care-i astîmpăra mintea înfierbîntată, şi senzaţia de-a atinge petalele, de-a apuca lungile lujere verzi, de-a le aşeza mai întîi în coş şi apoi, unul cîte unul, în vazele umplute de

William pentru ea, îi risipi orice neliniște. William era și el un conspirator. Îl observă în sufragerie, curățind argintăria și privind-o cu înțeles, pentru că ea știa de ce lucra el cu atîta ardoare.

— Să facem toate onorurile Navronului, spusese ea. — Să scoți toată argintăria, William, și să aprinzi toate lumînările, și să pui pe masă serviciul cu margine trandafirie, rezervat pentru recepții.

Surescitată și amuzată în același timp, scoase ea însăși serviciul și spălă farfuriile, pline de praf după o atît de lungă neîntrebuințare, și împodobi mijlocul mesei cu boboci de trandafiri poaspăt culeși. Pe urmă, ea și William coborîră împreună în beci și examinară la flacăra lumînării sticlele învelite în pînză de păianjen și el îi arătă o sticlă cu un vin foarte prețuit de stăpînul lui, despre a cărui existență nici n-avusese habar.

Schimbară un surîs și-și spuseră ceva pe furiș, în șoaptă, și Dona simți toată plăcuta vinovăție a copilului care face ceva rău, ceva interzis, înăbușindu-și rîsul ascuns în spatele părinților.

— Ce-o să ne dai să mîncăm ? întrebă ea, dar el scutură din cap, nevrînd să-i mărturisească.

— Fiți fără grijă, doamnă. N-o să vă dezamăgesc !

Cîntînd, Dona ieși încă o dată în grădină, cu inima cuprinsă de-o veselie absurdă. Amiaza fierbinte, cu aerul tulbure din pricina puternicului vînt de est, se scurse ca și lungile ceasuri ale după amiezei ; își bău ceaiul cu copiii sub dud și, așa, trecu și vremea pînă la căderea serii și ora lor de culcare ; odată cu asfințitul soarelui, încetă și vîntul și pe cerul incandescent se aprinseră primele stele.

Casa era acum învăluită în tăcere și servitorii, crezînd-o obosită, deoarece se dusese la culcare fără să cineze, și mulțumiți că stăpîna lor nu le cerea lucruri grele, se retrăseseră în odăile lor. Undeva, fără îndoială că, în camera lui, William pregătea singur cina. Dona nu-l întrebase ; n-avea nici o importanță.

Se duse în odaia ei și stătu cîteva clipe în picioare în fața garderobului, gîndindu-se ce rochie să îmbrace. Alese una de culoarea fildeșului, pe care o purtase adesea și știa că-i vine bine, și-și puse în urechi cerceii cu rubine.

care aparţinuseră mamei lui Harry, iar în jurul gîtului — pandantivul cu rubine.

„N-o să observe", îşi spuse ea. „Nu e genul ăsta de bărbat ; nu se sinchiseşte de femei, de rochiile sau de giuvaierurile lor". Şi totuşi, se trezi îmbrăcîndu-se cu multă grijă, învîrtindu-şi buclele pe deget şi dîndu-şi-le apoi după urechi. Deodată, auzi orologiul din grajd bătînd orele zece şi, cuprinsă de panică, puse pieptenele la o parte şi coborî scările. Scara ducea chiar în sufragerie şi ea văzu că William aprinsese toate lumînările, aşa cum îl rugase, şi argintăria scînteietoare lumina masa lungă. William stătea în picioare, aranjînd mîncărurile pe bufet şi ea se duse să vadă ce pregătise. Exclamă surîzînd :

— O, William, acum ştiu de ce te-ai dus la Helford azi după masă şi te-ai întors cu un coş !

Într-adevăr, pe bufet se aflau crabi, pregătiţi şi asezonaţi după metoda franţuzească ; mai erau cartofi noi mici, fierţi în coaja lor, şi salată verde proaspătă, stropită cu usturoi, şi ridichi roşii şi fragede. Îşi găsise de asemenea timp să facă prăjituri, delicate gofre umplute cu cremă, lîngă care, într-un vas de cristal, Dona zări primele fragi de pădure din anul acela.

— William, eşti un geniu ! exclamă ea.

Înclinîndu-se, el îşi îngădui un surîs.

— Sînt fericit că sînteţi mulţumită, doamnă.

— Cum arăt ? îl întrebă ea, învîrtindu-se pe călcîie. — Crezi că stăpînului dumitale o să-i placă ?

— N-are să facă nici o remarcă, doamnă, răspunse servitorul, dar mă îndoiesc că înfăţişarea dumneavoastră o să-l lase nepăsător.

— Mulţumesc, William, spuse ea grav şi se duse în salon să-şi aştepte musafirul.

William trăsese perdelele pentru mai mare siguranţă, dar ea le dădu din nou la o parte, ca să poată pătrunde noaptea de afară şi, în timp ce făcea asta, zări silueta înaltă şi întunecată a francezului traversînd pajiştea în tăcere.

Observă îndată că musafirul ei — care, pe semne, îi ghicise starea de spirit şi faptul că avea să joace rolul unei castelane, se îmbrăcase, la rîndul lui, potrivit împrejurării, în mare ţinută. Lumina lunii îi lumina ciorapii

albi, făcînd să scînteieze pantofii cu catarame de argint. Jiletca lui lungă era de culoarea vinului, la fel ca și eșarfa de stofă, numai că într-o nuanță mai închisă, și avea jabou și manșete de dantelă. Disprețuind perucile buclate, încă la modă, își purta propriul păr, ca un cavaler. Dona îi întinse mîna ; de data asta, el se înclină, așa cum trebuie să facă un musafir și i-o atinse ușor cu buzele. Apoi, stînd în picioare în ușa salonului, lîngă fereastra înaltă, se uită la ea surîzînd.

— Cina te așteaptă, spuse ea brusc și, fără motiv, sfioasă ; nerăspunzîndu-i nimic, o urmă în sufragerie, unde William aștepta în picioare, în spatele scaunului ei. Oaspetele stătu o clipă, uitîndu-se în jurul lui, la flacăra lumînărilor, la argintăria sclipitoare, la luciul farfuriilor cu margine trandafirie și apoi se întoarse spre gazdă, cu același vag surîs zeflemitor, pe care ea începuse să-l aștepte.

— Crezi că e înțelept din partea dumitale să etalezi toate aceste tentații sub ochii unui pirat ?

— E vina lui William, spuse Dona, totul e opera mîinilor lui.

— Nu te cred, spuse el. — William n-a făcut niciodată pînă acum asemenea pregătiri pentru mine. Nu-i așa, William ? Îmi prăjeai un cotlet și mi-l serveai pe-o farfurie ciobită, scoteai husa de pe scaune și-mi spuneai că trebuie să fiu mulțumit.

— Da, domnule, spuse William, cu ochii scăpărîndu-i în fețișoara rotundă, și Dona se așeză, fără să se mai simtă timidă, fiindcă prezența lui William risipise stingehereala dintre ei.

Acesta își înțelesese rolul, jucînd desăvîrșit pe calul de bătaie, oferindu-se intenționat spiritualelor săgeți ale stăpînei sale, primind cu un zîmbet și-o ridicare din umeri ironiile stăpînului său. Crabul era gustos, salata minunată, gofrele ușoare ca fulgul, fragii ca un nectar și vinul desăvîrșit.

— Să știi însă că eu sînt un și mai bun bucătar decît William, spuse stăpînul lui, și, într-o zi, o să guști un pui de primăvară, făcut de mine la frigare.

— Nu cred, spuse ea, niciodată nu s-a fript vreun pui într-o cabină ca a dumitale, precum o chilie de călugăr. Bucătăria și filozofia nu merg împreună.

— Dimpotrivă, merg foarte bine, răspunse el, dar eu nu voi frige puiul în chilia mea. O să facem un foc de lemne afară, pe malul golfului, și o să frig acolo puiul. Dar va trebui să-l mănînci cu mîna. Și nu vom avea lumînări, ci numai flăcările focului.

— Și poate, rîndunica de noapte, despre care mi-ai vorbit, o să cînte, spuse ea.

— Poate !

Îi surîse peste masă, și ea avu deodată viziunea focului pe care îl vor aprinde pe țărm, la marginea apei. Își închipui flăcările palpitînd și șuierînd în aer, și îmbietorul miros al puiului rumenit la frigare gîdilîndu-i nările. Gătitul o să-l absoarbă, așa cum desenul păsării îl absorbise în ajun și cum planurile lui de piraterie o să-l absoarbă mîine. Observă abia acum că William îi lăsase singuri și, ridicîndu-se de la masă, îl conduse în salon.

— Poți fuma, dacă vrei, spuse ea, și el își recunoscu pe polița de deasupra căminului din fața lui, chiseaua cu tutun.

— O amfitrioană desăvîrșită ! spuse el.

Dona se așeză, dar el rămase mai departe în picioare lîngă cămin, umplîndu-și luleaua și examinînd în acest timp odaia.

— Arată cu totul altfel decît astă iarnă, spuse el. Cînd am venit atunci, mobilele erau acoperite cu huse și nu existau flori. În odaie, domnea o atmosferă aproape austeră. Dumneata ai schimbat toate astea.

— Toate casele nelocuite arată ca niște cavouri, spuse ea.

— Adevărat, spuse el, dar nu cred că Navronul ar fi încetat să arate ca un cavou dacă altcineva decît dumneata ar fi venit să alunge tăcerea.

Ea nu-i răspunse nimic, fiindcă nu era sigură ce vroise el să înțeleagă prin asta.

Un timp, între ei domni tăcerea, apoi el o întrebă :

— La urma urmei, ce te-a adus la Navron ?

Dona se juca cu un ciucure de la perna pe care-și sprijinea capul.

— Îmi spuneai ieri că lady St. Columb se bucură de-o anumită celebritate, spuse ea, că ți-au ajuns la ureche bîrfe cu privire la escapadele ei. Poate c-am obosit să mai fiu lady St. Columb și-am dorit să devin altcineva.

— Adică ? Ai dorit să evadezi ?

— Ăsta e cuvîntul pe care m-a prevenit William c-o să-l rostești dumneata.

— William are experiență. M-a văzut săvîrșind aceleași lucruri. A fost odată un bărbat care se numea Jean-Benoit Aubéry, care avea în Bretania avere, bani, prieteni, demnități și William era servitorul lui. Dar stăpînul lui William a obosit să mai fie Jean-Benoit Aubéry și așa s-a preschimbat în pirat și a creat-o pe *La Mouette*.

— Și e într-adevăr cu putință să devii altcineva ?

— Eu am descoperit că da.

— Și ești fericit ?

— Sînt mulțumit.

— Care e deosebirea ?

— Între fericire și mulțumire ? Ah, aici m-ai prins ! Nu e ceva ușor de exprimat în cuvinte. Mulțumirea e o stare psihică și fizică, în care spiritul și trupul colaborează în chip armonios, fără fricțiuni între ele. Spiritul e împăcat și trupul de asemeni. Amîndouă își sînt de-ajuns lor însile. Fericirea e insesizabilă, vine, poate, o singură dată în viață și seamănă cu extazul.

— Nu e un lucru continuu ca mulțumirea ?

— Nu, nu e un lucru continuu. Dar există, la urma urmei, grade de fericire. Îmi amintesc, bunăoară, de-un anumit moment după ce-am devenit pirat și am dat prima mea luptă împotriva unuia din vasele dumneavoastră comerciale. Ieșisem învingător și trăgeam corabia capturată în port. Era un moment plăcut care te încînta, un moment fericit. Terminasem o treabă pe care mi-o propusesem și de a cărei izbîndă nu fusesem sigur.

— Da, spuse ea, da, înțeleg.

— Și mai sînt și alte momente. Plăcerea pe care-o resimți cînd, după ce-ai terminat o schiță și te uiți la ea, regăsești contururile și expresia pe care-ai dorit să le înfățișezi. Acesta e un alt grad de fericire.

— Atunci e mai ușor pentru un bărbat, spuse ea, bărbatul e un creator, fericirea îi vine din lucrurile pe

care le săvîrşeşte. Din ceea ce face cu mîinile lui, cu mintea lui şi cu talentul lui.

— Se poate, spuse el. Dar nici femeile nu sînt leneşe: Femeile fac copii şi asta e o realitate mult mai însemnată decît un desen sau un plan de acţiune.

— Crezi într-adevăr ?

— Fireşte.

— Nu m-am gîndit niciodată la asta pînă acum.

— Ai copii, nu-i aşa ?

— Da, doi.

— Şi cînd i-ai ţinut pentru prima oară în braţe, nu ţi-ai dat seama că e o realizare ? Nu ţi-ai spus : „Iată ceva ce-am săvîrşit eu, o creaţie a mea ?" Nu-ţi dădea asta o senzaţie asemănătoare cu fericirea ?

Se gîndi o clipă şi, pe urmă, îi surîse.

— Poate, spuse ea.

Se întoarse şi începu să atingă cu degetele obiectele de pe cămin.

— N-ar trebui să uiţi că sînt pirat, spuse el. — Îţi laşi comorile aici, la îndemînă, fără să-ţi pese. Caseta asta mică, bunăoară, valorează sute de lire.

— Da, dar am încredere în dumneata.

— E o imprudenţă.

— Sînt în mîna dumitale.

— Am faima de-a fi necruţător.

Puse la loc caseta şi luă miniatura înfăţişîndu-l pe Harry. Se uită la ea cîteva clipe, fluierînd încetişor.

— Soţul dumitale ? întrebă.

— Da.

Nu făcu nici un comentariu, ci aşeză miniatura la loc, şi felul în care o puse, fără să spună nimic despre Harry, despre asemănare sau despre calitatea miniaturii însăşi, îi dădu Donei un ciudat sentiment de stînjeneală. Simţi instinctiv că el nu-şi făcuse o părere bună despre Harry, socotindu-l un prostănac, şi dori deodată ca miniatura să nu se fi aflat aici, sau Harry să fi fost altfel.

— E făcută cu mulţi ani în urmă, se surprinse ea spunînd, parcă apărîndu-l ; înainte de-a ne fi căsătorit.

— Da, mormăi el. Şi pe urmă :

— Portretul de sus, din odaia dumitale, a fost pictat în aceeași perioadă ?

— Da, îi răspunse. — De fapt, la puțin timp după logodna mea cu Harry.

— Și de cît timp sînteți căsătoriți ?

— De șase ani. Henrietta are cinci.

— Și ce te-a hotărît să te măriți ?

Se uită la el cîteva clipe, neștiind ce să răspundă ; întrebarea fusese atît de neașteptată ! Apoi, fiindcă el rostise cuvintele atît de liniștit, atît de cumpătat, ca și cum ar fi întrebat-o de ce a ales cutare fel de mîncare pentru cină, nedînd importanță răspunsului, Dona îi povesti adevărul, fără să-și dea seama că niciodată pînă atunci nu și-l mărturisise nici ei înseși.

— Harry mă amuza, spuse ea, și-mi plăceau ochii lui.

Rostind aceste cuvinte, i se păru că vocea ei sună de undeva de foarte departe, ca și cum nu ea ar fi vorbit, ci altcineva.

El nu-i răspunse. Se depărtase de cămin și, acum, stătea pe scaun și scosese o foaie de hîrtie din imensul buzunar al hainei. Ea se uita mai departe în gol, gîndindu-se deodată la Harry și la trecut, la căsătoria lor la Londra, la lumea prezentă și amintindu-și cum, bietul Harry foarte tînăr și, poate, speriat de răspunderile care-l așteptau și înzestrat cu puțină fantezie, băuse prea mult în noaptea nunții, ca să pară mai îndrăzneț decît era în realitate, și nu izbutise decît să-i dea impresia unui mare bețivan și-a unui nătărău. Apoi, făcuseră o călătorie prin Anglia să-și vadă prietenii, locuind de fiecare dată în casa altcuiva, într-o atmosferă încordată și artificială și ea, aproape imediat însărcinată cu Henrietta, devenise nervoasă, irascibilă, respingătoare chiar pentru ea însăși, fiindcă nu era obișnuită cu nici un fel de boală. Neputința de-a merge pe jos, de-a călări, de-a săvîrși atîtea lucruri pe care ar fi dorit să le facă, îi sporea proasta dispoziție. I-ar fi fost mai ușor dacă i-ar fi putut vorbi lui Harry, cerîndu-i s-o înțeleagă, dar înțelegerea pentru Harry nu însemna nici tăcere, nici tandrețe, nici liniște, ci mai degrabă o exuberanță cordială, o jovialitate silită și zgomotoasă, cu scopul de-a o înveseli și, pe deasupra,

o mare risipă de desmierdări, care pe ea nu o ajutau cîtuși de puțin.

Își ridică deodată privirile și văzu că oaspetele ei o desena.

— Te supără ?

— Deloc ! răspunse ea, întrebîndu-se în ce fel o fi desenînd-o și urmărindu-i mîna dibace și iute, dar nu putu zări hîrtia, căci se afla pe genunchii lui.

— Cum a ajuns William în serviciul dumitale ? îl întrebă ea.

— Mama lui era bretonă, nu știai ? o întrebă.

— Nu, spuse ea.

— Tatăl lui era mercenar, soldat de ocazie, care a nimerit cumva în Franța și s-a căsătorit. Trebuie să fi observat accentul lui William.

— M-am gîndit că e din Cornish.

— Locuitorii din Cornish și bretonii se aseamănă mult. Și unii, și alții, sînt celți. L-am văzut pentru prima oară alergînd, desculț și cu pantalonii rupți, pe străzile din Quimper. Intrase în nu știu ce bucluc, din care am izbutit să-l scap. De atunci, a devenit unul din credincioșii mei. Învățase englezește, firește, de la tatăl lui. Cred că a locuit la Paris cîțiva ani, înainte de a-l întîlni eu. N-am scormonit niciodată în povestea vieții lui William. Trecutul îi aparține numai lui.

— Și de ce n-a vrut să fie pirat ?

— Dintr-un motiv foarte prozaic, crede-mă, și neromantic. William are un stomac cam sensibil și canalul care desparte coasta Cornwall-ului de coasta Bretaniei e prea lat pentru el.

— Și astfel, a găsit drumul încoace și s-a instalat la Navron, care e un excelent refugiu pentru stăpînul lui.

— Întocmai.

— Și oamenii din Cornish sînt jefuiți, și femeile din Cornish trăiesc cu frica în sîn pentru viețile lor și chiar pentru ceva mai mult decît viețile lor, după cum îmi spune lordul Godolphin.

— Femeile din Cornish se supraapreciază.

— E tocmai ce-mi venea pe limbă să-i trîntesc lordului Godolphin.

— Şi de ce n-ai făcut-o ?
— N-am avut inima să-l supăr.
— Francezii au reputaţia, cu totul neîntemeiată, că le plac femeile. Sîntem cu mult mai timizi decît credeţi dumneavoastră despre noi. Iată, ţi-am terminat portretul.
Îi dădu desenul şi se rezemă de spătarul scaunului, cu mîinile în buzunarele hainei. Dona examină desenul în tăcere. Figura, care-o privea de pe foaia de hîrtie, era a unei alte Done — acea Donă pe care n-o recunoştea nici faţă de ea însăşi. Trăsăturile erau aceleaşi, ochii, ondulaţiile părului, dar expresia din priviri era la fel cu cea pe care şi-o surprindea uneori în oglindă, cînd era singură. Era portretul cuiva care-şi pierduse iluziile, care privea lumea de la o fereastră prea apropiată, descoperind că-i altfel decît nădăjduise, mai amară şi nepreţuind nici două parale.
— Nu e prea măgulitor, spuse ea într-un tîrziu.
— N-a fost intenţia mea, răspunse el.
— M-ai făcut să par mai bătrînă decît sînt.
— Se poate.
— Şi gura are ceva arogant.
— Sînt dispus să cred.
— Şi... o cută ciudată între sprîncene.
— Da.
— Nu cred că-mi place prea mult.
— Da, bănuiam că n-o să-ţi placă. Păcat ! Şi eu care aveam de gînd să mă las de piraterie şi să mă apuc să fac portrete !
Dona îi înapoie desenul şi-l văzu că zîmbeşte.
— Femeilor nu le place să li se spună adevărul despre ele, spuse ea.
— Dar cui îi place ? întrebă el.
Dona nu mai insistă.
— Îmi dau seama acum pentru ce ai succese ca pirat, îi declară ea ; eşti un scrupulos în meserie. Se vede asta şi din desenele dumitale. Mergi pînă-n miezul subiectului care te interesează.
— Poate n-am fost tocmai corect, spuse el, surprinzînd subiectul pe nepregătite, cînd faţa lui exprima o anumită stare sufletească. Vezi, dacă te-aş fi desenat într-un alt moment, cînd te jucai cu copiii dumitale, bu-

năoară, sau în clipele cînd retrăiai deliciile unei escapade; desenul ar fi fost cu totul diferit. Atunci m-ai fi putut acuza că te măgulesc.

— Îmi schimb chiar atît de mult expresia ?

— N-am spus că ți-o schimbi. Dar fața dumitale reflectă ca o oglindă ceea ce îți trece prin minte, și asta e tocmai ce-și dorește un artist.

— Ce cruzime din partea unui artist !

— Cum așa ?

— Să reproducă o emoție fără să-i pese de model. Să surprindă o stare sufletească și s-o aștearnă pe hîrtie, făcîndu-l pe posesorul ei să se rușineze.

— Se poate. Dar, pe de altă parte, persoana cu pricina se poate hotărî, văzîndu-și pentru prima oară imaginea, să se lepede cu totul de felul respectiv de-a fi, socotindu-l nedemn și o pierdere de timp.

În timp ce vorbea, rupse desenul în două și apoi în bucățele foarte mici.

— Hai, spuse el, să uităm toate astea ! Oricum, e un lucru de neiertat că l-am făcut. Îmi spuneai, ieri, c-am încălcat proprietatea dumitale. E o greșeală a mea din mai multe puncte de vedere. Pirateria te duce la deprinderi urîte.

Se ridică în picioare și ea își dădu seama că are de gînd să plece.

— Iartă-mă, spuse ea. — Trebuie să-ți fi părut certăreață și cam răsfățată. Adevărul e că, atunci, cînd m-am uitat la desen, mi-a fost rușine, fiindcă, pentru prima oară, altcineva decît mine m-a văzut așa cum mă văd și eu adeseori. Era ca și cum aș fi avut un defect fizic și dumneata m-ai fi desenat goală.

— Da. Presupunînd, însă, că artistul are un defect similar, numai că mult mai hidos, mai trebuie modelul să se simtă rușinat ?

— Vrei să spui că ar trebui să existe un fel de legătură între ei ?

— Întocmai.

Îi mai surîse odată și, pe urmă, se întoarse, îndreptîndu-se spre ușă.

— Cînd vîntul de est începe să sufle pe coasta aceasta, ține cîteva zile, spuse el. — Corabia mea nu se poate

urni de-aici și-mi pot îngădui să-mi pierd vremea să fac o mulțime de desene. Poate, o să mă lași să-ți desenez un alt portret.

— Cu o altă expresie ?

— Asta dumneata trebuie să decizi. Să nu uiți că te-ai semnat în cartea mea și, cînd o să-ți vie cheful ca evadarea dumitale să fie și mai deplină, să știi că golful e obișnuit cu fugari.

— N-o să uit.

— Te așteaptă acolo păsări, pe care să le observi, pești pe care să-i prinzi și izvoare pe care să le descoperi. Toate astea sînt mijloace de evadare.

— Pe care le-ai încercat cu succes ?

— Pe care le-am încercat cu succes. Îți mulțumesc pentru cină. Noapte bună !

— Noapte bună !

De data asta, francezul nu-i atinse mîna, și ieși pe ușa care da în grădină fără să se uite îndărăt. Dona îl urmări cu privirea dispărînd printre arbori, cu mîinile adînc vîrîte în buzunarele hainei.

CAPITOLUL VIII

ÎN CASĂ ERA NĂDUF, FIINDCĂ lordul Godolphin, avînd în vedere starea soției sale, dăduse ordin ca ferestrele să fie închise și draperiile trase, pentru a o feri de soare. Lumina orbitoare a miezului de vară o putea obosi și aerul molcom i-ar fi putut accentua și mai mult paloarea obrajilor, și așa livizi. În schimb, să stea întinsă pe canapea, sprijinită în perne, schimbînd amabile cuvinte de politețe cu prietenii ei în camera cufundată în penumbră și îmbibată de trăncănelile înflorite și de mirosul încins al oamenilor înghițindu-și prăjitura sfărîmicioasă — nu, asta nu putea obosi pe nimeni. Era felul în care lordul Godolphin și doamna sa înțelegeau să se destindă.

„Niciodată, se gîndea Dona, niciodată de acum încolo n-o să mă mai las înduplecată să-mi întîlnesc vecinii, nici de hatîrul lui Harry și nici din scrupule de conștiință". Și,

aplecîndu-se, se prefăcu c-o interesează cățelușul de salon, care făcea sluj la picioarele ei, și-i dădu felia groasă și siropoasă de prăjitură, pe care lordul Godolphin în persoană o silise s-o ia. Cu coada ochiului, văzu că fapta ei fusese remarcată și, culmea culmilor, gazda se repezi încă odată spre ea cu o provizie nouă în mîini și Dona trebui să arboreze surîsul ei ipocrit și strălucitor, să mulțumească cu o înclinare a capului și să-și mai vîre fără chef încă o bucată îmbibată cu sirop în gură.

— Dacă ați putea măcar să-l convingeți pe Harry să părăsească plăcerile capitalei, spuse Godolphin, am putea avea mai multe asemenea întruniri fără pretenții. Cînd soția mea se află în această stare, o societate numeroasă ar putea dăuna sănătății sale, dar un mănunchi de prieteni, așa cum am avut astăzi, nu pot să-i facă decît bine. Regret din tot sufletul că Harry nu se află aici.

Se uită în jur, satisfăcut de ospitalitatea lui și Dona, afundîndu-se în scaun, numără încă o dată cele cincisprezece sau șaisprezece persoane din odaie, care, obosite de-a se întîlni mereu de atîta amar de timp, o urmăreau cu un interes apatic. Doamnele îi studiau rochia, lungile și modernele ei mănuși cu care se juca în poală, și pălăria cu pană fîlfîindă, care-i ascundea obrazul drept. Bărbații se uitau la ea în tăcere, ca și cum s-ar fi aflat în primele rînduri ale unui teatru, și vreo doi din ei, cu un umor jovial și greoi, o întrebară despre viața de la Curte și despre distracțiile Regelui, ca și cum însuși faptul că se întorcea de la Londra ar fi făcut-o să fie pe deplin la curent cu viața și obiceiurile Sale. Ura conversația de dragul conversației și deși ar fi putut să le povestească multe, dacă ar fi vrut, despre acea lume de palavre și cancanuri frivole, din care evadase, despre Londra boită, despre făclierii cu torțele lor aprinse umblînd în vîrful picioarelor pe străzile pietruite și pline de praf; despre donjuanii aroganți din ușile tavernelor, rîzînd puțin cam prea zgomotos și cîntînd prea tare, despre acea atmosferă de petrecere sau mai degrabă, de beție, avînd în frunte pe cineva care nu vrea să-și pună inteligența la bătaie, cu ochii negri și fără astîmpăr și cu zîmbet răutăcios, — Dona nu suflă o vorbă, declarînd în schimb cît de mult îi place regiunea.

— E un mare păcat că Navronul e așa de izolat, spuse cineva. — Pesemne că-l găsiți înfiorător de singuratic după capitală. Dacă ne-am afla ceva mai aproape de dumneavoastră, ne-am putea întîlni mai des.

— Ce amabil din partea dumneavoastră ! spuse Dona. Harry ar fi fost foarte plăcut impresionat de aceste cuvinte. Dar vai, drumul spre Navron e foarte prost. Deabia am ajuns astăzi pînă aici. Și apoi, știți, sînt o mamă foarte devotată. Copiii îmi răpesc aproape tot timpul.

Surîse celor din jur, cu ochii ei mari și foarte candizi și, în timp ce vorbea, în mintea ei se ivi deodată luntrea care trebuia s-o aștepte la Gweek, cu sforile de pescuit făcute colac pe panouri, și bărbatul care își pierdea vremea lenevind, cu haina asvîrlită aiurea și mînecile cămășii suflecate pînă la coate.

— Consider că dați dovadă de un curaj demn de laudă, spuse lady Godolphin suspinînd, locuind acolo singură, fără soțul dumneavoastră. Eu simt că m-apucă neliniștea dacă soțul meu lipsește cîteva ceasuri pe zi.

— La starea dumneavoastră, e foarte firesc, murmură Dona, înăbușindu-și pofta nebună de-a rîde și de-a trînti ceva înfiorător, căci imaginea doamnei Godolphin zăcînd aici pe canapea și tînjind după lordul ei cu penibila lui umflătură de pe nas, atît de bătătoare la ochi, — o împingea la fapte necugetate.

— Sper că sînteți apărată la Navron, spuse Godolphin, întorcîndu-se solemn spre ea. Desfrîul și nelegiuirea domnesc pretutindeni în aceste zile. Aveți servitori în care să vă puteți încrede ?

— Desigur.

— Atunci e bine. Dacă ar fi fost altfel, mi-aș fi îngăduit, în numele vechii mele prietenii cu Harry, să vă trimit doi sau trei servitori din personalul meu.

— Vă încredințez că ar fi cu totul inutil.

— Aceasta e opinia dumneavoastră. Unii dintre noi cred cu totul altceva.

Se uită la vecinul lui cel mai apropiat, Thomas Eustick, care avea o mare proprietate dincolo de Penryn, — un bărbat cu buze subțiri și ochi apropiați, care o urmărise pe Dona din partea cealaltă a odăii. Acum, se ridică și se apropie de ea împreună cu Robert Penrose, din Tregony.

— Cred, că Godolphin v-a spus ce amenințați sîntem dinspre mare, spuse el cu bruschețe.

— De un francez, pe care nu poate pune mîna, îi surîse Dona.

— Și care n-o să mai rămînă, probabil, multă vreme neprins, îi replică Eustick.

— Într-adevăr ? Ați mai chemat și alți soldați din Bristol ?

Se înroși și-i aruncă lui Godolphin o privire iritată.

— De data asta, n-o să se mai pună problema să tocmim mercenari, spuse el. Am fost împotriva acestei idei de la început, dar, ca de obicei, s-a trecut peste mine. Nu, avem de gînd să ne răfuim noi înșine cu străinul și socot că metodele noastre or să dea rezultatul dorit.

— Cu condiția să ne unim deajuns de mulți, spuse Godolphin pe un ton sec.

— Și cel mai capabil dintre noi să preia conducerea, adăugă Penrose, din Tregony.

Urmă o tăcere, cei trei bărbați privindu-se unul pe altul cu suspiciune. Oare i se părea, sau atmosfera devenise, din cine știe ce pricină, puțin cam încordată ?

— Orice casă dezbinată înlăuntrul ei se va nărui, murmură Dona.

— Pardon ? făcu Thomas Eustick.

— Nimic. Mi-am amintit deodată un verset din Scriptură. Dar parcă discutați despre pirat. Unul împotriva atîtora. O să fie prins, nu încape îndoială. Și care e planul pentru capturarea lui ?

— Deocamdată, e sub formă de schiță și, firește, nu poate fi divulgat. Dar v-aș preveni și înclin să cred că asta avea în vedere Godolphin acum o clipă, cînd s-a interesat de servitorii dumneavoastră, v-aș preveni că avem toate motivele să bănuim că unii din oamenii din popor de pe-aici se află în solda francezului.

— Mă uluiți.

— Firește, e de neiertat și, dacă bănuielile noastre se adeveresc, vor fi spînzurați cu toții alături de el. De fapt, noi credem că francezul își are un loc de refugiu dealungul coastei și sîntem pe jumătate convinși că unii din localnici știu asta și se feresc s-o spună.

— N-aţi făcut cercetări minuţioase ?

— Scumpă doamnă St. Columb, am scotocit districtul pas cu pas. Dar, aşa cum trebuie să fi auzit, ticălosul, ca toţi francezii, e mai lunecos decît un ţipar şi se pare că ne cunoaşte toată coasta mai bine decît noi înşine. Cred că n-aţi observat nimic în jurul Navronului de natură să vă trezească bănuielile ?

— Absolut nimic.

— Conacul are o bună perspectivă a rîului, nu-i aşa ?

— Admirabilă.

— Aşa că aţi fi putut vedea orice vas străin intrînd sau părăsind estuarul ?

— Mai mult ca sigur.

— N-aş fi vrut să vă tulbur, dar e cu putinţă, să ştiţi, ca francezul să fi folosit Helfordul în trecut şi s-o mai facă din nou.

— Mă îngroziţi.

— Şi trebuie să vă aduc la cunoştinţă, că e tipul de bărbat care n-ar avea nici un respect pentru persoana dumneavoastră.

— Vreţi să spuneţi că e cu totul lipsit de scrupule ?

— Mă tem că da.

— Şi că oamenii lui sînt şi mai sălbatici şi gata la orice ?

— Sînt piraţi, doamnă, şi pe deasupra, francezi.

— O să am, atunci, cea mai mare grijă de familia mea! Credeţi, cumva, că sînt şi canibali ? Băiatul meu n-are nici doi ani.

Doamna Godolphin scoase un mic ţipăt de groază şi începu să-şi facă repede vînt cu evantaiul. Soţul ei plescăi din limbă, supărat.

— Linişteşte-te, Lucy ! Lady St. Columb a glumit, fireşte. Aş vrea însă, să vă asigur, adăugă el, întorcîndu-se încă o dată spre Dona, că problema nu-i un fleac şi nu trebuie tratată în glumă. Mă simt răspunzător de siguranţa populaţiei din district şi deoarece Harry nu se află la Navron, trebuie să recunosc că mă preocupă soarta dumneavoastră.

Dona se ridică în picioare, întinzîndu-i mîna.

— E foarte amabil din partea dumneavoastră, spuse ea, adresîndu-i acel surîs special, pe care-l păstra pentru si-

tuațiile grele. N-o să uit bunăvoința dumneavoastră, dar vă asigur că n-aveți motive să fiți neliniștiți. La nevoie, pot să-mi baricadez și să-mi zăvorăsc casa. Și cu vecini ca dumneavoastră, spuse ea, uitîndu-se de la Godolphin la Eustick, și pe urmă la Penrose, sînt încredințată că nu mi se poate întîmpla nimic rău. Sînteți toți trei atît de demni de încredere, atît de puternici, atît de — dacă pot să mă exprim astfel — englezi din toate punctele de vedere!

Cei trei bărbați se înclinară în fața ei și ea le surîse fiecăruia pe rînd.

— Poate, spuse ea, că francezul a părăsit definitiv coasta noastră și nu mai trebuie să vă necăjiți din pricina lui.

— Aș vrea să pot crede, zise Eustick, dar avem pretenția că am început să-l cunoaștem pe acest nemernic. Cu cît este mai liniștit, cu atît e mai primejdios. Așa a fost de fiecare dată pînă acum. O să mai auzim de el nu peste mult timp.

— Și, adăugă Penrose, o să ne trezim cu el în momentul cînd o să ne așteptăm cel mai puțin, chiar sub nasul nostru. Dar o să fie pentru ultima oară.

— O să am atunci deosebita și marea plăcere, spuse Eustick încet; să-l spînzur de cel mai înalt copac din parcul lui Godolphin, chiar înainte de asfințitul soarelui, și îi poftesc pe toți cei de față să ia parte la ceremonie.

— Domnule, spuse Dona, sînteți din cale afară de sîngeros.

— Așa cum ați fi și dumneavoastră, doamnă, dacă ați fi fost jefuită de bunuri, tablouri, argintărie, veselă — toate de valoare considerabilă.

— Uitați bucuria pe care o veți simți înlocuindu-le.

— Mă tem că eu văd lucrurile în cu totul altă lumină.

Se înclină, întorcîndu-i spatele, și se îndepărtă de ea cu obrajii din nou împurpurați de mînie.

Godolphin o însoți pe Dona pînă la trăsură.

— Observația dumneavoastră a fost puțin cam nefericită, spuse el. — Eustick n-are o stare materială prea înfloritoare.

— Sînt renumită, spuse Dona, pentru remarcile mele nefericite.

— Fără îndoială că, la Londra, sînt înțelese.

— Mă tem că nu. Acesta e unul din motivele pentru care am plecat din Londra.

Se uită țintă la ea, fără să priceapă nimic, și-i dădu mîna să urce în trăsură.

— Vizitiul dumneavoastră e un om priceput ? întrebă el, aruncînd o privire cu coada ochiului spre William, care, singur, fără nici un valet, ținea hățurile în mînă.

— Foarte priceput, spuse Dona. I-aș încredința și viața.

— Are o expresie îndărătnică.

— Da, dar atît de amuzantă, și-mi place la nebunie gura lui !

Godolphin deveni rigid și părăsi portiera trăsurii.

— În cursul săptămînii acesteia, o să trimit niște scrisori la Londra, spuse el rece. Aveți vreun mesaj pentru Harry ?

— Numai că sînt sănătoasă și foarte, foarte fericită.

— O să-mi îngădui, pe riscul meu, să-i vorbesc despre temerile mele cu privire la dumneavoastră.

— Vă rog, să nu vă faceți griji.

— Consider că e o datorie a mea. Fără să mai vorbim de faptul că prezența lui Harry în vecinătate ne-ar fi de-un ajutor neprețuit.

— Nu-mi vine să cred.

— Eustick poate fi, uneori, stînjenitor, iar Penrose — dur. Mereu trebuie să-i împac eu.

— Și dumneavoastră îl vedeți pe Harry în rolul de pacificator ?

— Îl văd pe Harry pierzîndu-și timpul la Londra, în loc să-și păzească domeniul său din Cornwall.

— Domeniul s-a păzit singur ani de-a rîndul.

— Asta n-are a face. Faptul e că avem nevoie de tot ajutorul cu putință. Și cînd Harry va ști că pirații atacă așezările de pe coastă...

— I-am și scris despre asta.

— Dar nu cu destulă putere de convingere, sînt încredințat. Dacă Harry s-ar gîndi o singură clipă, că însuși conacul Navron poate fi amenințat, bunurile sale prădate și soția sa în primejdie, e greu de crezut c-ar mai sta în oraș. Dacă aș fi eu în locul lui...

— Da, dar nu sînteți...

— Dacă aş fi în locul lui, nu v-aş fi îngăduit niciodată să veniţi singură încoace. Se ştie că femeile îşi pierd capul dacă nu sînt cu bărbaţii lor.

— Doar capul ?

— Repet : se ştie că-şi pierd capul în momente grele. Vă credeţi acum de-ajuns de curajoasă, fără îndoială, dar dacă v-aţi afla faţă în faţă cu un pirat, aş îndrăzni să jur c-aţi tremura şi aţi leşina ca toate celelalte femei.

— Cu siguranţă c-aş tremura.

— Nu puteam să spun multe în prezenţa soţiei mele, care stă foarte prost cu nervii în clipa de faţă, dar atît mie, cît şi lui Eustick, ne-au ajuns la ureche nişte zvonuri groaznice.

— Ce fel de zvonuri ?

— Femei nenorocite, mă-nţelegeţi, şi aşa mai departe.

— Nenorocite ? De ce ?

— Oamenii din ţinut sînt muţi, nu spun nimic despre asta. Dar se pare că unele femei din cătunele din împrejurimi au suferit din pricina acestor nemernici afurisiţi.

— Nu e mai degrabă un act de nesăbuinţă să scormoniţi toate dedesubturile ?

— Adică cum ?

— S-ar putea să aflaţi că n-au suferit deloc, ci dimpotrivă, s-au distrat nebuneşte. Să plecăm, William !

Aplecîndu-se şi surîzînd din trăsura ei deschisă, lady St. Columb îşi flutură mîna înmănuşată spre lordul Godolphin, în chip de rămas bun.

Coborîră în goană aleea lungă, trecînd pe lîngă păunii de pe peluzele netede şi căprioarele din parc, şi ieşiră la drumul mare, unde Dona îşi scoase pălăria şi-şi făcu vînt cu ea, aruncînd o privire spre spatele ţeapăn al lui William şi rîzînd încetişor.

— William, m-am purtat îngrozitor.

— Am dedus, doamnă.

— Era o căldură înfiorătoare în casa lordului Godolphin şi soţia sa închisese toate ferestrele.

— Chinuitoare încercare, doamnă !

— Şi din toată societatea, n-am găsit pe nimeni care să fie pe gustul meu.

— Nu, doamnă ?

— Şi dacă nu mi-aş fi pus lacăt la gură, era cît pe-aci să spun ceva absolut îngrozitor.
— Bine că v-aţi amintit de lacăt, doamnă.
— Era acolo un bărbat cu numele de Eustick, şi altul care se cheamă Penrose.
— Da, doamnă.
— Amîndoi mi-au fost la fel de antipatici.
— Da, doamnă.
— Fapt e, William, că oamenii ăştia au început să se deştepte. S-a discutat foarte mult despre piraţi.
— L-am auzit chiar acum o clipă pe înălţimea sa lordul, doamnă.
— S-a discutat, de asemenea, despre o alianţă între ei, despre planuri de prindere a piratului şi-au hotărît să-l spînzure de copacul cel mai înalt. Şi sînt plini de bănuieli cu privire la rîu.
— Ştiam că e numai o chestiune de timp, doamnă.
— Crezi că stăpînul dumitale îşi dă seama de primejdie ?
— Mai degrabă cred că da, doamnă.
— Şi totuşi, ancorează mai departe în golf.
— Da, doamnă.
— Se află aici de aproape o lună. Întotdeauna a rămas în golf aşa de mult timp ?
— Nu, doamnă.
— Cît stă la ţărm de obicei ?
— Cinci sau şase zile, doamnă.
— Timpul s-a scurs nespus de iute. Poate că nu-şi dă seama că se află aici de-atîta vreme.
— Poate, doamnă.
— Încep să mă pricep foarte bine la păsări, William.
— Am observat, doamnă.
— Am început să deosebesc o sumedenie de particularităţi în felul lor de-a cînta, de-a zbura, William.
— Într-adevăr, doamnă ?
— De asemenea, acum sînt o adevărată expertă în pescuitul cu undiţa.
— Şi asta am băgat de seamă, doamnă.
— Stăpînul dumitale e un excelent profesor.
— Aşa s-ar părea, doamnă.

— E mai degrabă ciudat, nu-i așa William, că înainte de-a veni la Navron, mă preocupam foarte puțin de păsări şi mai deloc de pescuit ?

— E ciudat, într-adevăr, doamnă.

— Presupun că... dorința de-a cunoaște aceste lucruri a existat întotdeauna, dar într-o stare latentă, dacă mă înțelegi ce vreau să spun.

— Înţeleg foarte bine ce vreţi să spuneţi, doamnă.

— E greu pentru o femeie să dobîndească singură cunoștințe despre păsări și pescuit, nu crezi, William ?

— E cu totul imposibil, doamnă.

— E oare cu-adevărat nevoie de-un profesor ?

— Neapărat, doamnă.

— Dar, fireşte, profesorul trebuie să fie simpatic.

— Asta e important, doamnă.

— Și dornic să-i împărtășească elevei știința lui.

— E de la sine înțeles, doamnă.

— Și, se poate ca, datorită elevei, chiar cunoștințele profesorului să se desăvîrşească ; cîștigă ceva ce n-a mai avut înainte. Într-un fel, unul îl învață pe celălalt.

— În două cuvinte aţi rezumat întreaga chestiune, doamnă.

„Dragul de William, el e cel mai bun confident ! Te înțelege întotdeauna. E ca și cum ai avea un confesor care nu te dojenește și nu te condamnă niciodată".

— Ce fel de poveste le-ai spus la Navron, William ?

— Am spus că veți cina la înălțimea sa, lordul, și că vă veți înapoia tîrziu, doamnă.

— Și unde o să-ţi adăpostești caii ?

— E totul aranjat, doamnă. Am la Gweek prieteni, doamnă.

— Cărora de asemenea le-ai înșirat o poveste ?

— Da, doamnă.

— Și unde o să-mi schimb rochia ?

— M-am gîndit că înălțimea voastră n-o să aibă nimic împotrivă să-și schimbe rochia îndărătul unui copac.

— Cîtă prevedere din partea dumitale, William. Ai ales pomul !

— Am mers atît de departe, încît am și marcat unul, doamnă.

Drumul o cotea brusc la stînga și ei se aflară iar aproape de rîu. Fîșia de apă scînteia printre arbori. William trase de hățuri și opri caii. Tăcu cîteva clipe, pe urmă își duse mîna la gură și scoase un strigăt de pescăruș. Imediat, de pe malul rîului, care nu se vedea, sosi răspunsul ca un ecou. Servitorul se întoarse spre stăpîna lui.

— Vă așteaptă, doamnă.

Dona scoase o rochie veche de sub perna trăsurii și și-o azvîrli pe braț.

— Care-i pomul cu pricina, William ?

— Primul copac gros, doamnă, stejarul acela cu ramuri stufoase.

— Crezi că sînt nebună, William ?

— Aș spune : nu pe de-a-ntregul teafără, doamnă.

— E o senzație atît de minunată, William !

— Așa am crezut întotdeauna, doamnă.

— Te simți absurd de fericit, fără nici un motiv, aproape ca un fluture.

— Întocmai, doamnă.

— Ce știi despre obiceiurile fluturilor ?

Dona se întoarse și îl zări pe stăpînul lui William în picioare în fața ei ; ținea în mîini o sfoară de undiță, căreia îi făcea noduri, și pe care o trecu printr-un cîrlig, rupînd cu dinții capătul care atîrna.

— Ai mersul foarte ușor, spuse ea.

— O deprindere născută dintr-o practică îndelungată.

— Nu-i făceam decît o remarcă lui William.

— Despre fluturi, bănuiesc. Și ce te determină să fii așa de sigură că sînt fericiți ?

— N-ai decît să te uiți la ei.

— Te referi la felul cum dansează în razele soarelui ?

— Da.

— Și ai avea chef să zburzi ca ei ?

— Da.

— Atunci, ai face mai bine să-ți schimbi rochia. Stăpînele de domenii, care își beau ceaiul la lordul Godolphin, nu știu nimic despre fluturi. O să te aștept în barcă. Rîul colcăie de pești.

Îi întoarse spatele și se duse din nou pe țărmul rîului și Dona, ascunsă îndărătul stejarului stufos, își dezbrăcă rochia de mătase și și-o puse pe cealaltă, rîzînd încetișor,

în timp ce buclele scăpate din agrafa care le ținea, îi căzură peste obraz. Cînd fu gata, îi dădu rochia de mătase lui William care stătea cu fața întoarsă, uitîndu-se la cai.

— O să alunecăm în josul rîului, lăsîndu-ne în voia curentului ; William, o să mă întorc la Navron de-a dreptul din golf.

— Foarte bine, doamnă.

— O să ajung pe alee puțin după ora zece, William.

— Da, doamnă.

— Și-o să poți să mă conduci acasă, ca și cum tocmai ne-am fi întors de la lordul Godolphin.

— Da, doamnă.

— De ce zîmbești ?

— Nu mi-am dat seama, doamnă, că trăsăturile chipului meu au căpătat o expresie de destindere.

— Ești un mincinos. La revedere !

— La revedere, doamnă !

Își ridică vechea ei rochie de muselină deasupra gleznelor, strîngîndu-și cordonul în jurul taliei ca s-o țină astfel, și apoi, o porni în fugă, cu picioarele goale, spre luntrea care o aștepta la mal.

CAPITOLUL IX

FRANCEZUL, CARE PUNEA UN vierme în cîrligul undiței, se uită la ea surîzînd.

— N-ai zăbovit prea mult.

— N-am avut oglindă ca să întîrzii.

— Înțelegi acum, spuse el, ce simplă devine viața cînd lucruri de genul oglinzilor sînt uitate.

Dona sări în luntre lîngă el.

— Lasă-mă pe mine să înfig viermele, spuse ea.

Îi dădu undița și, apucînd vîslele lungi, împinse barca în josul curentului, urmărindu-i mișcările. Ședea la prova, absorbită de treaba pe care-o făcea și, iritată, din pricină că viermele se tot răsucea, se împunse la deget cu cîrligul. Înjură printre dinți și, ridicîndu-și privirile, îl văzu că rîde de ea.

— Nu pot să-l înfig, mărturisi ea furioasă ; de ce trebuie să fie o femeie așa de nepricepută în treburi de-astea ?

— O s-o fac eu pentru dumneata, spuse el, de îndată ce vom ajunge mai departe.

— Asta n-are a face cu ce-am spus eu, răspunse ea. Vreau să-l înfig cu mîna mea. Nu vreau să fiu învinsă.

El nu-i răspunse nimic, dar începu să fluiere încetișor, pentru sine însuși, și fiindcă își întorsese privirile de la ea, urmărind zborul unei păsări prin aer, fără să-i spună o vorbă, Dona se puse iarăși pe treabă, scoțînd deodată un strigăt de triumf.

— Am izbutit, uită-te, am izbutit ! și ridică undița ca s-o vadă el.

— Foarte bine, îi spuse, faci progrese și, sprijinindu-se de vîsle, lăsă barca în derivă.

După ce plutiră cîtva timp, el ridică de sub picioarele Donei un pietroi voluminos și legîndu-l de un capăt lung de sfoară, îl zvîrli peste bord, în chip de ancoră ; apoi, se așezară din nou, ea la prova, și el la mijloc ca să țină echilibrul, și începură să pescuiască.

Apa clipocea în surdină și refluxul aducea cu el mici smocuri de iarbă și frunze moarte. Domnea o liniște desăvîrșită. Undița subțire și udă dintre degetele Donei trăgea încetișor din pricina curentului și Dona, nerăbdătoare, o scotea din cînd în cînd să cerceteze cîrligul, dar viermele rămînea neatins, în afara unei panglici maronii de algă, care se agățase de cîrligul undiței.

— O lași să atingă fundul, spuse el.

Dona trase sfoara puțin în sus, urmărindu-l pe francez cu coada ochiului și cînd văzu că el nu-i criticase felul de-a pescui și nici n-avusese de gînd să-i impună ceva, ci își vedea mai departe de propria lui undiță, pe deplin mulțumit, lăsă iar firul să-i alunece printre degete și se apucă să-i contemple linia bărbiei, lățimea umerilor, forma mîinilor. Pe semne, desenase, ca de obicei, în timp ce-o așteptase, pentru că, la pupa bărcii, sub sculele de pescuit, era o foaie de hîrtie, acum mînjită și udă, pe care schițase rudimentar o lișiță ridicîndu-se în zbor din apa mîloasă.

Dona se gîndi la portretul pe care i-l făcuse cu vreo două zile în urmă, atît de deosebit de primul, acela pe care îl rupsese în bucățele. Ultimul desen o surprinsese rîzînd,

aplecată peste parapetul vasului și urmărindu-l pe hazliul Pierre Blanc care cînta unul din cîntecele sale fără perdea. Pe urmă, îl fixase în cuie, pe peretele cabinei sale, deasupra căminului, scriind data pe marginea de jos a portretului.

— De ce nu-l rupi ca pe primul ? îl întrebase.

— Pentru că asta e expresia pe care am vrut s-o surprind și de care am vrut să-mi aduc aminte, răspunsese el.

— Ca fiind mai potrivită unui membru al echipajului corăbiei *La Mouette* ?

— Poate, răspunsese el, și nu mai vroise să adauge nimic.

Și iată-l acum, uitînd de desen, absorbit doar de îndeletnicirile lui de pescar, cînd, numai la cîteva mile depărtare, existau oameni care făureau planuri pentru capturarea și uciderea lui și cînd, poate, chiar în clipa de față, slujitorii lui Eustick, ai lui Penrose și Godolphin, puneau întrebări de-a lungul coastei și în cătunele risipite prin ținut.

— Ce s-a întîmplat ? o întrebă liniștit, întrerupîndu-i șirul gîndurilor. — Nu mai ai chef să pescuiești ?

— Mă gîndeam la după amiaza asta, răspunse.

— Da, știu. Am putut să-mi dau seama după expresia chipului dumitale. Povestește-mi despre ce e vorba.

— N-ar trebui să mai rămîi aici. Au început să fie foarte bănuitori. Toți vorbeau despre asta, savurînd perspectivele prinderii dumitale.

— Nu mă îngrijorează.

— Cred că sînt serioși. Eustick avea un fel încăpățînat și înverșunat de-a privi lucrurile. Nu semăna cu pomposul și nătărăul de Godolphin. Are intenția să te spînzure de cel mai înalt copac din parcul lui Godolphin.

— Asta e un soi de favoare, la urma urmei.

— Acum rîzi de mine. Te gîndești că, la fel ca toate femeile, mă înebunesc zvonurile și bîrfele.

— La fel ca toate femeile, îți place să dramatizezi lucrurile.

— Și dumitale, să te prefaci că nu le vezi.

— Și atunci, ce mă sfătuiești să fac ?

— În primul rînd, te implor să fii prudent. Eustick spunea că oamenii din ținut știu că ai un refugiu.

— Tot ce se poate.

— Și într-o zi, cineva te va denunța și golful o să fie împresurat.

— Sînt perfect pregătit pentru asta.

— Cum te-ai pregătit ?

— Oare, Eustick și Godolphin ți-au mărturisit cum au de gînd să mă prindă ?

— Nu.

— Nici eu n-o să-ți spun cum am de gînd să le scap printre degete.

— Îți închipui un singur moment că eu aș putea...

— Nu-mi închipui nimic, dar cred că s-a prins un pește în undița dumitale.

— Mă provoci dinadins.

— Cîtuși de puțin. Dacă n-ai chef să prinzi peștele, dă-mi mie undița.

— Ba am !

— Atunci e foarte bine. Trage de sfoară.

În silă și nițel îmbufnată, se apucă să facă ce-i spusese el, și apoi, simțind deodată zvîcnitura și zmucirea de la capătul firului, începu să tragă mai vîrtos, și sfoara udă îi căzu în poală și pe picioarele goale. Rîzînd către el, peste umăr, îi spuse :

— E aici, îl simt, e aici, înfipt în cîrlig.

— Nu trage așa tare, spuse el liniștit, o să-l scapi. Ridică-l la bordul bărcii încetișor.

Dar ea nu vru să-l asculte. Înflăcărată, se ridică în picioare, lăsînd sfoara să alunece o clipă și, apoi, trase de ea mai cu putere decît oricînd ; deabia avu timp să vadă alba strălucire a peștelui brăzdînd suprafața apei, că acesta, zmucindu-se din undiță, se și aruncă într-o parte și dispăru.

Dona scoase o exclamație de necaz, întorcîndu-și spre el privirile încărcate de remușcări.

— L-am scăpat, îi mărturisi, a dispărut.

El se uită la ea rîzînd și scuturîndu-și șuvițele de păr de pe ochi.

— Erai prea agitată.

— Nu m-am putut stăpîni. Era o senzație atît de plăcută să-l simt zbătîndu-se în undiță și am dorit așa de mult să-l prind !

— Nu te mai gîndi la asta. Poate c-o să prinzi altul.

— Mi s-a încîlcit sfoara de tot.

— Dă-mi-o mie.

— Nu, pot s-o descurc și singură.

El se apucă din nou de pescuit şi ea se ghemui în barcă, îngrămădindu-și în poală sfoara udă şi încîlcită ; se preschimbase într-un mănunchi întortochiat de nenumărate lațuri și noduri, și cu cît se străduia mai mult s-o îndrepte cu degetele, cu atît se încurca mai rău. Se uită la el, cu privirea încruntată, și el întinse mîna și-i luă sfoara fără s-o privească. Dona se gîndi c-o să rîdă de ea, dar el nu spuse nimic și ea se sprijini de prova bărcii, urmărindu-i mîinile în timp ce desfăceau nodurile și îndreptau sfoara lungă și udă.

Soarele, aproape de asfințit, brăzda cerul în fîșii și mici ochiuri de lumină aurie străluceau pe apă. Refluxul se scurgea repede, gîlgîind pe lîngă bordul bărcii.

Departe, în josul curentului, un ploier singuratec rătăcea prin apa mîloasă ; după o clipă, se ridică în aer și, șuierînd încetișor, dispăru.

— Cînd o să aprindem focul ? întrebă Dona.

— Cînd o să prindem pești pentru cină, răspunse el.

— Și dacă n-o să-i prindem ?

— Atunci n-o să avem de ce aprinde focul.

Dona îi urmări mai departe mîinile și i se păru să sfoara se netezea iar în chip miraculos, încolăcindu-se din nou ; o azvîrli iarăși peste bord și-i dădu ei să țină capătul.

— Mulțumesc, spuse ea, cu o voce mică și oarecum supusă ; uitîndu-se la el pieziș, văzu că ochii îi surîdeau în felul acela tainic, pe care se deprinsese să-l aștepte și, în chip ciudat, Dona își dădu seama că surîsul acesta e legat de ea, *chiar cînd el nu spunea nimic* ; își simți deodată inima ușoară și-o năpădi o veselie ciudată.

Își văzură mai departe de pescuit, în timp ce o mierlă solitară, ascunsă în pădurea de pe malul celălalt al rîului, ciripea în răstimpuri un cîntec dulce și visător.

Și ei i se păru, așa cum stăteau unul lîngă altul, fără să scoată un cuvînt, că n-a cunoscut niciodată pacea înainte

de clipa asta și că toți demonii care se zbăteau și se luptau în ea ca să se descătușeze, fără odihnă și atît de des, acum, datorită liniștii acesteia și prezenței lui, se potoliseră. Se simțea, într-un sens, ca cineva care a căzut sub o vrajă, pradă unui farmec ciudat, fiindcă această senzație de pace era străină pentru ea, care trăise pînă atunci într-un vîrtej de zgomote și mișcare. Și totuși, în același timp, vraja trezea în ea ecouri cunoscute, ca și cum ar fi venit într-un loc pe care-l știa dintotdeauna, pe care-l dorea cu ardoare, dar pe care-l părăsise, fie datorită indolenței, fie datorită împrejurărilor sau tocirii propriei ei sensibilități.

Își dădea seama că aceasta era pacea pe care și-o dorise cînd plecase de la Londra și venise s-o găsească la Navron, dar mai știa că, singură, în mijlocul pădurii, sub cer sau pe malul rîului, găsise numai o parte din ea, că această pace devenea totală și desăvîrșită doar atunci cînd se afla cu el, ca în momentul acesta, sau cînd el i se furișa în gînduri.

Putea să se joace cu copiii la Navron, ori să hoinărească prin grădină și să umple vazele cu flori, și el să se afle pe corabia din golf, și numai la gîndul că e acolo, mintea și trupul ei se îmbibau de viață și căldură, o senzație tulburătoare, pe care n-o mai avusese niciodată mai înainte.

„Asta se întîmplă, se gîndea Dona, pentru că amîndoi sîntem niște fugari, aceasta e legătura dintre noi". Își aminti ce spusese el, în acea primă seară cînd cinase la Navron, despre stigmatul pe care-l purtau și unul și celălalt. Deodată, văzu că el își trage undița și ea se apleacă în barcă astfel că umărul ei îi atinse umărul. Strigă plină de nerăbdare :

— Ai spus ceva ?

— Da, răspunse el. — Vrei să-l scoți dumneata ?

— N-ar fi cinstit, spuse ea, înăbușindu-și dorința, e peștele dumitale.

Rîzînd, el îi dădu undița și ea trase peștele lunecos peste marginea bărcii și-l lăsă pe fundul ei, în timp ce el sărea și se zvîrcolea, încurcîndu-se în sfoara răsucită. Dona îngenunchie și-l prinse în mîini ; rochia îi era mînjită de apa rîului și buclele îi acopereau fața.

— Nu-i așa de mare ca cel pe care l-am scăpat eu, spuse ea.

— Nu sînt niciodată la fel, răspunse el.
— Dar l-am ținut și l-am adus bine la suprafață, nu-i așa ?
— Da, ai făcut o treabă foarte bună.
Stătea mai departe în genunchi, încercînd să smulgă cîrligul din gura peștelui.
— Sărăcuțul de el, e pe moarte ! exclamă ea. Ce să fac ca să nu sufere ?
Se întoarse spre el, cu o figură nenorocită, și el veni și îngenunchie lîngă ea, luîndu-i peștele din mîini și scoțînd cîrligul cu o mișcare bruscă. Apoi, își puse degetele în gura peștelui și-i îndoi capul pe spate, astfel că acesta se mai zbătu o clipă și apoi înțepeni.
— L-ai ucis, spuse ea cu tristețe.
— Da, răspunse el. — Oare, nu asta doreai să fac ?
Ea nu spuse nimic, conștientă pentru prima oară, acum, cînd emoția pescuitului trecuse, ce aproape era de ea, cu umerii atingîndu-i umerii și cu mîinile lîngă mîna ei ; surîdea iar în felul lui tăcut și enigmatic și ea se simți năpădită deodată de-un val de căldură pe care nu-l mai cunoscuse pînă atunci, de-o dorință nebună și sfruntată ca el să stea și mai aproape de ea, cu buzele atingîndu-i buzele și cu mîinile cuprinzîndu-i mijlocul. Își întoarse privirile spre rîu, mută și copleșită de flacăra nouă care crescuse în ea, temîndu-se ca nu cumva el să citească chemarea din ochii ei și s-o disprețuiască, așa cum Harry și Rockingham disprețuiau femeile de la Swan ; începu să-și orînduiască buclele și-și netezi rochia, mici gesturi mecanice și prostești, care — simțea asta — pe el nu puteau să-l înșele, dar ei îi dădeau senzația că se apără întrucîtva de propria ei nuditate.
Cînd se simți mai calmă, îi aruncă o privire cu coada ochiului peste umăr, și văzu că înfășurase sforile și pusese mîna pe vîsle.
— Ți-e foame ?
— Da, răspunse ea, cu o voce cam nesigură, care nu era cu totul a ei.
— Atunci, o să facem focul și-o să ne pregătim cina, spuse el.
Soarele asfințise și umbrele începuseră să se întindă peste apă. Mareea era iute și împinse barca în canal, unde

curentul îi duse cu repeziciune în jos. Dona se ghemui la prova, cu picioarele încrucișate sub ea și cu bărbia cuprinsă în mîini.

Lumina aurie dispăruse și cerul acum mai întunecat, era misterios și catifelat, și apa părea mai neagră. Aerul mirosea a mușchi, dinspre pădure venea iz de iarbă fragedă și parfum amar de clopoței. Deodată, cînd se aflau în mijlocul curentului, el se opri, ciulind urechile, și Dona, întorcîndu-și capul spre țărm, auzi pentru prima oară un sunet ciudat, ca un țîrîit înăbușit și mai degrabă aspru, fascinant prin monotonia sa liniștită.

— Rîndunica de noapte, spuse el, uitîndu-se o clipă la ea și întorcîndu-și iar privirile și, în aceeași clipă, Dona își dădu seama că el citise chemarea de adineaori din ochii ei, dar că n-o disprețuia pentru asta, că o cunoștea și-o înțelegea, fiindcă și el era mistuit ca și ea de aceeași flacără, de aceeași dorință. Dar pentru că ea era femeie și el bărbat, aceste lucruri nu și le puteau niciodată mărturisi. Amîndoi erau încătușați de-o sfiiciune ciudată, cîtă vreme nu le bătuse clipa, care putea veni mîine, sau poimîine, sau niciodată. Căci ea nu depindea de alegerea lor.

El începu din nou să vîslească în josul curentului, fără să spună un cuvînt, și curînd ajunseră la intrarea în golf, unde copacii coborau în pîlcuri dese pînă la marginea apei ; strecurîndu-se pe lîngă țărm în canalul îngust, descoperiră în pădure un mic luminiș, care fusese pe vremuri un debarcader și el, cu mîinile sprijinite de vîsle, o întrebă :

— Aici ?

— Da, răspunse ea ; el împinse luntrea cu botul în pămîntul moale și coborîră pe mal.

După ce trase barca mai pe uscat, ca să n-o ia curentul, își luă cuțitul și, îngenunchind deasupra apei, începu să curețe peștele, strigîndu-i peste umăr Donei să aprindă focul.

Ea găsi sub arbori cîteva rămurele pe care le frînse pe genunchi ; rochia îi era acum sfîrtecată și groaznic de mototolită ; Dona se gîndi, rîzînd în sinea ei, la lordul Godolphin, la doamna lui, și la privirea buimăcită pe care ar avea-o ei dacă ar putea-o vedea acum, cînd arăta întocmai ca o țigancă nomadă, sfîșiată totodată și de patimile primitive ale unei țigănci, și, pe deasupra, cu un dușman al

patriei ei. Așeză surcelele una peste alta. El veni de la malul apei cu peștele curățat, îngenunchie lîngă vatră, cu amnarul, iasca și cremenea, și aprinse focul. Flacăra pîlpîi la început și pe urmă se înălță luminoasă. Peste o clipă, gătejele lungi începură să pîrîie și să ardă cu vîlvătăi, și ei se priviră peste flăcări și rîseră unul la celălalt.

— Ai fript vreodată pește în aer liber ? întrebă el.

Ea scutură din cap și el făcu puțin loc în cenușă sub lemne și puse în mijloc o piatră plată și peste ea așeză peștele. Își șterse cuțitul de pantaloni și apoi, ciucit lîngă foc, așteptă cîteva minute pînă ce peștele începu să se rumenească ; pe urmă, îl întoarse cu cuțitul, astfel încît căldura să-l cuprindă mai ușor. Aici, în golf, era mai întuneric decît fusese pe rîu și copacii asvîrleau lungi umbre spre debarcader. Pe cerul înalt plutea un fel de aură proprie numai nopților de miez de vară, scurte și încîntătoare, care pîlpîie cîteva clipe și apoi dispar. Dona îi urmări mîinile ocupate cu friptul peștelui, apoi îi examină fața atentă la treaba pe care-o făcea, cu sprîncenele încruntate de concentrare și cu pielea rumenită de dogoarea focului. Mirosul îmbietor al peștelui le gîdilă nările în același timp și el o privi surîzînd în tăcere, apoi întoarse încă odată peștele spre flacăra care ardea cu troznet.

Mai tîrziu, cînd socoti că e deajuns de fript, așeză cu cuțitul, pe-o frunză, peștele încins și sfîrîind încă și, spintecîndu-l în două, puse jumătate pe-o margine a frunzei ; îi dădu ei cuțitul, iar el luă cu degetele cealaltă jumătate și începu să mănînce, surîzîndu-i.

— Păcat, spuse Dona, străpungînd peștele cu cuțitul, că n-avem nimic de băut.

În loc să-i răspundă, el se ridică în picioare și se duse jos la barca trasă pe malul apei ; peste o clipă, se întoarse ținînd în mînă o sticlă lungă și subțire.

— Uitasem, spuse el, că ești deprinsă să cinezi la Swan.

Ea nu-i răspunse nimic pe loc, atinsă o clipă de cuvintele lui, dar, pe urmă, în timp ce el îi turna vin într-unul din paharele pe care le adusese, îl întrebă :

— Ce știi dumneata despre supeurile mele de la Swan ?

După ce-şi linse degetele, unsuroase de grăsimea peştelui, îşi turnă şi pentru el puţin vin în al doilea pahar.

— Lady St. Columb cinează cot la cot cu femeile uşoare, spuse el, şi apoi provoacă scandaluri pe străzi şi la drumul mare ca un derbedeu şi nu se întoarce acasă decît la ora cînd paznicul de noapte se duce să se culce.

Dona îşi ţinea paharul între degete, fără să bea din el, uitîndu-se în jos la apa întunecată şi, deodată, îi trecu prin minte gîndul că el o credea desfrînată şi ordinară ca femeile din taverne, socotind că purtarea ei de-acum, şezînd lîngă el afară, noaptea, cu picioarele încrucişate ca o ţigancă, nu era decît un alt scurt interludiu dintr-un şir de escapade, că ea se purtase la fel cu nenumăraţi alţii, cu Rockingham, cu toţi prietenii şi cunoştinţele întîmplătoare ale lui Harry, că nu era nimic altceva decît o tîrfă răsfăţată, dornică de senzaţii noi, dar neputînd da nici măcar vina pe sărăcie. Se întrebă de ce gîndul că el poate crede asta despre ea îi pricinuieşte o suferinţă atît de ascuţită şi i se păru că lumina care învăluise seara dispăruse şi, împreună cu ea, toate încîntătoarele ei bucurii. Îşi dori deodată să se afle la Navron, acasă, în odaia ei, cu James venind la ea, clătinîndu-se pe picioruşele lui grăsuţe şi nesigure, ca să-l poată lua în braţe şi ţine strîns şi, îngropîndu-şi faţa în obrăjorul lui neted şi dolofan, să uite acest nou şi ciudat chin care-i străbătea inima, acest sentiment de tristeţe, de rătăcire totală.

— Nu-ţi mai e sete ? o întrebă şi ea îşi întoarse spre el ochii plini de suferinţă.

— Nu, îi răspunse. — Nu, cred că nu, şi tăcu din nou, jucîndu-se cu capătul eşarfei.

I se părea că pacea pe care o simţea cînd se aflau împreună dispăruse şi că un val de constrîngere se lăsase între ei. Cuvintele lui o răniseră şi el ştia că o răniseră, şi cum se uitau astfel la foc, fără să scoată o vorbă, toate lucrurile nemărturisite şi ascunse pîlpîiau în aer, creind o atmosferă fragilă de nelinişte.

Într-un tîrziu, el rupse tăcerea cu o voce foarte joasă şi liniştită.

— Iarna, spuse el, cînd mă deprinsesem să stau întins în odaia dumitale de la Navron şi să-ţi privesc portretul, îmi făuream în mine propriile mele imagini despre dum-

neața. Te vedeam, poate, pescuind ca în după amiaza aceasta, sau contemplînd marea de pe puntea corăbiei *La Mouette*. Și nu știu de ce, dar imaginile mele nu se potriveau deloc cu bîrfelile servitorilor, pe care le auzeam din cînd în cînd. Erau două lucruri ce se băteau cap la cap.

— Ce neînțelept din partea dumitale, spuse ea încetișor, să-ți plăsmuiești imagini despre cineva pe care nu l-ai văzut niciodată !

— Se poate, spuse el, dar și din partea dumitale a fost o imprudență să-ți lași portretul în dormitor, singur și nesupravegheat, cînd pirați ca mine fac incursiuni pe coasta Angliei.

— Puteai să-l întorci cu fața la perete, spuse ea, sau să pui altul în locul lui, portretul adevăratei Done St. Columb, care face chefuri la Swan și, îmbrăcată în pantalonii prietenilor bărbatului ei, călărește la miezul nopții cu o mască pe obraz, băgînd groaza în bătrînele singure.

— Asta era una din distracțiile dumitale ?

— Aceasta a fost ultima înainte de-a deveni o fugară. Mă mir că n-ai auzit nimic despre ea, ca despre celelalte, din bîrfele slujnicelor.

Deodată, el izbucni în rîs și, întinzînd mîna după grămăjoara de lemne din spatele lui, aruncă alte ramuri pe foc, și flăcările țîșniră în sus, azvîrlind scîntei.

— Ce păcat că nu te-ai născut băiat ! spuse el. De-abia atunci ai fi putut descoperi ce înseamnă primejdia. Ca și mine, ești o proscrisă înnăscută ; cînd te îmbrăcai în pantaloni și amenințai femeile bătrîne, nici nu-ți poți închipui ce aproape erai de-a fi pirat.

— Da, spuse ea, dar dumneata, după ce-ți iei prada sau după o debarcare izbutită, ridici ancora cu sentimentul faptului împlinit, în timp ce eu, după mica și jalnica mea tentativă de piraterie, m-am simțit plină de ură față de mine însămi și-am avut un sentiment de degradare.

— Ești femeie, spuse el, și n-ai inimă nici măcar să omori un pește.

Uitîndu-se la el pe deasupra flăcărilor, îl văzu surîzîndu-i în felul acela al lui zeflemitor, și toată stînjeneala dintre ei păru că dispare deodată, și erau iar ei înșiși, și ea putu să se întindă pe spate, sprijinindu-se într-un cot și destinzîndu-se.

— Cînd eram băiat, spuse el, mă jucam de-a soldații și mă luptam pentru regele meu. Și totuși, în timp de furtună, cînd cădea fulgerul și bubuia, vroiam să-mi ascund capul în poala mamei și să-mi astup urechile cu degetele. De asemeni, ca să-mi fac jocul de-a soldații cît mai adevărat, îmi vopseam mîinile cu roșu, prefăcîndu-mă că sînt rănit, dar cînd am văzut sînge, pentru întîia oară, la un cîine care trăgea să moară, am fugit și am fost bolnav.

— Ca și mine, spuse ea ; e ceea ce am simțit eu după mascarada cu pricina.

— Da, spuse el, de asta ți-am povestit.

— Și acum, spuse ea, sîngele nu-ți mai produce nici o impresie, ești pirat și viața dumitale e lupta, jaful, omorul și pricinuirea de suferințe. Toate lucrurile pe care te prefăceai că le faci și te înspăimîntau — nu te mai impresionează acum cîtuși de puțin.

— Dimpotrivă, ripostă el, adeseori, mi-e foarte frică.

— Da, spuse ea, dar nu în același sens. Nu ți-e frică de dumneata însuți. Și nu ți-e frică de faptul că te temi.

— Nu, spuse el. Nu, asta a pierit pentru totdeauna. A dispărut în clipa cînd am devenit pirat.

Crengile groase de pe foc începură să se îndoaie și să cadă, fărîmițate în bucățele. Flacăra abia mai pîlpîia și cenușa era albă.

— De mîine, spuse el, trebuie să reîncep să-mi fac planuri.

Se uită la el, dar lumina focului nu-l mai lumina și obrazul îi era în umbră.

— Vrei să spui că trebuie să pleci ? îl întrebă ea.

— Prea multă vreme n-am făcut nimic, răspunse el, e o vină a golfului. I-am îngăduit să pună stăpînire pe mine. Prietenii dumitale, Eustick și Godolphin, vor trebui să mai asude puțin. O să văd dacă pot să-i momesc la loc deschis.

— Ești pe cale să întreprinzi ceva primejdios ?

— Firește.

— Ai de gînd să debarci în altă parte de-a lungul coastei ?

— Tot ce se poate.

— Riscînd să fii prins și, eventual, ucis ?

— Da.
— De ce ? Pentru care motiv ?
— Pentru plăcerea de a-mi dovedi mie însumi că, creierul meu funcționează mai bine decît al lor.
— Bine, dar e un motiv ridicol.
— Cu toate astea, îmi aparține.
— E un motiv cu totul egoist. O formă extremă de vanitate.
— Știu.
— Ar fi mai cuminte să te întorci în Bretania.
— Mult mai cuminte.
— Și-o să-ți vîri oamenii într-o treabă de-a dreptul disperată.
— Puțin o să le pese !
— Și *La Mouette* poate fi avariată, în loc să zacă liniștită într-un port de dincolo de canal.
— *La Mouette* n-a fost construită să lîncezească prin porturi.
Se uitară unul la celălalt pe deasupra tăciunilor stinși și ochii lui o fixară cîteva clipe, avînd în ei o lumină asemănătoare flăcării care se consumase prin foc ; într-un tîrziu, el se întinse, căscînd, și spuse :
— Într-adevăr, e păcat, că nu ești băiat, ai fi putut veni cu mine.
— De ce trebuie să fiu băiat ca să fac asta ?
— Fiindcă femeile care se înspăimîntă cînd e omorît un pește, sînt prea delicate și prea gingașe pentru o corabie de pirați.
Îl studie o clipă, mușcîndu-și vîrful degetului și, pe urmă, îl întrebă :
— Crezi, într-adevăr, asta ?
— Firește.
— Nu vrei să mă lași să vin odată cu dumneata, ca să-ți dovedesc că n-ai dreptate ?
— O să ai rău de mare, spuse el.
— Nu.
— O să-ți fie frig, o să simți lipsa confortului, și-o să te temi.
— Nu.
— O să mă rogi să te las la țărm tocmai în clipa cînd planurile mele or să fie la un pas de izbîndă.

— Nu.

Dona se uită la el dușmănoasă și înfuriată și el se ridică brusc în picioare, împrăștiind jăratecul rămas; lumina focului, odată stinsă, noaptea păru și mai întunecoasă.

— Pe ce punem rămășag, întrebă ea, că n-o să-mi fie nici frig, că n-o să fiu nici bolnavă și n-o să-mi fie nici frică ?

— Asta depinde, spuse el, de ce avem să ne oferim unul celuilalt.

— Cerceii mei, spuse ea, o să poți cîștiga cerceii mei cu rubine. Cei pe care i-am purtat cînd ai cinat cu mine la Navron.

— Da, spuse el, ar fi un gaj interesant. Dacă mi-ar aparține, aș avea mai puține scuze ca să rămîn pirat. Dar dumneata ce-o să-mi ceri, dacă o să cîștigi rămășagul ?

— Așteaptă puțin, spuse ea, să mă gîndesc.

Rămase cîteva clipe tăcută lîngă el, uitîndu-se spre apă și apoi, spuse în glumă, cu o nuanță de cruzime :

— O buclă din peruca lui Godolphin.

— O să primești peruca întreagă, îi făgădui.

— Foarte bine, spuse ea, întorcîndu-se și coborînd spre barcă ; atunci, nu mai e nevoie să discutăm chestiunea. Totul e în regulă. Cînd ridici ancora ?

— Cînd îmi voi fi desăvîrșit planurile.

— Și-o să începi să lucrezi la ele de mîine ?

— O să încep să lucrez de mîine.

— O să am grijă să nu te stingheresc. Și eu trebuie să-mi fac planuri. Cred că o să mă prefac bolnavă la pat, suferind de-un soi de febră, astfel încît nici dădaca și nici copiii să nu se poată apropia de odaia mea. Numai William o să aibă acces la mine. Și, în fiecare zi, dragul și credinciosul William o să ducă mîncare și băutură unei bolnave care n-o să se afle acolo.

— E o idee ingenioasă.

Se așezară în barcă și, apucînd lopețile, el începu să vîslească în tăcere în susul golfului, pînă ce contururile corăbiei se arătară în fața lor în gingașa lumină cenușie.

Un glas îi întîmpină de pe corabie, el răspunse în dialectul breton și, vîslind mai departe, aduse barca la debarcaderul din capul golfului.

Străbătură pădurea fără să-și spună nimic și, cînd ajunseră la livezile din jurul casei ei, orologiul din curte bătea jumătate. În josul aleii, William o aștepta, pe semne, cu trăsura, așa că se putea înapoia acasă după cum plănuise.

— Cred că ți-a făcut plăcere cina luată la lordul Godolphin, spuse francezul.

— Foarte mare plăcere, răspunse ea.

— Și peștele n-a fost prea rău gătit.

— Peștele a fost un deliciu.

— O să-ți pierzi pofta de mîncare cînd o să ieși pe mare.

— Dimpotrivă, aerul mării o să-mi facă o poftă de lup.

— Poate o să ridic ancora odată cu vîntul și cu mareea. Îți dai seama ce înseamnă asta ? O să trebuiască să te scoli înaintea zorilor.

— E cea mai minunată parte a zilei.

— Poate o să trimit după dumneata pe neașteptate, fără să te anunț dinainte.

— O să fiu gata.

Merseră mai departe printre copaci și, ajungînd pe alee, văzură trăsura așteptînd și pe William în picioare lîngă cai.

— Acum, o să te las, spuse el, și rămase un timp pe loc, în umbra copacilor, uitîndu-se la ea.

— O să vii într-adevăr ?

— Da, răspunse ea.

Își surîseră unul altuia, conștienți deodată de noua intensitate a sentimentelor dintre ei, de noua aventură care-i aștepta, ca și cum viitorul, pînă atunci necunoscut de niciunul din ei, le păstra o taină și-o făgăduință. Pe urmă, se întoarse și dispăru printre copaci, și Dona urcă aleea pe sub fagii înalți, deșirați și goi în noaptea de vară, cu crengile fremătînd molcom ca și cum ar fi șoptit făgăduieli pline de taină.

CAPITOLUL X

O TREZI WILLIAM. WILLIAM, CARE, scuturînd-o de braț, îi murmura în ureche :

— Iertați-mă, doamnă, dar *monsieur* tocmai a trimis vorbă că vasul ridică ancora peste o oră.

În aceeași clipă, Dona se ridică în capul oaselor, cu ultima urmă de somn risipită la aceste cuvinte.

— Mulțumesc, William, spuse. — O să fiu gata în douăzeci de minute. Cît e ceasul ?

— Patru fără un sfert, doamnă.

Ieși din odaie și Dona, trăgînd perdelele, văzu că era încă întuneric și nu se crăpase de ziuă. Începu să se îmbrace în grabă, cu inima bătîndu-i de emoție, și cu mîinile nefiresc de stîngace, simțindu-se tot timpul ca un copil neascultător, pe cale să pornească într-o aventură interzisă. Erau cinci zile de cînd cinase cu francezul în golf, și nu-l văzuse de atunci. Instinctul îi spusese că, în ceasurile cînd lucrează, vrea să fie singur și ea lăsase să treacă zilele, fără să coboare prin pădure la rîu și fără să-i transmită nimic, nici măcar prin William, fiindcă știa că atunci, cînd o să-și pună la punct planurile, o să trimită după ea. Rămășagul lor nu era un moment de nebunie, născut într-o noapte de vară și uitat înainte de ivirea zorilor, ci un pact pe care el se putea bizui, un test al forței și-o provocare pentru curajul ei. Uneori, se gîndea la Harry, la viața pe care continua el s-o ducă la Londra, la cavalcadele și jocurile lui, la vizitele lui în taverne și la teatre, la partidele de cărți cu Rockingham, și imaginile pe care le evoca i se păreau că aparțin unei alte lumi, unei lumi care n-o privea cîtuși de puțin. În chip straniu, ele aparțineau unui trecut mort și îngropat, și chiar Harry se preschimbase într-un fel de strigoi, de fantomă, mișcîndu-se în timpuri apuse.

Cealaltă Donă murise și ea, și această femeie care-i luase locul era cineva care trăia cu cea mai mare intensitate, cu cea mai mare profunzime, îmbogățindu-și fiecare gînd și fiecare faptă cu un sentiment nou și prețuind, în-

tr-un chip aproape sensual, toate micile plăceri care îi umpleau ziua.

Vara era prin ea însăși splendidă și un prilej de desfătare : diminețile strălucitoare, culegînd flori cu copiii și hoinărind cu ei prin cîmpii și păduri, lungile după amieze domoale și pline, cînd putea să stea întinsă pe spate sub arbori, aspirînd mirosul grozamei, al clopoțeilor, al drobiței. Chiar și lucrurile simple, actele fundamentale, dar prozaice ale vieții : mîncatul, băutul, dormitul, se preschimbaseră, de cînd se afla la Navron, într-o sursă de plăcere, de încîntare sensuală.

Da, acea Donă din Londra dispăruse pentru totdeauna : soția care zăcea alături de soțul ei în acel mare pat cu baldachin din casa lor de pe strada St. James, cu cei doi cățel rîcîind în coșurile lor de pe podea, cu ferestrele deschise spre aerul greu și înăbușitor și spre strigătele stridente ale străzii, ale rotarilor și băieților de prăvălie — acea Donă făcea parte dintr-o altă existență.

Orologiul din curte bătu orele patru și Dona cea nouă, într-o rochie veche, pusă de mult de-o parte pentru a fi dăruită vreunei femei sărmane, cu un șal în jurul umerilor și o legătură în mîini, coborî scara spre sufragerie, unde William o aștepta cu o lumînare în mînă.

— Pierre Blanc e afară, în pădure, doamnă.

— Da, William.

— O să am grijă de casă cît veți lipsi, doamnă, și-o să veghez ca Prue să se ocupe cum trebuie de copii.

— Am toată încrederea în dumneata, William.

— Am de gînd să anunț personalul în dimineața asta că înălțimea voastră e suferindă — o febră ușoară, dar de teamă să nu fie molipsitoare, ați preferat să nu intre nici copiii și nici fetele din casă în odaia dumneavoastră și m-ați însărcinat pe mine să vă servesc.

— Minunat, William. Și figura dumitale, atît de gravă, va fi tocmai ce trebuie pentru această ocazie. Ești, dacă pot spune așa, un înșelător înăscut.

— Cu diferite prilejuri, femeile m-au lăsat să înțeleg asta, doamnă.

— Cred că, pe deasupra, ești și un bărbat lipsit de inimă, William. Ești sigur că pot să am încredere să te

las singur-singurel în mijlocul unei hoarde de femei aiurite ?

— O să le fiu ca un tată, doamnă.

— Poţi s-o mai struneşti pe Prue, dacă vrei, îi cam place să piardă vremea.

— O să fac întocmai.

— Şi să te încrunţi la domnişoara Henrietta, dacă vorbeşte prea mult.

— Da, doamnă.

— Şi dacă domnişorul James îşi doreşte foarte mult o porţie dublă de fragi...

— O să i-o dau, doamnă.

— Da, William. Dar nu cînd e de faţă Prue... după amiaza, la oficiu, cînd o să fiţi singuri.

— Înţeleg foarte bine situaţia, doamnă.

— Acum, trebuie să plec. N-ai dori să vii cu mine ?

— Din nefericire, doamnă, am un organism care nu prea îndură tangajul unei corăbii pe apă. Înălţimea voastră înţelege despre ce-i vorba ?

— Cu alte cuvinte, William, ţi se face îngrozitor de greaţă.

— Înălţimea voastră a formulat fericit ideea. De fapt, dacă tot veni vorba, mi-aş îngădui să vă propun, doamnă, să luaţi cu dumneavoastră această cutiuţă cu pilule, care mi-a fost de nepreţuit în trecut şi care, poate, o să vă ajute şi pe dumneavoastră, dacă o să simţiţi vreo senzaţie dezagreabilă.

— E foarte drăguţ din partea dumitale, William. Dă-mi-le să le pun în legăturică. Am pariat cu stăpînul dumitale că voi rezista. Crezi c-o să cîştig ?

— Asta depinde de ce rezistenţă are în vedere înălţimea voastră.

— Că voi rezista la tangajul corăbiei, fireşte. La ce altceva te-ai gîndit ?

— Iertaţi-mă, doamnă, pentru o clipă, mintea mi-a zburat spre alte lucruri. Da, cred c-o să cîştigaţi acest rămăşag.

— E singurul rămăşag pe care l-am făcut, William.

— Într-adevăr, doamnă ?

— Pari a te îndoi.

— Cînd doi oameni fac o călătorie, doamnă, şi unul dintre ei e un bărbat ca stăpînul meu, şi celălalt — o femeie ca stăpîna mea, situaţia mi se pare fecundă în posibilităţi.

— William, îţi permiţi cam multe.

— Îmi pare rău, doamnă.

— Şi eşti... foarte francez în ideile dumitale.

— Mama e de vină, doamnă.

— Uiţi că sînt măritată cu sir Harry de şase ani, că sînt mama a doi copii şi că luna viitoare o să împlinesc treizeci de ani.

— Dimpotrivă, doamnă, tocmai de aceste trei lucruri mi-am amintit cel mai mult.

— Atunci, sînt îngrozitor de supărată pe dumneata. Deschide imediat uşa să ies în grădină.

— Da, doamnă.

Trase obloanele şi dădu la o parte draperiile somptuoase care cădeau pînă la pămînt. Ceva se zbătea la fereastră, căutînd o ieşire, şi, cînd William deschise uşa, un fluture captiv pînă atunci în faldurile draperiei, se năpusti afară, luîndu-şi zborul.

— Un alt fugar căutînd să evadeze, doamnă.

— Da, William. Îi surîse şi, stînd o clipă pe prag, aspiră aerul rece al dimineţii ; cînd îşi aruncă privirile spre cer, zări la orizont prima dungă palidă a zilei.

— La revedere, William !

— *Au revoir*, doamnă !

Traversă pajiştea ţinînd strîns legătura în mînă, cu şalul înfăşurîndu-i capul şi, cînd se uită la un moment dat îndărăt, văzu contururile cenuşii ale casei, trainică, sigură şi cufundată în somn, cu William stînd de strajă la fereastră. Fluturîndu-şi mîna spre el în chip de rămas bun, îl urmă pe Pierre Blanc, cu ochii lui veseli, cu faţa lui oacheşă ca de maimuţă şi cu cercel în ureche ; coborîră prin pădure la corabia piratului din golf.

În sinea ei se aşteptase la forfotă şi zgomote, la harababura din ajunul plecărilor, dar cînd ajunseră lîngă *La Mouette*, Dona văzu că domnea liniştea obişnuită. Numai după ce se căţără pe scara de pisică şi, ajungînd pe punte, se uită în jurul ei, îşi dădu seama că vasul era gata de

plecare, că totul era curat și oamenii se aflau la posturile stabilite.

Unul din marinari se apropie de ea și-o salută cu o înclinare din cap.

— *Monsieur* dorește să veniți pe dunetă.

Urcă scara ce ducea spre puntea de la pupa, însoțită în acest timp de huruitul cablului, de scîrțîitul cabestanului și de tropăit de picioare. Pierre Blanc, cîntărețul vasului, intona o melodie și vocile bărbătești, joase și domoale, umplură aerul ; se întoarse și, aplecată peste parapet, îi urmări. Pașii lor fermi pe punte, scîrțîitul cabestanului și monotonia cîntecului lor dădeau atmosferei un fel de poezie, un fel de ritm încîntător, toate astea făcînd, parcă, parte din dimineața proaspătă și din aventură.

Deodată, auzi un ordin strigat în spatele ei, limpede și hotărît, și-l văzu pentru prima oară pe francez stînd lîngă timonier la cîrmă, cu o expresie încordată și atentă, cu mîinile la spate. Acest bărbat se deosebea de cel care șezuse lîngă ea în mica luntre de pe rîu, trebăluind la undiță și, mai tîrziu, făcînd focul pe țărm și frigînd peștele, cu mînecile sumese de-asupra coatelor și cu părul căzîndu-i pe ochi.

Dona se simți o intrusă, o femeie părăsită printre atîția bărbați prinși de treburi și, fără să spună nimic, se duse mai departe și se sprijini de parapet, unde nu le stătea în drum ; el dădu mai departe ordine, uitîndu-se în sus la cer, la apă, și examinînd malurile rîului.

Încet, corabia porni și vîntul de dimineață, venind de peste coline, îi umflă pînzele mari. Se furișă spre ieșirea din golf, pe apa liniștită, ca o fantomă, aproape atingînd, din cînd în cînd, copacii, acolo unde canalul intra prea mult în interiorul țărmului și, în tot acest timp, căpitanul rămase lîngă timonier, indicîndu-i cursul, atent la sinuozitățile golfului. Rîul-mamă se deschise larg în fața lor și, acum, vîntul bătea din plin dinspre vest, încrețind suprafața, și *La Mouette* întîlnindu-i forța, se aplecă ușor cu punțile înclinate și stropi fini se revărsară peste bord. Zorile se iveau la răsărit și cerul voalat de-o ceață ușoară era de-un roșu care făgăduia vreme frumoasă. Aerul răspîndea un miros de sărat, prospețimea mării adia dinspre larg și, cînd vasul pătrunse în brațul principal al rîului,

pescărușii se ridicară în stol și-o porniră în zbor pe urmele lui.

Oamenii încetaseră să cînte și acum stăteau în picioare, uitîndu-se spre mare, cu aerul că așteaptă ceva, ca niște bărbați care după ce-au trîndăvit și-au stat prea mult timp degeaba, sînt cuprinși deodată de-o sete și de-o flacără nouă. Cînd corabia trecu de pragul de la gura estuarului, spuma stîrnită de crestele talazurilor înalte năvăli iar peste bord și Dona, surîzînd, o gustă cu buzele ; aruncînd o privire în jur, văzu că francezul îl părăsise pe timonier, că stătea acum lîngă ea și că spuma ajunsese pînă la el, fiindcă pe buze avea sare și părul îi era ud.

— Îți place ? o întrebă, și ea dădu din cap, rîzînd, și el surîse o clipă, uitîndu-se la mare. Deodată, o năpădi un imens sentiment de triumf și de extaz neașteptat, pentru că își dădu seama, atunci, că e al ei și că îl iubește, și că știuse asta de la bun început, din prima clipă cînd pășise în cabina lui și-l găsise șezînd la masă și desenînd un ploier. Sau chiar mai înainte, cînd văzuse corabia la orizont, furișîndu-se spre uscat, știuse că acest lucru îi fusese hărăzit și că nimic nu-l poate împiedica ; ea făcea parte din trupul și din mintea lui, își aparțineau unul celuilalt, amîndoi rătăcitori, amîndoi evadați, plămădiți amîndoi din același aluat.

CAPITOLUL XI

ERA APROAPE ȘAPTE SEARA, CÎND Dona, urcînd pe punte, văzu că vasul își schimbase încă odată direcția și stătea acum din nou cu prova îndreptată spre coastă.

Uscatul se vedea ca o pată la orizont, nu mai limpede ca o fîșie de nori. Toată ziua stătuseră pe mare, în mijlocul Canalului, fără să vadă nici un alt vas, ținuți acolo, timp de douăzeci și patru de ore, de-o hulă puternică, care-o făcea pe *La Mouette* să salte și să joace ca o ființă vie. Dona pricepu că planul era să rămînă în afara vizibilității coastei pînă la asfințit și, cînd va cădea seara, să se furișeze spre țărm, ocoliți de întuneric. Așadar, ziua se scursese ca un fel de pierdere de timp, avînd însă șansa,

firește, de-a întîlni vreo navă comercială, transportînd mărfuri în susul Canalului, care să le ofere posibilitatea de-a fi prădată ; dar cum ei nu s-au întîlnit cu un asemenea vas, echipajul, sătul de îndelungata ședere pe mare, stătea acum la pîndă, cu poftele ațițate de aventura care le stătea în față și de necunoscutele întîmplări ale nopții. Toți, pînă la unul, păreau stăpîniți de-o stare de excitare, de-un spirit diavolesc, ca niște băieți pe cale să întreprindă o aventură nesăbuită și Dona, urmărindu-i, aplecată peste parapetul dunetei, îi putea auzi rîzînd, cîntînd și glumind între ei ; din cînd în cînd, se uitau spre ea, azvîrlindu-i o privire cu înțeles, ori un zîmbet de-o reținută curtenie, pe deplin conștienți de prezența la bord a unei femei, care nu mai călătorise niciodată cu ei pînă atunci.

Ziua, cu soarele ei arzător, cu răcoroasa briză de vest, cu apa de-un albastru intens, îi inoculase parcă un microb și Dona nutrea ridicola dorință să fie și ea bărbat, să mînuiască parîme și scripeți, să se cațere pe verga înaltă și zveltă, meșterind la pînze și să țină în mînă spițele imensei timone. Din cînd în cînd, stropi de apă săreau pe punte, udîndu-i obrazul și mîinile, îmbibîndu-i rochia, dar ea nu se sinchisea, știind că soarele o să-i zvînte hainele imediat ; își găsi un locșor uscat pe punte, la adăpost de vînt, unde se așeză cu picioarele încrucișate sub ea, ca o țigancă, cu șalul vîrît sub cordon, și cu pletele despletite de vînt. Pe la amiază, o apucă o foame cumplită, mai ales că dinspre prova vasului venea o aromă de pîine caldă și de cafea neagră și amară ; în clipa următoare, îl zări pe Pierre Blanc urcînd scara spre dunetă, cu o tavă în mînă.

I-o luă, aproape rușinată de nerăbdarea ei, iar el, făcîndu-i cu ochiul cu o comică familiaritate care-i stîrni rîsul, își rostogoli ochii spre cer și-și frecă pîntecele.

— *Monsieur* o să vină la dumneavoastră îndată, spuse el, cu un surîs complice, și Dona se gîndi cum toți, asemeni lui William, aveau cîte un rol în această legătură dintre ei doi, pe care o primeau voioși ca pe ceva firesc și încîntător.

Se năpusti spre franzelă cu o poftă de lup, tăindu-și o bucată groasă din coaja maronie ; mai era acolo unt, brînză și o inimă de lăptucă. În aceeași clipă, auzi un

zgomot de pași îndărătul ei și, întorcîndu-se, îl văzu pe căpitanul corăbiei uitîndu-se la ea. Se așeză și el alături și întinse mîna după pîine.

— Vasul e-n stare să-și ducă și singur de grijă, spuse el. În orice caz, vremea îi e prielnică și ar putea să țină direcția toată ziua, numai punînd din cînd în cînd cîte un deget pe cîrmă. Dă-mi, te rog, puțină cafea.

Ea turnă lichidul clocotind în două căni, și o băură cu poftă, privindu-se pe deasupra cănilor.

— Cum îți place corabia mea ? întrebă el.

— Cred că e o corabie vrăjită, care nu are nimic asemănător cu alt vas, fiindcă mă simt pe ea ca și cum n-aș fi trăit niciodată mai înainte.

— Asta e impresia pe care mi-a produs-o și mie prima oară, cînd am devenit pirat. Cum îți place brînza ?

— Brînza e și ea o minune.

— Și nu te-ai simțit rău ?

— Niciodată în viața mea nu m-am simțit mai bine.

— Mănîncă cît poți acum, pentru că, la noapte, n-o să prea avem timp de mîncare. Mai vrei o bucată de pîine ?

— Mulțumesc.

— Vîntul va ține toată ziua, dar deseară o să cadă și-o să trebuiască să dublăm coasta, profitînd cît mai mult de maree. Ești fericită ?

— Da... De ce mă întrebi ?

— Fiindcă și eu sînt fericit. Mai dă-mi puțină cafea.

— Oamenii sînt foarte veseli astăzi, spuse ea, întinzînd mîna după ibric ; e din pricina nopții care o să vină, sau fiindcă se află din nou pe mare ?

— Din amîndouă motivele. Și sînt veseli, de asemenea, din pricina dumitale.

— Ce poate să însemne pentru ei prezența mea ?

— Ești un stimulent în plus. Datorită dumitale, or să lucreze și mai bine la noapte.

— De ce n-ai adus pînă acum o femeie la bord ?

El surîse cu gura plină de pîine și brînză, și nu-i răspunse nimic.

— Am uitat să-ți spun, zise ea, ce mi-a povestit Godolphin deunăzi.

— Ce ți-a povestit ?

— Despre zvonurile urîte care circulă în ținut cu privire la oamenii de pe corabia dumitale. Mi-a spus c-a auzit de femei nenorocite.

— Nenorocite, de ce ?

— Exact ce l-am întrebat și eu. Și mi-a răspuns, în timp ce eu mă înecam de rîs, că se teme ca nu cumva femeile din ținut să fi suferit în mîinile nemernicilor dumitale afurisiți.

— Mă îndoiesc c-au suferit.

— Și eu la fel.

Își mestecă mai departe pîinea cu brînză, aruncînd din cînd în cînd cîte o privire în sus, să vadă cum sînt întinse pînzele.

— Băieții mei nu le silesc niciodată pe femeile dumneavoastră să-i bage în seamă, spuse el. Nenorocirea e că, de regulă, femeile dumneavoastră sînt cele care nu-i lasă în pace. Îndată ce li se pare că *La Mouette* e ancorată în preajma țărmurilor lor, ies pe furiș de acasă și încep să rătăcească pe coline. Chiar și credinciosul nostru William are încurcături în acest sens, dacă nu mă înșel...

— William e foarte... galic.

— Ca și mine, ca și noi toți, dar a face curte cuiva poate avea uneori urmări neplăcute.

— Uiți, spuse ea, că femeile pe-aici îi socotesc pe soții lor foarte plicticoși.

— N-aveau decît să-și învețe bărbații să se poarte mai bine.

— Țăranul englez nu-i în ipostaza lui cea mai fericită atunci cînd face dragoste.

— Am auzit asta. Dar, cu siguranță, poate să evolueze dacă e învățat.

— Cum poate o femeie da lecții soțului ei despre lucruri pe care nu le știe nici ea, și a căror experiență n-a avut-o ?

— Dar instinctul nu-i spune nimic ?

— Instinctul nu e întotdeauna deajuns.

— În acest caz, îmi pare foarte rău pentru femeile din țara dumitale.

Se sprijini în coate, scotocind în buzunarul lungii lui redingote după pipă, și ea îi urmări mișcările cînd și-o umplea cu tutunul tare și negru, care zăcuse odată în

chiscaua din dormitorul ei ; peste vreo două minute, începu să fumeze, ţinînd luleaua în căuşul palmei.

— Îţi spuneam o dată, spuse el, cu ochii aţintiţi pe catarg, că francezii au pe nedrept reputaţia de-a fi galanţi. Nu se poate ca de partea noastră a Canalului să fim cu toţii nişte grozavi şi toţi nătăfleţii să se afle la dumneavoastră.

— Poate că există ceva în clima noastră din Anglia, care le îngheaţă imaginaţia.

— Clima n-are nimic de a face cu asta, şi nici deosebirile de rasă... În această chestiune, un bărbat sau o femeie, ori se nasc cu o înţelegere firească a acestor lucruri, ori nu.

— Şi presupunînd că într-o căsătorie, bunăoară, unul din parteneri are această ştiinţă, în timp ce celălalt, nu ?

— Atunci căsătoria e fără îndoială, foarte plictisitoare, aşa cum cred că sînt majoritatea căsătoriilor. Un rotocol de fum îi veni drept pe obraz şi, uitîndu-se la el, îşi dădu seama că o ia peste picior.

— De ce rîzi de mine ? întrebă ea.

— Fiindcă expresia dumitale era aşa de serioasă, de parcă te-ai fi pregătit să scrii un tratat despre incompatibilitate.

— Poate o să fac asta cînd voi fi bătrînă.

— O lady St. Columb trebuie să se apuce de scris numai atunci cînd cunoaşte bine subiectul. Asta e esenţial pentru orice lucrare.

— Poate că am cunoştinţele necesare.

— Poate. Dar ca tratatul să fie complet, trebuie să adaugi un final referitor la compatibilitate. Pentru că, ştii, se întîmplă ca, din cînd în cînd, un bărbat să găsească o femeie care să corespundă celor mai năstruşnice vise ale lui. Şi ca aceştia doi să se înţeleagă desăvîrşit, atît în clipele cele mai fericite, cît şi în ceasurile cele mai sumbre.

— *Dar asta nu se întîmplă prea des.*

— Nu, nu foarte des.

— În cazul ăsta, tratatul meu e sortit să rămînă incomplet.

— O să fie o nenorocire pentru cititorii dumitale, dar o şi mai mare nenorocire pentru dumneata însăţi.

— Stai, dar dacă în locul finalului despre compatibilitate, cum te exprimi dumneata, aș scrie cîteva pagini despre arta de-a fi mamă ? Sînt o mamă excelentă.

— Oare ?

— Da. Întreabă-l pe William. E foarte la curent cu această chestiune.

— Dacă ești o mamă atît de minunată, de ce te afli aici, pe puntea lui *La Mouette*, cu picioarele încrucișate sub dumneata și cu părul fluturînd în vînt, discutînd cu un pirat despre intimitățile căsniciei ?

De data asta, Dona fu cea care izbucni în rîs și, ridicîndu-și mîinile, încercă întîi să-și astîmpere buclele rebele, apoi le legă după urechi cu o panglică din corsaj.

— Vrei să știi ce face doamna St. Columb în clipa de față ?

— Mi-ar plăcea să aflu.

— Zace în pat, cu temperatură și cu dureri de cap, are colici la stomac și nu îngăduie nimănui să intre în odaia ei, în afară de William, servitorul credincios, care din cînd în cînd. îi aduce struguri pentru a-i potoli febra.

— Îmi pare rău pentru persoana dumisale, mai ales dacă zăcînd acum în pat, rumegă problema incompatibilității.

— Nu se gîndește la asta, e mult prea stăpînă pe ea pentru așa ceva.

— Dacă doamna St. Columb e așa de ponderată, de ce se masca la Londra ca un tîlhar de drumul mare și se îmbrăca cu pantaloni ?

— Fiindcă era disperată.

— Și de ce era disperată ?

— Fiindcă viața ei a fost un eșec.

— Și dîndu-și seama de acest eșec, încerca să evadeze ?

— Da.

— Și dacă doamna St. Columb se răsucește acum, în pat, pradă temperaturii și regretînd trecutul, cine e femeia care stă pe punte lîngă mine ?

— E un băiat de serviciu, un mus, un mic matroz, cel mai neînsemnat membru al echipajului dumitale.

— Băiatul are o poftă de mîncare de speriat, a înfulecat toată brînza și trei sferturi din franzelă.

— Îmi pare rău. Credeam c-ai terminat.

— Da, am terminat.

Îi surîse, dar ea își întoarse privirile, de teamă ca el să nu-i citească în ochi, găsind-o ușuratecă, cum și știa că este de fapt, dar fără să-i pese. Pe urmă, golindu-și luleaua pe punte, el o întrebă :

— Ți-ar plăcea să conduci corabia ?

Se uită iar la el cu ochi scăpărători.

— Am voie ? N-o să se scufunde ?

El rîse și se sculă în picioare, ajutînd-o și pe ea să se ridice și, apoi, se îndreptară amîndoi spre timona mare, unde el îi spuse ceva timonierului.

— Ce trebuie să fac ? întrebă Dona.

— Să strîngi spițele cu amîndouă mîinile — așa. Să ții vasul mereu pe direcție — așa. Să nu-l lași să se abată prea tare c-o să te trezești cu scota mare a trinchetei în spate. Simți vîntul bătîndu-ți în ceafă ?

— Da.

— Atunci ține-o mereu așa și nu lăsa vîntul să-ți vină pe obrazul drept.

Dona rămase în picioare, ținînd spițele în mîini și, după cîteva clipe, își dădu seama că vasul se ridică, simți trepidația vioaie a carenei și săltatul corăbiei croindu-și drum peste talazurile lungi. Vîntul șuiera în greement și vergă și îngustele vele triunghiulare de deasupra capului ei scoteau un fel de bîzîit, cînd marea școtă pătrată trăgea de parîme, întinzîndu-le, ca o ființă vie.

Jos, pe puntea de la prova vasului, oamenii observară că s-a schimbat timonierul și, dîndu-și coate, și-o arătară cu degetul și rîseră spre ea, strigînd în acel grai breton, pe care nu-l putea pricepe. În vremea asta, căpitanul lor sta în picioare lîngă ea, cu mîinile vîrîte în buzunarele lungii sale redingote, fluierînd încetișor și scrutînd cu privirea valurile din fața lui.

— Deci există un lucru, spuse el într-un tîrziu, pe care elevul meu marinar îl poate face din instinct.

— Care e acesta ? întrebă ea, cu părul acoperindu-i obrazul.

— Poate să conducă o corabie.

Și rîzînd, se îndepărtă, lăsînd-o singură cu *La Mouette*.

Dona stătu o oră de cart la cîrmă, la fel de fericită, se gîndea ea, ca James cînd căpăta o jucărie nouă. În cele

din urmă, cînd își simți brațele obosite, aruncă o privire peste umăr spre timonierul a cărui prezență o observase, și care stătea în picioare lîngă cîrmă, urmărind-o zîmbind ; apropiindu-se, el îi luă iar timona din mîini și ea coborî în cabina stăpînului și, întinzîndu-se pe cușeta lui, adormi.

Deschizîndu-și la un moment dat ochii, îl văzu intrînd, aplecîndu-se peste hărțile întinse pe masă și făcînd niște calcule pe-o bucată de hîrtie ; pe semne că, apoi, adormise din nou, fiindcă atunci cînd se trezi, cabina era goală. Ridicîndu-se în picioare și întinzîndu-se, urcă pe punte stăpînită de-o oarecare rușine, pentru că din nou îi era foame.

Erau orele șapte și corabia se apropia de coastă, avîndu-l la timonă chiar pe francez. Ea nu spuse nimic, dar se duse și stătu lîngă el, urmărind contururile coastei la orizont.

Deodată, căpitanul le strigă un ordin oamenilor săi și aceștia începură să se cațere pe catarg, mici siluete sprintene, iuți și îndemînatice ca niște maimuțe și, pe urmă, Dona văzu marea velă pătrată îndoindu-se și căzînd în falduri, în timp ce ei o înfășurau pe vergă.

— Cînd o corabie intră în raza de vizibilitate a coastei, îi explică el, gabierul este primul lucru pe care-l zărește omul de pe țărm. Mai sînt încă două ceasuri pînă la căderea întunericului și nu vrem să fim văzuți.

Dona se uită spre coasta îndepărtată, cu inima bătîndu-i pradă unei emoții bizare și, la fel ca el, la fel ca toți bărbații aceștia, fu cuprinsă de sentimentul unei splendide aventuri.

— Cred că ești pe cale să săvîrșești ceva nebunesc și nesăbuit, spuse ea.

— Mi-ai mărturisit că dorești peruca lui Godolphin, răspunse el.

Îl măsură cu coada ochiului, intrigată de sîngele lui rece, de calmul lui, de glasul lui ferm ; întocmai așa fusese și cînd se duseseră să pescuiască în rîu.

— Ce-o să se întîmple ? întrebă ea. Ce-ai de gînd să faci ?

Nu-i răspunse nimic pe loc. Dădu un nou ordin oamenilor săi și o altă velă fu strînsă.

— Îl cunoști pe Philip Rashleigh ? o întrebă el după un timp.

— L-am auzit pe Harry vorbind despre el.

— E însurat cu sora lui Godolphin, dar nu asta interesează. Philip Rashleigh așteaptă să-i vină o corabie din Indii, fapt care mi-a ajuns la ureche prea tîrziu, altminteri mi-aș fi luat măsuri ca să-i ies înainte. Așa cum stau lucrurile, presupun că vasul a ajuns la destinație în ultimele două zile. Intenția mea e să-l capturez ancorat, să-mi transbordez echipajul pe vas și ei să-l ducă pe coasta cealaltă.

— Dar dacă echipajul corăbiei e mai numeros ca al dumitale ?

— Acesta e unul din riscurile pe care le înfrunt mereu. Elementul esențial este surpriza, care, pînă acum, nu mi-a înșelat niciodată așteptările.

Se uită la ea, amuzat de încruntarea ei plină de nedumerire și de felul cum își ridică umerii, ca și cum l-ar fi considerat nebun de legat.

— Ce-ți închipui că fac cînd mă închid în cabină și lucrez la planuri ? Crezi că pun totul la bătaie bazîndu-mă pe-o întorsătură a norocului ? Oamenii mei nu stau degeaba, cum crezi, cînd vin să-mi găsesc destinderea în golf. Cîțiva dintre ei cutreieră ținutul, așa cum ți-a spus Godolphin, dar nu cu intenția de-a nenoroci femei. Chestiunea aceasta e-un amănunt neînsemnat.

— Vorbesc englezește ?

— Firește. Tocmai de aceea i-am ales pentru această îndeletnicire specială.

— Ești extraordinar de prevăzător, spuse ea.

— Nu pot să sufăr treaba de mîntuială, îi ripostă el.

Încetul cu încetul, linia coastei devenea tot mai clară și ei pătrunseră într-un golf larg. Departe spre vest, Dona putea zări alte întinderi de nisip, învăluite în umbrele cenușii ale înserării. Corabia ținea direcția nord, îndreptîndu-se spre un promontoriu întunecat, și pînă acum nu se zărea nici un golf și nici un sîn de mare, unde să poată ancora un vas.

— Îți dai seama care-i ținta noastră ?

— Nu, răspunse ea.

El surîse, fără să spună nimic, și începu să fluiere încetișor, privind-o în acest timp în așa fel, încît, în cele din urmă, ea se uită în altă parte, știind că ochii ei o trădau,

ca și ai lui, de altminteri ; își vorbeau unul altuia fără cuvinte. Dona își lunecă privirile pe marea netedă, contemplînd țărmul ; briza serii îi aducea în nări miros de pămînt, de iarbă încinsă și de faleze, de mușchi și de copaci, de nisip fierbinte, îmbrățișat o zi întreagă de razele soarelui, și ea înțelese că aceasta era fericirea, și aceasta — viața pe care și-o dorise totdeauna s-o trăiască. Curînd, o să întîmpine primejdii, emoții și, poate, o luptă adevărată, dar apoi, în pofida acestora toate, vor fi iar împreună, creîndu-și o lume a lor, unde nimic n-avea însemnătate, în afara lucrurilor pe care și le puteau dărui unul celuilalt : tandrețe, tăcere și pace. Și atunci, întinzîndu-și brațele peste cap și surîzînd, îi aruncă o privire peste umăr, și-l întrebă :

— Încotro ne îndreptăm ?

— Ne îndreptăm spre portul Fowey, răspunse el.

CAPITOLUL XII

NOAPTEA ERA ÎNTUNECOASĂ ȘI foarte liniștită. Briza care suflase dinspre nord, aici, la adăpostul promontoriului se potolise cu totul. Numai, din cînd în cînd, cîte-un șuierat neașteptat în greement, ori cîte-o unduire a mării întunecate mărturisea că, la o milă sau două de țărm, hula se menține. *La Mouette* era ancorată la marginea unui golf micuț și, aproape de ea — atît de aproape c-ai fi putut zvîrli o pietricică pe stînci, se înălța marea faleză, umbrită și cu conturturile neclare din pricina beznei. Corabia se apropiase pe furiș de locul stabilit și nici o voce nu răsunase, nici un ordin nu fusese dat în timp ce, luptînd împotriva vîntului, își lăsase ancora, iar lanțul căzînd prin cablul înfășurat scosese doar un sunet surd și voalat. Pentru cîteva clipe, colonia de pescăruși, care-și făceau cu sutele cuiburile în rîpele falezelor, fusese cuprinsă de neliniște, și strigătele lor înspăimîntate ricoșînd pe stînci, se răspîndiseră pe mare ; pe urmă, nemaiauzind nici cea mai mică mișcare, se așezară iar la locurile lor, și liniștea se instalase deplină. Dona stătea sprijinită de parapetul dunetei, uitîndu-se la

promontoriu cu senzația că era ceva sinistru în această liniște, ceva straniu ca și cum ar fi pătruns, fără vrere, într-o împărăție fermecată, ai cărei locuitori dorm sub puterea unei vrăji, și că acei pescăruși care se ridicaseră în zbor la apropierea lor erau sentinelele lăsate ca să dea alarma. Își aminti atunci, că acest ținut și aceste faleze, parte din propria ei patrie, erau sortite să fie pentru ea, în această noapte în orice caz, un tărîm dușman. Intrase într-un teritoriu vrăjmaș, și locuitorii din portul Fowey, care, în clipa de față, dormeau în paturile lor, erau la rîndul lor niște dușmani.

Echipajul lui *La Mouette* era adunat pe puntea de la mijlocul corăbiei, îi putea vedea aliniați umăr la umăr, nemișcați și tăcuți, și, pentru prima oară de cînd pornise în această aventură, simți un fior de neliniște și femeiește o încercă teama. Ea era Dona St. Columb, soția unui proprietar și baronet englez, și, din pricina unui impuls de nebunie, își legase soarta de-o bandă de bretoni, despre care nu știa nimic altceva decît că erau pirați și proscriși, lipsiți de scrupule și primejdioși, conduși de-un bărbat care nu-i povestise niciodată nimic despre el însuși și de care se îndrăgostise în chip ridicol, tam-nesam, fără nici un motiv, fapt care — dacă ar sta să-l analizeze cu sînge rece — ar umple-o de rușine. Se putea ca acest plan să dea greș, ca el și oamenii săi să fie prinși, și ea împreună cu ei, și ca întreaga bandă să fie tîrîtă cu dispreț în fața justiției și, atunci nu va dura mult pînă să se afle cine este ea, și Harry să fie adus val-vîrtej de la Londra. Parcă văzu, într-o frîntură de secundă, întreaga poveste răspîndindu-se în toate colțurile țării, oroarea și scandalul pe care le-ar isca. O atmosferă sordidă, infamantă ar pluti în jurul ei, printre prietenii lui Harry de la Londra ar izbucni multe rîsete cu subînțelesuri ; cît despre Harry, ar fi în stare să-și zboare creierii.

Copiii, rămași orfani, n-ar avea voie nici măcar să-i pronunțe numele, numele acestei mame care a fugit după un pirat francez, ca o ajutoare de bucătăreasă după un rîndaș. Aceste gînduri i se învălmășeau în minte în timp ce stătea cu privirile pironite pe tăcutul echipaj al corăbiei, evocîndu-și confortabilul ei pat de la Navron, grădina liniștită, siguranța și firescul traiului ei împreună cu copiii.

Apoi, uitîndu-se în sus, îl văzu pe francez alături de ea și se întrebă ce putuse citi pe fața ei.

— Vino jos ! îi spuse el liniștit, și ea îl urmă subjugată deodată ; se simțea ca un elev care așteaptă să fie pedepsit de profesor, și se întrebă ce i-ar răspunde dacă ar mustra-o pentru că i-a fost frică. În cabină era întuneric, doar două lumînări aprinse răspîndeau o lumină slabă, și el se așeză la un capăt al mesei, urmărind-o cu privirea, în timp ce ea stătea în picioare în fața lui, cu mîinile la spate.

— Ți-ai adus aminte că ești Dona St. Columb, spuse el.

— Da, îi răspunse ea.

— Și ți-ai dorit, acolo sus pe punte, să te afli iar acasă în siguranță, și să nu-ți fi pus niciodată ochii pe *La Mouette*.

N-avea ce să răspundă la asta ; prima parte a frazei putea fi adevărată, dar ultima nu. O secundă, între ei domni liniștea, și Dona se întrebă de ce toate femeile îndrăgostite sînt sfîșiate de aceste două sentimente contradictorii : pe de-o parte, dorința de-a lăsa la o parte orice rezervă și pudoare, și de-a mărturisi totul, și, pe de altă parte, hotărîrea de-a tăinui dragostea lor, de-a fi reci, distante, extrem de reținute, de-a muri mai degrabă decît de-a recunoaște un lucru atît de personal și de intim.

Ar fi dorit să fie altcineva, care să fluiere nepăsător cu mîinile vîrîte în buzunarele pantalonilor, discutînd cu căpitanul corabiei planurile și perspectivele nopții în curs, sau măcar, ca el să fie diferit, un alt om, cineva care să nu-i trezească nici un interes și nu singurul bărbat de pe lume pe care ea îl iubea și-l dorea.

Și, deodată, o străbătu o flacără de mînie la gîndul că ea, Dona, care-și bătuse joc de dragoste și-i disprețuise pe sentimentali, a putut să fie adusă, în doar cîteva săptămîni, într-un asemenea hal de degradare rușinoasă, într-o asemenea stare de josnică slăbiciune. El se ridică de la masă și, deschizînd dulăpiorul din perete, aduse o sticlă și două pahare.

— Nu-i niciodată recomandabil, spuse el, să pornești într-o aventură cu inima rece și stomacul gol, mai ales dacă nu ești deprins cu aventura. Turnă vin într-unul din

pahare, lăsîndu-l pe celălalt gol, şi i-l dădu Donei pe cel plin.

— Eu o să beau mai tîrziu, spuse el, cînd o să ne întoarcem.

De-abia atunci observă Dona că, pe bufetul de lîngă uşă, era o tavă acoperită cu un şervet ; el se ridică, aduse tava, şi-o aşeză pe masă.

Se afla pe ea carne rece, pîine şi o felie de brînză.

— Asta e pentru dumneata, spuse el, mănîncă repede, timpul nu ne aşteaptă.

Se întoarse cu spatele spre ea, ocupat să studieze o hartă de pe birou, şi ea se apucă să mănînce şi să bea, simţind un uşor dispreţ pentru clipele de şovăială, care o năpădiseră pe punte şi, după ce înghiţi puţină carne şi-o felie de pîine cu brînză şi îşi sorbi vinul pe care el i-l turnase în pahar, observă că îndoielile şi temerile i-au dispărut ; totul nu fusese decît urmarea faptului că i se făcuse frig la picioare şi stomacul îi cerea de mîncare şi el îşi dăduse seama de asta de la bun început, aşa cum înţelegea toate stările ei sufleteşti, în acel fel al lui bizar şi de neprevăzut.

Îşi împinse scaunul îndărăt şi el auzind zgomotul, se întoarse şi-i surîse, iar ea izbucni în rîs, roşind cu un aer de vinovăţie, ca un copil răsfăţat.

— E mai bine, nu-i aşa ? întrebă el.

— Da, răspunse ea, de unde ştii ?

— Fiindcă stăpînul unei corăbii socoate de datoria lui să ştie lucrurile astea, răspunse el, şi un mus trebuie deprins cu munca de pirat cu mult mai multă blîndeţe decît ceilalţi membri ai echipajului. Şi acum, la treabă !

Luă de pe birou harta pe care o studiase, o puse în faţa ei pe masă, şi ea văzu că era un plan al portului Fowey.

— Manevra principală de ancorare e aici, la apa adîncă, în partea opusă oraşului, spuse el, arătîndu-i locul cu degetul pe plan ; corabia lui Rashleigh trebuie să se afle cam aici, unde stau totdeauna vasele lui, legate de baliza de la intrarea în golf.

O cruce roşie însemna pe plan locul geamandurii.

— O să las o parte din echipaj la bordul corăbiei *La Mouette*, spuse el, dacă vrei, să ştii că poţi rămîne aici cu ei.

— Nu, spuse ea, acum un sfert de ceas aş fi răspuns că vreau, dar acum nici nu mă mai gîndesc.

— Eşti absolut sigură de asta ?

— N-am fost în viaţa mea mai sigură de ceva.

El se uită la ea în lumina tremurătoare a luminărilor și ea se simţi, deodată, veselă și absurd de uşurată, ca și cum nu-i mai păsa de nimic, de absolut nimic, și chiar dacă aveau să fie prinși, judecaţi și spînzuraţi, amîndoi, de copacul cel mai înalt din parcul lui Godolphin, nu i-ar fi părut rău, pentru că toate astea ar fi meritat osteneala și înainte de-a ajunge aici, își vor fi trăit împreună această aventură.

— Vasăzică, doamna St. Columb s-a înapoiat la patul ei de suferinţă ? o întrebă el.

— Da, răspunse Dona și-și îndreptă privirile în jos, spre planul portului Fowey.

— O să vezi, spuse el, că, la intrarea în port, se află o garnizoană înarmată şi, de fiecare parte a canalului, cîte-o fortăreaţă, dar nici una din ele nu-i păzită. Cu tot întunericul, ar fi imprudent să încercăm să trecem cu vasul. Deși acum, am ajuns să-i cunosc bine pe compatrioţii dumitale din Cornwall și știu că sînt mari iubitori de somn, nu pot garanta că toţi oamenii din garnizoană o să-și ţină ochii închiși, de dragul meu. Prin urmare, aici nu-i nimic altceva de făcut decît să venim de pe uscat.

Se opri și începu să fluiere încetişor, studiind în acest timp planul.

— Aici ne aflăm noi, spuse el, arătînd un golfuleţ, situat cam la o milă spre est de port. Şi am de gînd să debarc aici, pe plaja aceasta. Există aici o cărare accidentată peste stînci, pe care, urmînd-o dublînd coasta ajungem la un golf, semănînd întrucîtva cu golful pe care l-am părăsit la Helford, deși, poate, mai puţin încîntător, iar la intrarea în acest golf, în faţa oraşului Fowey, o să găsim vasul lui Rashleigh.

— Eşti foarte sigur de dumneata, spuse ea.

— N-aş putea fi pirat, dacă n-aş fi sigur. Ştii să te caţeri pe-o stîncă ? o întrebă el.

— Dacă mi-ai împrumuta o pereche de pantaloni de-ai dumitale, m-aş căţăra mai uşor, răspunse ea.

— M-am gîndit şi eu la asta, îi spuse el. — Uite acolo, pe cușetă, o pereche de pantaloni aparţinînd lui Pierre

Blanc. Îi ţine pentru sfintele sărbători şi spovedanie, aşa că trebuie să fie destul de curaţi. Poţi să-i încerci chiar acum. De asemenea, poate să-ţi mai împrumute şi-o cămaşă, ciorapi şi ghete. N-o să ai nevoie de haină, noaptea e foarte fierbinte.

— Trebuie să-mi tai părul cu foarfecele ? întrebă ea.

— Poate c-ai semăna mai bine cu un mus, dar mai degrabă risc să fiu prins, decît să te las să faci asta, răspunse el.

Ea nu-i răspunse nimic pe moment, pentru că o privea, dar pe urmă, îl întrebă :

— Odată aflaţi pe malul golfului, cum o să ajungem la corabie ?

— Mai întîi să ajungem la golf şi, pe urmă, o să-ţi spun, răspunse el.

Luă planul, îl împături şi-l puse înapoi în dulăpior, şi ea îl văzu surîzîndu-i în felul lui tainic.

— Cîtă vreme îţi trebuie să-ţi schimbi hainele ? o întrebă el.

— Cel mult, cinci minute.

— Atunci, o să te las. Cînd o să fii gata, urcă pe punte. O să ai nevoie de ceva ca să-ţi legi buclele. Deschise un sertar din dulap şi, scotocind cîteva clipe, scoase eşarfa purpurie pe care-o purtase în jurul mijlocului în noaptea cînd cinase cu ea la Navron.

— Lady St. Columb se preschimbă în tîlhar şi saltimbanc pentru a doua oară în viaţa ei, spuse el, dar de data asta nu vor mai exista doamne bătrîne pe care să le înfricoşeze.

Pe urmă, ieşi din cabină, închizînd uşa în urma lui. Cînd peste zece minute, urcă pe punte, îl găsi stînd lîngă scara de pisică, azvîrlită peste bord. Un prim grup o şi pornise spre ţărm, iar restul oamenilor erau adunaţi acum jos în barcă. Se îndreptă spre el niţel stingherită, simţindu-se mică şi pierdută în pantalonii lui Pierre Blanc, iar ghetele o rodeau la călcîie, taină pe care trebuia s-o ţină pentru ea. Francezul o măsură o clipă de sus pînă jos şi dădu scurt din cap în chip de încuviinţare.

— O să meargă, spuse el, dar nu trebuie să te arăţi în bătaia lunii.

Dona îi zîmbi și coborî în barcă cu restul echipajului. Pierre Blanc, în persoană, stătea ghemuit la prora bărcii, ca o maimuță, și cînd o văzu, închise un ochi și-și puse o mînă pe inimă. Un val de rîs străbătu barca și toți îi surîseră cu o admirație amestecată c-un soi de familiaritate respectuoasă, care nu putea s-o supere și ea le întoarse surîsul, rezemîndu-se cu spatele de-a curmezișul de pupa bărcii și îmbrățișîndu-și genunchii, cu un sentiment de încîntătoare libertate, fiindcă nu se mai simțea stînjenită de jupoane și panglici.

Căpitanul coborî ultimul și se așeză lîngă ea, apucînd fusul cîrmei, oamenii începură să vîslească și barca, traversînd micul golf, se îndreptă cu iuțeală spre plaja acoperită cu pietre. Dona își lăsă o clipă mîna în apa caldă, de-o moliciune catifelată, avînd luminozitatea scînteietoare a ploilor de stele. Se gîndi, surîzînd în întuneric că, în sfîrșit, juca un rol de băiat, rolul pe care de copil și-l dorise cu atîta pasiune, pîndindu-și frații cînd plecau călare cu tatăl lor, urmărindu-i apoi cu ochii plini de obidă și zvîrlindu-și păpușa cu scîrbă pe podea. Botul bărcii atinse uscatul bolovănos și primul grup de oameni, care-i așteptau pe plajă, apucară de ambele părți ale copastiei și traseră barca afară din curent. Din nou tulburaseră pescărușii, care, perechi-perechi își luară zborul cu țipete de jale, fîlfîind din aripi.

Dona simți pietrișul scrîșnind sub ghetele greoaie și de pe falezele înalte îi veni în nări o aromă de iarbă. Pe urmă, bărbații o luară spre poteca îngustă, care brăzda stînca asemeni unui șarpe, și începură să se cațere. Dona strînse din dinți știind că urcatul va fi o grea încercare pentru picioarele ei, încălțate în ghete nepotrivite pentru asta, dar pe urmă îl văzu pe francez alături de ea și el o luă de mînă, și suiră stînca împreună, ea ținîndu-se de el, în fața tuturor, ca un băiețel agățat de tatăl lui. La un moment dat, se opriră să-și mai tragă sufletul și, uitîndu-se îndărăt, putu vedea contururile neclare ale corăbiei ancorate în golf și auzi un scrîșnet înăbușit de vîsle, semn că luntrea care-i adusese pe țărm se furișa acum înapoi pe apă. Pescărușii se potoliseră iar și nu se mai auzea nimic altceva decît zgomotul ușor al pașilor care urcau poteca și jos, sub ei, plescăitul valurilor care se spărgeau de țărm.

— Poţi merge mai departe ? o întrebă francezul şi ea făcu din cap semn că da, şi el o strînse mai tare de mînă ; Dona simţi unda unui fior străbătîndu-i şira spinării şi umerii, şi îşi spuse, fericită şi cu voluptate, că aceasta era prima oară cînd el o atingea şi că senzaţia mîinii lui strîngînd-o pe-a ei era nespus de plăcută. Dar nici după ce escaladară faleza, drumul nu era mai uşor, fiind accidentat şi ferigile le ajungeau pînă la genunchi, dar el o ducea mai departe de mînă, în timp ce oamenii lui se împrăştiaseră în evantai, astfel încît ea nu-i mai putea număra. Studiase harta în amănunţime, fireşte, ca şi toţi oamenii lui, bănuia Dona, fiindcă niciunul din ei nu se poticnea în mers şi nici nu se oprea ca să se întrebe unde se află ; în vremea asta, ghetele ei greoaie îi rodeau picioarele, şi ea simţi că are la călcîiul drept o băşică de mărimea unei monede.

Acum coborau iar, după ce străbătuseră o cărare cu urme de roţi care servea desigur ca drum şi, în sfîrşit, el îi lăsă mîna şi o luă puţin mai înainte, urmărit îndeaproape de Dona, ca de-o umbră. La un moment dat, în stînga, i se păru că zăreşte sclipirea unui rîu, dar, peste o clipă, imaginea dispăru, şi mergeau acum la adăpostul unui gard viu; pe urmă, coborîră din nou, printre ferigi, arbuşti şi tufe de măcieşi, care dădeau aerului un gust de miere. Şi tot aşa, ajunseră, în cele din urmă, la un desiş de copaci pipernicţi, care se tîrau pînă la marginea apei şi la o fîşie îngustă de plajă, şi în faţa lor se afla o gură de rîu, care se deschidea într-un liman cu un mic oraş dincolo de el.

Se aşezară jos în umbra copacilor şi aşteptară ; peste o clipă, unul după altul, se adună întregul echipaj al corăbiei, ca nişte siluete tăcute furişîndu-se spre ei din beznă.

Căpitanul corăbiei făcu apelul încetişor, şi cînd ei răspunseră pe rînd şi el fu sigur că nu lipseşte nici unul, începu să le vorbească în bretonă, dialectul pe care nu-l putea înţelege Dona. La un moment dat, el îşi aruncă privirile peste gura rîului, arătînd ceva, şi Dona văzu silueta vagă a unui vas ancorat ; se legăna încolo şi încoace, cu prova îndreptată în amonte, în timp ce primul val al refluxului spumega în josul canalului.

În afara luminii de poziţie, care ardea sus pe catarg, nimic nu vădea semne de viaţă, din cînd în cînd, dinspre apă venea un fel de scîncet surd, zgomotul pe care-l scotea cora-

bia cînd se îndepărta de baliza de care era amarată. Era ceva trist, ceva lugubru în acest sunet, ca și cum corabia ar fi fost părăsită și uitată de toți ; pe urmă, în afară de asta, începù și vîntul să șuiere ușor în josul golfului, venind dinspre port, și francezul, ridicîndu-și iute capul și uitîndu-se spre vest, în direcția orășelului, își încruntă o clipă sprîncenele și-și întoarse fața spre briză.

— Ce se întîmplă ? murmură Dona, pentru că simțea, instinctiv, că, deodată, dintr-o pricină oarecare, ceva nu mai era în ordine ; cîteva secunde, el nu-i răspunse nimic, adulmecînd aerul precum animalul mirosul și, pe urmă, îi spuse scurt :

— Vîntul s-a întors spre sud-vest.

Dona își oferi obrazul bătăii vîntului și își dădu seama, la rîndul ei, că briza care suflase dinspre uscat în ultimele douăzeci și patru de ore, venea acum dinspre mare și avea un gust diferit, un miros de ud și sărat, și că bătea în rafale. Și-o închipui pe *La Mouette* ancorată în golfuleț, se mai gîndi și la celălalt vas, amarat aici, în gura rîului, și își zise că acum, cînd vîntul își schimbase direcția și se preschimbase într-o forță vrăjmașă, mareea rămăsese singurul lor aliat.

— Ce-ai de gînd ? îl întrebă ea, dar el nu-i răspunse ; ridicîndu-se în picioare, o porni în jos, peste stîncile lunecoase și algele umede, spre fîșia de plajă de lîngă gura rîului, și oamenii îl urmară în tăcere, fiecare uitîndu-se pe rînd, în sus, spre cer și spre sud-vest, dincotro bătea vîntul.

Pe urmă, rămaseră cu toții acolo, în picioare, pe plajă, contemplînd corabia tăcută din fundul golfului. Apa se acoperi cu valuri mari, deoarece vîntul sufla împotriva mareei și scrîșnetul surd al cablului, întinzînd geamandura, deveni mai puternic decît înainte. Francezul se retrase cîțiva pași, făcîndu-i un semn lui Pierre Blanc ; acesta se apropie și, atent la ce-i spunea stăpînul său, clătina din cînd în cînd din capul de maimuță în semn c-a înțeles. Cînd terminară de discutat, francezul veni spre Dona și, stînd în picioare lîngă ea, îi spuse :

— L-am rugat chiar acum pe Pierre Blanc să te ducă înapoi pe *La Mouette*.

Dona își simți inima bătînd să-i spargă pieptul și o senzație de frig o năpădi deodată. Întrebă :

— De ce ? De ce vrei să plec ? El se uită încă o dată spre cer și, în clipa aceea, un strop de ploaie îi izbi obrazul.

— Vremea e pe cale să ne joace feste, spuse el. *La Mouette* se află deocamdată, într-un loc prielnic, și oamenii pe care i-am lăsat la bord or să fie în stare s-o scoată din golf. Dumneata şi Pierre Blanc aveţi timp să vă întoarceţi şi să le semnalizaţi, înainte ca ei să ridice ancora.

— Pricep, spuse ea, ce mi-ai explicat despre vreme. O să fie foarte greu pentru dumneata să urnești corabia. Nu mă refer la *La Mouette*, ci la acest vas. N-o să mai ai mult timp vîntul și mareea de partea dumitale. Pentru asta vrei să mă întorc pe la *La Mouette*, nu-i așa ? Pentru eventualitatea că se vor ivi încurcături.

— Da, mormăi el.

— Nu plec, spuse ea.

El nu-i răspunse și ea nu-i putea vedea expresia feței, pentru că se uita iar spre port.

— De ce vrei să rămîi ? o întrebă el într-un tîrziu, și era ceva în vocea lui, care-i făcu inima să bată iar, dar din altă pricină, și ea își aduse aminte de seara cînd se duseseră să pescuiască pe rîu și el rostise cuvintele : „rîndunica de noapte" cu același glas, cu aceeași gingășie.

Un val de nepăsare o năpădi și se gîndi : „Ce importanță are ? De ce tot jucăm această comedie, cînd am putea muri amîndoi la noapte, sau mîine, și există atîtea lucruri pe care nu le-am trăit împreună ?". Și, înfigîndu-și unghiile în palme și privind, ca și el, spre port, spuse cu o pasiune neașteptată :

— Ce naiba, doar știi foarte bine de ce vreau să rămîn !

Îl simţi că se întoarce ; se uită o clipă la ea și, pe urmă, își aținti din nou privirile în depărtare.

— Pentru același motiv, vroiam și eu să pleci, spuse el.

Tăcerea căzu iarăși între ei, amîndoi căutîndu-și cuvintele ; dacă ar fi fost singuri, n-ar fi avut nevoie să vorbească, deoarece sfiala care stătuse ca un obstacol între ei se risipise pe neașteptate, ca și cum n-ar fi existat niciodată. El izbucni în rîs și, luîndu-i mîna, îi sărută palma, spunînd :

— Atunci rămîi ! Și o să ne luptăm pentru asta, și-o să fim spînzurați amîndoi împreună de-același pom.

O părăsi iar și-i făcu un nou semn lui Pierre Blanc, căruia începu să-i rîdă toată fața cînd auzi că ordinele fuseseră schimbate. Acum, însă, stropii de ploaie se întețiseră, norii se adunaseră pe cer și vîntul de sud-vest bătea în rafale în golf, venind dinspre gura rîului.

— Dona ! o strigă el întîia oară pe nume, cu ușurință și nepăsare, ca și cum ar fi făcut asta întotdeauna.

— Da, răspunse ea, ce este, ce trebuie să fac ?

— Nu-i vreme de pierdut, spuse el, trebuie să scoatem vasul pe mare înainte ca vîntul să devină prea violent. Dar mai întîi, trebuie să-l avem la bord pe proprietar.

Ea se uită la el ca la un nebun.

— Ce vrei să spui ? întrebă ea.

— Cînd vîntul sufla dinspre uscat, îi explică el pe scurt, puteam să pornim cu corabia din portul Fowey, înainte ca leneșii de riverani să-și fi scuturat somnul de pe gene. Acum, vom fi nevoiți să mergem în volte, sau chiar s-o tragem prin îngustul canal dintre cele două forturi. Ca măsură de siguranță, e mai bine ca Philip Rashleigh să se afle la bordul propriei sale corăbii, decît să-i stîrnească pe toți diavolii de pe țărm și să ne trimeată o ghiulea la prova în clipa cînd dublăm garnizoana.

— Acestea nu sînt oare niște măsuri mai degrabă disperate ? întrebă ea.

— Nu mai disperate decît întreaga acțiune ca atare, răspunse el.

Îi surîdea, ca și cum nimic n-avea importanță și el nu se sinchisea de nimic.

— Ți-ar plăcea să săvîrșești o faptă oarecum periculoasă ? o întrebă el.

— Da, răspunse ea, spune-mi despre ce-i vorba ?

— Aș vrea să te duci cu Pierre Blanc și să faci rost de-o barcă, spuse el. Dacă o să te îndepărtezi puțin de-aici, de la gura rîului, și-o să mergi de-a lungul țărmului, spre gura portului, o să dai de niște căsuțe așezate pe-o coastă și de-un debarcader. Acolo, or să fie amarate niște bărci. Vreau ca dumneata și Pierre Blanc să vă aruncați în prima barcă ieșită în cale și să vă duceți cu ea în orașul Fowey, pe țărm, ca să-l chemați pe Philip Rashleigh.

— Da, spuse ea.

— N-aveți cum să greșiți casa, e chiar lîngă biserică și dă cu fața spre chei. Poți vedea cheiul de-aici ; acolo unde arde o lumină.

— Bine, spuse ea.

— Vreau să-i spui că este neapărat nevoie de prezența lui la bordul corăbiei sale. Inventează ce poveste îți place, joacă ce rol o să ai chef, dar ține-te în umbră. Dacă în întuneric, mai poți trece drept un tînăr matroz, la lumină, se observă că ești femeie.

— Și dacă refuză să vină ?

— N-o să refuze dacă ești isteață.

— Și dacă e cuprins de vreo bănuială în ce mă privește, și mă ține acolo ?

— Atunci o să aibă de-a face cu mine.

Se îndreptă spre malul apei și oamenii lui îl urmară. Deodată, Dona înțelese de ce niciunul din ei nu purtau jachete, de ce toți erau cu capul gol și de ce, acum, își scoseseră ghetele, legîndu-și-le de gît cu un șiret trecut prin catarame. Se uită la corabia ancorată de baliză, acolo în golf, cu felinarul indicînd lumina de poziție clătinîndu-se sub vîntul care se întețise, în timp ce oamenii de pe bordul ei dormeau adînc. Și ea se gîndi la acei pirați tăcuți care aveau s-o atace din întuneric. Nici scrîșnet de vîsle în noapte, nici umbre de bărci, ci numai o mînă udă furișîndu-se din apă să apuce lanțul, o urmă de picior ud la capul provei și siluete mlădioase sărind pe punte, cu apa șiroind de pe ele, o șoaptă, un șuierat și-un strigăt surd, strangulat.

Se înfioră fără nici un motiv, în afară de faptul că era femeie, și el, întorcîndu-și capul spre ea, îi surîse și spuse :

— Du-te acum ! Nu te mai sinchisi de noi și pleacă ! Ea îl ascultă și-o porni iar, împiedicîndu-se de stînci și alge, cu micul Pierre Blanc ținîndu-se după ea ca un cățel. Nici o singură dată nu se uită îndărăt, spre apă, deși știa că, acum, înotau cu toții spre corabie, că vîntul sufla în fiecare clipă cu mai multă forță și că refluxul gonea repede. Își ridică obrazul și, aproape imediat, simți ploaia care se năpustea cu violență dinspre sud-vest.

CAPITOLUL XIII

DONA SE GHEMUI LA PUPA BĂRCII, cu ploaia bătîndu-i pe umeri, în timp ce Pierre Blanc bîjbîia în întuneric după vîsle. Mareea și începuse să clocotească în bazinul unde erau ancorate bărcile, și-o spumă albă se spărgea de treptele cheiului. Dinspre căsuțele de pe coasta colinei nu venea nici un semn de viață, așa că ei luaseră prima barcă care le venise la îndemînă, fără să întîmpine greutăți. Pierre Blanc vîslea spre mijlocul canalului și, îndată ce trecură de gura portului, se izbiră de toată violența dezlănțuită a vîntului care, în pofida refluxului puternic, stîrnea niște valuri scurte, năvălind peste copastia joasă a micuței bărci. Ploaia cădea cu înverșunare, ascunzînd conturul colinelor și Dona, tremurînd în cămașa subțire, simți un soi de deznădejde în inimă, și se întrebă dacă nu cumva totul nu se întîmpla din vina ei, care le adusese ghinion, și dacă aceasta nu era sortită să fie ultima aventură a vasului *La Mouette*, care nu mai navigase niciodată cu o femeie la bord.

Se uita la Pierre Blanc, încordat pe vîsle, de pe a cărui față se ștersese orice urmă de zîmbet, și care privea într-una, înapoi, spre gura portului. Ajunși în apropiere de orășelul Fowey, Dona putu zări un pîlc de căsuțe la marginea cheiului, de-asupra cărora se înălța turnul unei biserici.

Întreaga aventură se preschimbase, deodată, într-un vis urît, din care nu se putea deștepta, și pe care-l trăia împreună cu Pierre Blanc, cu mutrișoara lui de maimuță. Se aplecă spre el și acesta rămase, o clipă, cu mîinile pe vîsle, cu barca legănîndu-se în jghiabul unui val scurt.

— O să găsesc casa singură, spuse ea, și dumneata o să mă aștepți în barcă, la mal.

El o privi șovăitor, dar ea vorbise cu convingere, punîndu-și mîna pe genunchiul lui.

— E singura cale, spuse ea, și dacă n-o să mă întorc într-o jumătate de oră, trebuie să te duci imediat pe corabie.

Păru că cumpănește în minte cuvintele, pe urmă făcu din cap semn că-i de acord, dar tot nu surîse. Bietul Pierre Blanc, care nu fusese niciodată serios înainte ! Dona

ghici că și el simțea cît era de disperată aventura lor. Se opriră aproape de chei, și lumina palidă a unui felinar le lumină fețele. Valurile se izbeau furioase în jurul scării și Dona, ridicîndu-se în picioare la pupa bărcii, prinse scara mobilă în mîini.

— Să nu uiți Pierre Blanc, spuse ea, nu trebuie să mă aștepți ! Dă-mi răgaz numai o jumătate de oră ! Și Dona se întoarse iute, ca să nu-i vadă fața tulburată și plină de îngrijorare. Trecu pe lîngă cele cîteva căsuțe, se îndreptă spre biserică și ajunse la o casă cu fața spre panta colinei.

La o fereastră de jos, ardea o lumină, ce se putea zări prin draperiile trase ; strada, însă, era pustie. Dona stătea în picioare sub geam, nesigură, suflîndu-și în degetele înghețate și, încă odată, i se păru că ideea aceasta de a-l chema pe Philip Rashleigh era acțiunea cea mai nesăbuită din întreaga aventură ; cu siguranță că, în curînd, o să doarmă tun în patul său și, așadar, n-o să le mai poată pricinui nici o bătaie de cap. Ploaia turna cu găleata peste ea și niciodată nu se simțise mai părăsită, mai neajutorată și mai incapabilă de-a săvîrși ceva.

Deodată, fereastra de deasupra ei se deschise și Dona, speriată, se lipi de zid. Auzi pe cineva rezemîndu-și coatele de pervaz și gîfîitul unei respirații grele și, pe urmă, cineva își scutură pipa, al cărei scrum îi căzu pe umeri, și desluși un căscat și-un suspin. În cameră se auzi un zgomot de scaun tras, și cel care mișcase scaunul puse o întrebare, la care persoana de la geam răspunse cu un glas uluitor de cunoscut.

— Furtuna bate dinspre sud-vest, spuse vocea lui Godolphin. Mare păcat că, pînă la urmă, n-ați amarat corabia în susul rîului. Dacă vremea asta ține, s-ar putea să avem neplăceri cu ea în cursul dimineții.

Se făcu tăcere și Dona își simțea inima bătînd să-i spargă pieptul. Îl uitase pe Godolphin și faptul că era cumnatul lui Philip Rashleigh. Godolphin, în casa căruia își luase ceaiul, cu mai puțin de-o săptămînă în urmă ! Și acum, el se afla aici, doar la cîțiva pași de ea, scuturîndu-și scrumul lulelei pe umărul ei...

Îi veni în minte nebunescul rămășag făcut în privința perucii și își dădu seama, atunci, că francezul trebuia să

fi știut de prezența lui Godolphin la Philip Rashleigh, în noaptea asta, la Fowey, şi că paralel cu capturarea corăbiei, el plănuise și deposedarea lui Godolphin de perucă.

În ciuda fricii și-a neliniștii, surîse în sinea ei, căci era într-adevăr un act de sublimă nebunie, ca un bărbat să-și riște astfel viața, de dragul unui pariu smintit. Acest gînd o făcu să-l iubească şi mai mult, căci în afară de faptul că știa să tacă și să înțeleagă, calităţi care o atrăseseră dintru început spre el, avea această totală nepăsare față de valorile lumii, această nebunie de neînfrînat.

Godolphin stătea încă rezemat de pervaz și Dona îi putea auzi respirația greoaie și căscatul, şi în mintea ei stăruiau cuvintele, pe care tocmai le rostise, privind corabia și deplasarea acesteia în susul rîului. O idee începu să-i încolțească în minte, cu ajutorul căreia chemarea de urgență a stăpînului vasului la bord ar putea părea îndreptățită ; pe urmă, celălalt glas rosti ceva, pe neaşteptate, din interiorul camerei, și fereastra se închise brusc. Dona reflectă cu repeziciune, nepăsătoare în fața primejdiei de-a fi prinsă, căci nebunia totală a acestei nopţi nesăbuite îi trezise vechea senzație de voluptate, pe care o gustase cu cîteva luni în urmă cînd, superb indiferentă față de gura lumii și amețită bine, provoca scandaluri pe străzile Londrei.

Numai că, de data asta, aventura era adevărată și nu o simplă glumă, scornită pentru a alina urîtul orelor mici, cînd aerul Londrei era înăbușitor și Harry prea stăruitor în pretenții. Dona se smulse de sub fereastră şi se duse la ușă, unde, fără șovăială, trase de marele clopot agățat afară.

Îndată se auzi lătrat de cîini, pe urmă pași, cineva împinse zăvorul și, spre marea ei consternare, Godolphin în persoană apăru, cu o lumînare în mînă, umplînd cadrul ușii.

— Ce vrei ? întrebă el mînios. — Nu știi că-i aproape de miezul nopții și că lumea doarme ?

Dona se trase îndărăt din fața luminii, ca și cum ar fi fost intimidată de primirea ce i se făcuse.

— E nevoie de domnul Rashleigh, spuse ea, m-au trimis după dînsul. Stăpînul vrea să urnească corabia înainte ca furtuna să se întețească.

— Cine-i acolo ? strigă Philip Rashleigh dinăuntru și, în timpul ăsta, cîinii lătrau, repezindu-se la picioarele ei, și Godolphin îi alunga cu piciorul. „Jos, Ranger, marș de-aici, Tancred !“...

— Băiete, nu vrei să vii înăuntru ? o întrebă el pe urmă.

— Nu, domnule, îs ud pînă la piele, dacă vreți, spuneți-i lui domnu' Rashleigh c-au trimis după dînsu' de pe corabie ; și începu să se tragă înapoi, pentru că el se uita fix în jos la ea, cu sprîncenele încruntate a nedumerire, ca și cum înfățișarea ei ascundea ceva, ce el nu putea înțelege, ceva în neregulă. Philip Rashleigh strigă din nou, enervat, din cameră :

— Cine dracu' e acolo, nu cumva e tînărul Jim, băiatul lui Dan Thomas din Polruan ?

— Hei, stai puțin ! răcni Godolphin, lăsîndu-și o mînă pe umărul Donei. — Domnul Rashleigh vrea să-ți vorbească. Te cheamă Jim Thomas ?

— Da, domnule, spuse Dona, agățîndu-se nebunește de firul de pai ce i se oferea, și chestiunea e urgentă, stăpînul zice că domnu' Rashleigh trebuie să se ducă îndată pe corabie, că nu-i timp de pierdut și că vasul e în primejdie. Lăsați-mă să plec, domnule, mai am și altă treabă de făcut, mama mea e foarte bolnavă și trebuie să fug acum după un doctor.

Godolphin însă, nu-și lua mîna de pe umărul ei și, acum, își apropie și lumînarea ca s-o vadă mai bine.

— Ce porți în jurul capului ? întrebă el. — Ești și tu bolnav ca maică-ta ?

— Ce-s toate tîmpeniile astea ? urlă Rashleigh, venind în hol. Mama lui Jim Thomas zace în mormînt de zece ani. Cine-i ăsta ? Ce s-a întîmplat cu corabia ?

De data asta, Dona izbuti să se elibereze din mîna care-o ținuse pînă atunci și, strigîndu-le peste umăr să se grăbească, fiindcă furtuna se întețise, străbătu în fugă piața și coborî spre chei, simțind un rîs isteric zbătîndu-i-se în gîtlej și avînd pe unul din cîinii lui Rashleigh pe urmele sale.

Dar chiar în apropierea cheiului, se opri brusc și se adăposti în ușa unei căsuțe, pentru că cineva stătea acolo, lîngă scară, cineva care nu fusese mai înainte, și se uita

dincolo de port, spre gura rîului. Purta în mînă un felinar și ea își spuse că trebuie să fie paznicul de noapte al orașului, care-și face rondul, şi acum, numai din îndărătnicie — i se părea Donei — se oprise aici, pe chei. Nu îndrăznea să înainteze cîtă vreme el se afla acolo și își închipui că și Pierre Blanc trăsese barca mai la o parte, ca să nu fie zărită de paznic.

Adăpostită în cadrul ușii, îl pîndea pe paznic și își rodea neliniștită unghiile, iar el se uita mai departe spre gura rîului, dincolo de port, ca și cum acolo se petrecea ceva care-i atrăgea atenția, o anumită mișcare. O undă de descurajare o încercă la gîndul că, poate, pînă la urmă, escaladarea vasului nu se petrecuse potrivit planului, că poate, şi acum, echipajul lui *La Mouette*, cu şeful lor în frunte, se mai luptă cu valurile, sau că au avut de întîmpinat o rezistență mai puternică decît se așteptaseră ei, că, în clipa de față, se bat, corp la corp, pe punțile corăbiei lui Rashleigh și că aceste zgomote le auzea, poate, acum, paznicul de noapte, cu ochii ațintiți în zare. Nu putea face nimic pentru a-i ajuta ; așa cum stăteau lucrurile, își atrăsese poate, bănuielile asupra ei. Şi, în timp ce stătea neajutorată, acolo, în ușă, auzi un zgomot de voci și de pași, de după colțul străzii se ivi Rashleigh în persoană și, lîngă el, Godolphin, îmbrăcați în haine groase care să-i apere de frig, iar Rashleigh ținea un felinar în mînă.

— Hei, dumneata de-acolo ! strigă el, și paznicul se întoarse cînd îi auzi vocea și se grăbi să-i iasă în întîmpinare.

— N-ai văzut un băiețandru fugind pe-aici ? întrebă Rashleigh, dar paznicul clătină din cap :

— N-am văzut pe nimeni, răspunse el, dar se întîmplă ceva rău acolo, domnule ; se pare că vasul dumneavoastră a rupt geamandura și-a luat-o din loc.

— Ce zici ? urlă Rashleigh, îndreptîndu-se spre chei, cu Godolphin îndărătul lui, care spuse :

— Vasăzică băiatul n-a mințit.

Dona se lipi iar de ușă. Acum, trecuseră de căsuța unde se afla ea și ajunseseră pe chei, fără să se uite deloc în direcția ei. Dona îi pîndea din pragul ușii ; stăteau acum cu spatele la ea, privind țintă spre port, cum făcuse și

paznicul, pelerina lui Godolphin se umfla, ridicată de rafalele de vînt, și ploaia le șiroia pe capete.

— Uitați-vă, domnule, strigă paznicul, ridică pînzele! Căpitanul vrea, pe semne, să urce rîul.

— E nebun! urlă Rashleigh. N-are nici măcar zece oameni la bord, trei sferturi din echipaj dorm pe uscat, și or să eșueze înainte de a-și da măcar seama. Du-te și trezește-i pe cîți poți din ei, Joe, trebuie să-i avem pe toți pe corabie, lua-l-ar dracu pe smintitul și nepriceputul de Dan Thomas, care se crede mai grozav ca dumnezeu și face ce-i trăznește prin cap!

Își duse mîinile la gură și urlă spre port.

— Heeei, voi de-acolo! *Merry Fortune*, heeei!

Paznicul de noapte străbătu în fugă cheiul și trase de sfoara unui clopot de vas, atîrnat lîngă felinar; dangătul clopotului răsună în noapte strident și stăruitor, destul de puternic ca să deștepte toate sufletele adormite din Fowey. Aproape imediat, la o căsuță din susul străzii o fereastră se deschise, un cap se aplecă în afară și se auzi:

— Ce te-a apucat, Joe, s-a întîmplat vreo nenorocire?

La care Rashleigh, care umbla de colo pînă colo, stăpînit de-o furie oarbă, îi urlă:

— Trage-ți nădragii, afurisitule, și cheamă-l și pe frate-tu'! *Merry Fortune* plutește în voia valurilor acolo în port.

O siluetă se ivi în pragul altei căsuțe, un bărbat încheindu-și haina din mers, un alt bărbat cobora în fugă strada și, în tot acest timp, clopotul de vas dăngănea, Rashleigh urla, cu ploaia și vîntul sfîșiindu-i pelerina și făcînd să se clatine felinarul pe care-l căra în mînă.

Acum, la ferestrele caselor din spatele bisericii se iviră lumini și se auziră voci strigînd și chemînd care pe cine, și niște bărbați apărură de nu se știe unde, fugind spre chei.

— Găsiți-mi o barcă! răcnea Rashleigh. Găsiți-mi careva o barcă să plec cu ea!

Cineva se mișca în căsuța la care se adăpostise Dona; auzind lipăitul pașilor pe trepte, ea părăsi cadrul ușii și veni pe chei. În bezna și încurcătura generală, sub vîntul care șuiera și ploaia turnînd cu găleata, nu era decît o siluetă anonimă printre alte siluete, cu ochii ațintiți spre corabia care, cu pînzele întinse pe catarg, o pornise acum

către mijlocul canalului, cu prova îndreptată spre gura portului.

— Priviți, e în voia valurilor, strigă o voce, curentul o duce spre stînci ! Pe semne c-au înebunit cu toții acolo, sau sînt cu toții beți morți.

— Uite, a și luat-o curentul ! Și cineva urlă în urechea Donei :

— De ce nu întorc corabia, ca s-o scoată din curent ? răcni un altul și cineva răspunse :

— Refluxul e mai tare acum decît vîntul și face ce vrea cu ea.

Cîțiva oameni se războiau acum cu bărcile amarate sub chei, și Dona îi putea auzi înjurînd cînd bîjbîiau după parîme, în vreme ce Rashleigh și Godolphin, străpungîndu-i de pe chei cu privirea, îi ocărau pentru întîrziere.

— Cineva a meșterit, aici, ceva la parîmă, răcni unul din bărbați. Funia e pe cale să se rupă, cineva a tăiat-o, pe semne, cu cuțitul și, deodată, Dona și-l închipui pe micul Pierre Blanc rîzînd în întuneric, în timp ce marele clopot dăngănea din răsputeri pe chei.

— Înotați careva, răcnea Rashleigh, înotați și aduceți-mi o barcă ! Pe dumnezeul meu, o să-l burdușesc în bătăi pe ticălosul care mi-a făcut pocinogul și n-o să mă las pînă nu-l văd spînzurat !

Acum, corabia se apropiase și Dona îi putea zări pe oamenii de pe catarg, vedea marele gabier zgîlțîindu-se și pe cineva stînd la cîrmă și dînd ordine, cu capul aplecat pe spate în timp ce urmărea manevra pînzelor.

— Heeei, voi de-acolo ! Heeei ! răcnea Rashleigh, și Godolphin striga împreună cu el, întoarceți vasul, oamenilor, după vînt, întoarceți-l înainte de-a fi prea tîrziu.

În vremea asta, *Merry Fortune* își continua drumul drept spre canal, traversînd portul, cu refluxul zbătîndu-i-se sub chilă.

— E nebun ! țipă cineva. Se îndreaptă spre gura portului, uitați-vă, uitați-vă acolo !

Acum, cînd corabia se afla la o aruncătură de băț, Dona putu vedea trei bărci în linie cu ea, remorcate fiecare cu cîte-un odgon de corabie și pe oamenii din ele trăgînd din răsputeri la rame ; în acest timp, marele gabier se

umfla și se întindea și velele pătrate inferioare, împreună cu el. Deodată, corabia se aplecă, împinsă de-o puternică rafală de vînt venind dinspre colinele din spatele orașului, și luă viteză.

— Se îndreaptă spre mare ! răcni Rashleigh. Dumnezeule, o duce spre larg ! Și deodată, Godolphin se întoarse, și imenșii lui ochi bulbucați se opriră asupra Donei care, din pricina emoției, se furișase pînă la marginea cheiului.

— Uite, băiatul ! răcni el. — El e vinovat de toate astea. Puneți, careva, mîna pe el ! Prindeți băiatul !

Dona se întoarse, strecurîndu-se cu repeziciune pe sub brațul unui bătrîn care-o privea uluit, și începu să fugă orbește pe strada îngustă, lăsînd în urmă cheiul, trecu de casa lui Rashleigh, trecu de biserică, ieși din oraș și se îndreptă spre ascunzișul colinelor, în timp ce, îndărătul ei, putea auzi un răcnet, pe urmă un zgomot de pași alergînd și o voce strigînd : „Stai ! Stai, cînd îți spun !"

În stînga ei, zări o potecă șerpuind printre tufe de drobițe și ferigi tinere, și Dona se năpusti pe ea, poticnindu-se din pricina drumului accidentat și-a ghetelor ei grosolane, cu ploaia șiroindu-i pe obraz ; jos, sub ea, zări sclipind apa portului și auzi mareea izbindu-se de pereții de stînci.

Singurul ei gînd era să scape, să se ascundă de ochii bulbucați și scormonitori ai lui Godolphin, căci Pierre Blanc era pierdut pentru ea și *Merry Fortune* își dădea propria ei bătălie în mijlocul portului.

Alerga în beznă, sub bătaia vîntului, pe cărarea care tăia colina spre gura portului, dar chiar și acum, i se părea că aude înfiorătorul dangăt al clopotului de pe chei trezind pe locuitorii orașului și avea în fața ochilor mutra fioroasă a lui Philip Rashleigh urlînd înjurături la adresa oamenilor care trebăluiau la parîme. Poteca începu, în sfîrșit, să coboare și, oprindu-se din goana ei nebună ca să-și șteargă ploaia de pe față, Dona văzu că duce în jos, la un adăpost între stînci, așezat la gura portului, cotind-o apoi iarăși în sus spre fortul de pe promontoriu. Se uită în fața ei, atentă la plescăitul valurilor de dedesubt și străduindu-se s-o deslușească pe *Merry Fortune* ; deodată, aruncînd o

privire înapoi, zări licărirea unei luminițe înaintînd spre ea pe potecă, și auzi zgomot de pași.

Se aruncă la pămînt printre ferigi, pașii se apropiară, și ea văzu un bărbat ducînd un felinar în mînă. Mergea iute, fără să se uite nici la dreapta, nici la stînga, o depăși, coborî pînă la stînci și, pe urmă, urcă drept spre promontoriu ; Dona putea vedea pîlpîirea felinarului cînd omul suia colina. Își dădu seama că se ducea spre fort, trimis de Rashleigh să-i înștiințeze pe soldații aflați la datorie : fie că, în sfîrșit, o bănuială încolțise în mintea acestuia, fie că, încă mai credea că șeful lui *Merry Fortune* își pierduse mințile și ducea vasul la pierzanie. Dona nu știa de ce și nici n-avea mare importanță. Rezultatul era același : oamenii care apărau intrarea în port aveau să deschidă focul asupra corăbiei.

Acum, alergă în jos, pe potecă, spre golfulețul dintre stînci, dar în loc s-o ia spre promontoriu, cum făcuse omul cu felinarul, Dona o coti la stînga de-a lungul plăjii, cățărîndu-se pe stîncile ude și acoperite de alge, spre gura portului. Parcă avea încă o dată, în fața ochilor, planul portului Fowey. Revăzu intrarea îngustă, și fortul, și lanțul de stînci ridicîndu-se chiar din locul unde se găsea ea acum, și în mintea ei nu exista decît un singur gînd : că trebuie să ajungă la stînci înainte ca vasul să sosească la gura portului, și, apoi, să-i dea cumva de veste francezului că fortul e în stare de alarmă.

Adăpostită deocamdată de promontoriu, nu mai avea de luptat cu vîntul și ploaia, dar picioarele ei alunecau și se poticneau de stîncile abia părăsite de apa care se retrăsese ; la un moment dat, căzu și se tăie la mîini și la bărbie, iar părul, eliberat, din eșarfa cu care-l legase, îi flutura peste obraz.

Undeva, țipă un pescăruș. Strigătul lui stăruitor stîrni ecoul pe faleza de deasupra capului ei, și Dona se porni să-l blesteme sălbatic și fără folos, fiindcă i se părea că fiecare pescăruș era o sentinelă, vrăjmașă ei și tovarășilor săi, și că această pasăre, care se tînguie în întuneric, își bate joc de ea, strigîndu-i că toate încercările ei de-a ajunge la corabie sînt zadarnice.

În cîteva clipe, atingînd brîul de stînci, putu auzi vuietul talazurilor și atunci, ridicîndu-se cu ajutorul mîinilor,

se uită înainte și-o văzu pe *Merry Fortune* croindu-și drum spre gura portului, cu valurile scurte spărgîndu-i-se de prova. Bărcile, care o remorcaseră, fuseseră ridicate acum pe punte, și oamenii care le mînuiseră se îngrămădiseră la bordul corăbiei, fiindcă, în chip neașteptat și miraculos, vîntul își schimbase direcția cu două grade spre vest și, avînd și avantajul refluxului puternic, *Merry Fortune* gonea spre larg cu toate pînzele întinse. Acum, pe apă se aflau alte bărci și un vas micuț plutea în urma lor, se auzeau oamenii strigînd și alții înjurînd și, negreșit, că, într-una din ambarcațiuni se afla Godolphin în persoană, cu Rashleigh lîngă el. Dona izbucni în rîs și-și dădu la o parte părul de pe ochi ; nimic nu mai avea însemnătate acum, nici furia lui Rashleigh, nici riscul de-a fi recunoscută de Godolphin, pentru că *Merry Fortune* gonea departe de ei, nepăsătoare și veselă, în furtuna de vară. Pescărușul țipă încă o dată, dar de data asta, foarte aproape de ea ; uitîndu-se în jur după o piatră ca s-o zvîrle în el, văzu o luntre trecînd repede pe lîngă brîul de stînci din fața ei și, în ea, pe Pierre Blanc, cu fetișoara întoarsă către faleză, imitînd încă o dată strigătul pescărușului.

Dona, care mai rîdea încă, își îndreptă trupul și, ridicîndu-și mîinile deasupra capului, strigă în direcția lui, și el o zări și trase luntrea la stîncile de lîngă ea ; cu chiu cu vai, ajunse în barcă, lîngă el, și nici unul din ei nu întrebă nimic, fiindcă el vîslea acum printr-un coridor de valuri scurte și puternice, îndreptîndu-se spre corabie. Sîngele îi șiroia din bărbia la care se rănise, era udă pînă la talie, dar nu-i păsa. Bărcuța sălta pe valuri și spuma sărată scălda obrazul Donei, laolaltă cu ploaia și vîntul. Un fulger țîșni de undeva, urmat de-o bubuitură, și ceva căzu plescăind în apă, la vreo zece iarzi în fața lor, dar Pierre Blanc, strîmbîndu-se ca o maimuță, vîsli spre mijlocul canalului și aici se afla *Merry Fortune*, spintecînd valurile în direcția lor, cu vîntul vuind în pînzele umflate.

Un nou fulger, un alt bubuit asurzitor și, de data asta, se auzi un zgomot strident de lemn care crapă, dar Dona nu putu vedea nimic, ci numai simți că cineva azvîrlise o funie în barca lor și sînt trași lîngă bordul corăbiei ; niște

chipuri rîdeau spre ea de sus, nişte mîini o ridicau şi jos, dedesubtul ei, era un vîrtej de apă neagră şi micuţa barcă, cu fundul în sus, dispăru în beznă.

Francezul stătea la timona corăbiei ; şi el avea o tăietură la bărbie, părul îi cădea peste obraz şi apa îi curgea şiroaie din cămaşă, dar, pentru o clipă, ochii lui îi întîlniră pe-ai ei şi îşi surîseră.

— Trînteşte-te pe burtă, Dona ! porunci el atunci, or să tragă iar, şi ea se întinse lîngă el pe punte, sleită, cu tot trupul durînd-o şi dîrdîind din pricina ploii şi-a valurilor care se revărsau peste bord, dar nimic nu avea importanţă şi ea nu se sinchisea de nimic.

Următoarea lovitură fu scurtă.

— Economisiţi-vă pulberea, băieţi ! rîse el. — N-o să ne prindeţi de data asta ! Iar micul Pierre Blanc, ud leoarcă şi tremurînd ca un cîine, se aplecă peste bord şi le dădu cu tifla.

Acum, *Merry Fortune* se înălţă şi căzu în jghiabul unui val uriaş, pînzele vuiră şi se cutremurară, iar în acest timp, cineva urlă de pe vasul care-i urmărea, iar altcineva, cu o muschetă în mînă, trase în greement.

— Iată-l pe prietenul dumitale, Dona ! strigă francezul. Ştii cumva dacă e bun ochitor ?

Tîrîndu-se la pupa, privi peste parapet şi văzu barca din frunte aproape dedesubtul lor, cu Rashleigh uitîndu-se fix la ei, şi pe Godolphin ridicîndu-şi muscheta la umăr.

— Uite-o femeie la bord ! răcni Rashleigh. — Uite-o acolo ! Dar în timp ce urla, Godolphin trase încă odată, glonţul trecu, şuierînd inofensiv pe deasupra capului ei, şi cînd *Merry Fortune* intră într-o neaşteptată rafală de vînt, Dona îl zări pe francez încredinţînd o clipă timona lui Pierre Blanc, care se afla lîngă el. Rîzînd, sări peste parapet, în locul unde corabia era cufundată în mare, şi Dona îl văzu cu o sabie în mînă.

— Respectele mele, domnilor, le strigă el, şi o reîntoarcere fericită la cheiul din Fowey ! Dar, înainte de toate, ne-am bucura să avem o amintire de la dumneavoastră. Şi, întinzînd sabia, zvîrli pălăria lui Godolphin în apă şi apoi, cu vîrful ei, străpunse imensa perucă cîr-

lionţată a acestuia şi-o trase în sus triumfător, fîlfîind-o o clipă în aer. Godolphin, chel ca un nou născut, cu ochii lui bulbucaţi sărindu-i afară din faţa roşie ca racul, căzu pe spate la pupa bărcii, cu muscheta zăngănind lîngă el.

Deodată, o aversă de ploaie îi ascunse privirilor şi valurile măturară parapetul corăbiei, trîntind-o pe Dona în apa ce se scurgea pe punte. Cînd se putu ridica iar, trăgîndu-şi răsuflarea şi alungîndu-şi părul de pe obraz, fortul de pe promontoriu rămăsese undeva departe la pupa şi bărcile nu se mai vedeau. Francezul stătea cu mîna pe cîrma corăbiei, rîzînd spre ea, iar peruca lui Godolphin se bălăbănea de spiţele timonei.

CAPITOLUL XIV

DOUĂ CORĂBII NAVIGAU ÎN MIJlocul Canalului, la o depărtare de aproape trei mile una de cealaltă ; vasul din frunte, cu catargele lui înclinate şi culorile lui vii, avea o înfăţişare ciudată şi îndrăzneaţă, ca şi cum ar fi condus, spre mările neexplorate de dincolo de orizont, o cuminte navă comercială.

Furtuna de vară, care bîntuise pe mare timp de douăzeci şi patru de ore, fără întrerupere, se astîmpărase acum, şi cerul strălucea albastru, fără nici un nor. Hula se potolise şi ea, marea era liniştită şi ciudat de tăcută, astfel încît cele două corăbii, împinse doar de suflul brizei de nord, păreau aproape încremenite în Canal, cu pînzele spînzurînd neputincioase de vergă. Un miros de mîncare se ridica din cambuza lui *Merry Fortune,* o mireasmă caldă şi savuroasă de pui fript, şi ea se furişa prin hubloul deschis al cabinei, contopindu-se cu aerul proaspăt şi sărat şi cu fierbinţeala soarelui.

Dona îşi deschise ochii şi fu, pentru prima oară, conştientă că tangajul şi ruliul, care zguduiseră corabia pe uriaşele valuri ale Atlanticului, dispăruseră, odată cu greaţa care-o bîntuise aşa de cumplit şi că, pe deasupra, îi era foame, o foame aşa cum nu mai simţise niciodată în viaţa ei. Căscă, întinzîndu-se cu voluptate şi surîzînd,

fiindcă nu-i mai venea să verse, dar pe urmă, ocărî încetișor, folosind una din înjurăturile cele mai răsunătoare ale lui Harry pentru că își aminti că, avînd rău de mare, pierduse rămășagul. Își duse mîinile la urechi, pipăindu-și cu părere de rău cerceii cu rubine și, în timp ce făcea asta, își dădu seama, pe deplin conștientă, că era complet goală sub cuvertură, iar pe podeaua cabinei nu se zărea nici urmă din hainele ei.

I se părea o veșnicie de cînd coborîse prin beznă, împleticindu-se, scara de lîngă cabina căpitanului, udă pînă la piele, sleită de puteri și chinuită de greață și, scoțînd de pe ea cămașa, pantalonii și acele ghete grosolane, care-i făcuseră răni, se strecurase în căldura acestor cuverturi moi, însetată de liniște și somn.

Cineva, pesemne, că intrase în cabină pe cînd dormea, fiindcă hubloul era larg deschis, în timp ce, înainte, fusese închis din pricina vremii, hainele îi dispăruseră și, în locul lor, se afla o cană cu apă clocotită și un prosop.

Coborî din spațioasa cușetă în care zăcuse o zi și o noapte, gîndindu-se, în timp ce stătea în picioare, goală, în mijlocul cabinei, și se spăla, că, fără îndoială, stăpînul lui *Merry Fortune* acorda mai multă însemnătate confortului decît vigilenței. Uitîndu-se prin hublou afară, în timp ce-și pieptăna părul, văzu departe la tribord catargele corăbiei *La Mouette* strălucind roșii în lumina soarelui. Din nou simți, în nări, aroma de pui fript și, pe urmă, auzind un zgomot de pași pe puntea de-afară, se urcă înapoi în pat, trăgîndu-și cuvertura pînă la bărbie.

— Te-ai trezit ? exclamă francezul din ușă. Dona îl pofti să intre sprijinindu-se de pernă, cu inima bătîndu-i nebunește. Stătea acolo, în picioare, în cadrul ușii, surîzîndu-i și purtînd o tavă în mîini.

— În cele din urmă, mi-am pierdut cerceii, spuse ea.

— Da, răspunse el, știu.

— Cum se face că știi ?

— Pentru c-am venit jos, o dată, să văd cum te simți și mi-ai zvîrlit cu o pernă în cap, trimițîndu-mă la dracu', răspunse el.

Ea rîse scuturînd din cap, și spuse :

— Minţi, n-ai venit deloc, n-am văzut nici ţipenie de om.

— Îţi era mult prea rău ca să ţii minte ceva, spuse el, dar n-o să ne certăm pentru asta. Ţi-e foame ?

— Da.

— Şi mie. M-am gîndit că putem lua masa împreună.

Se apucă să aştearnă masa, şi ea îl pîndea de sub cuvertură.

— Cît e ceasul ? îl întrebă ea.

— Aproape trei după amiaza, îi răspunse el.

— Şi ce zi este ?

— Duminică. Prietenul dumitale, Godolphin, o fi pierdut slujba de la biserică, de azi dimineaţă, dacă nu cumva n-o fi existînd la Fowey vreun coafor bun.

Se uită spre cloazon şi Dona, urmărindu-i privirile, văzu peruca cea cîrlionţată, agăţată de-un cui, deasupra capului ei.

— Cînd ai pus-o acolo ? întrebă ea rîzînd.

— Cînd ţi-a fost rău, răspunse el.

Pe urmă tăcură. Dona, frămîntată de gîndul că el o văzuse într-un moment atît de ruşinos, atît de cumplit de înjositor pentru ea, îşi strînse şi mai mult cuvertura în jurul trupului, urmărindu-i, în acest timp, mîinile care se îndeletniceau cu tăiatul puiului.

— Vrei să mănînci o aripă ? o întrebă el.

— Da, dădu ea din cap, întrebîndu-se cum o să se poată ridica să mănînce, aşa goală puşcă, şi, cînd el se întoarse cu spatele ca să destupe sticla de vin, ea se săltă iute în capul oaselor şi-şi înveli umerii cu cuvertura.

Îi aduse o farfurie cu pui, măsurînd-o de sus în jos.

— Putem găsi pentru dumneata ceva mai bun decît asta, spuse el. — Să nu uiţi că *Merry Fortune* vine din Indii. Şi, ieşind pentru o clipă afară, se opri în faţa unui voluminos cufăr de lemn, care se afla lîngă scară şi, ridicînd capacul, scoase un şal viu colorat, tot numai roşu şi aur, cu franjuri de mătase.

— Poate că Godolphin îl păstra pentru nevastă-sa, spuse el. — Mai sînt o mulţime jos, în cală, dacă ai chef să le porţi.

Se aşeză la masă, rupînd o pulpă de pui şi mîncînd-o cu mîna. Dona îşi sorbi vinul, pîndindu-l după buza paharului.

— Puteam fi spînzurați de copacul acela din parcul lui Godolphin, spuse ea.

— Am fi putut fi, fără acea briză ușoară din vest, răspunse el.

— Și ce-o să facem acum ?

— Nu fac niciodată planuri duminica, răspunse el.

Ea își mîncă mai departe puiul, luînd aripa cu mîna, așa cum făcuse el și, dinspre prora corăbiei, se auzi lăuta lui Pierre Blanc și vocile bărbaților cîntînd încetișor.

— Întotdeauna ai norocul ăsta infernal, francezule ? îl întrebă ea.

— Întotdeauna, răspunse el, zvîrlind osul prin hublou afară, și luîndu-și altă bucată de pui.

Soarele inunda masa, marea leneșă clipocea la bordul corăbiei și ei mîncau mai departe, conștienți fiecare de prezența celuilalt, ca și de ceasurile care se întindeau înaintea lor.

— Rashleigh oferă marinarilor săi tot confortul, spuse francezul, uitîndu-se în jurul lui. Poate, tocmai de aceea dormeau cu toții cînd ne-am cățărat pe corabie.

— Cîți oameni erau la bord ?

— Vreo cinci, șase cu totul.

— Și ce-ați făcut cu ei ?

— Oh, i-am legat spate-n spate, cu căluș la gură, și i-am zvîrlit într-o barcă, lăsîndu-i în voia valurilor. Cred că i-a pescuit chiar Rashleigh.

— Marea o să mai fie agitată ?

— Nu, totul s-a terminat.

Dona se rezemă de pernă, contemplînd desenele pe care le făcea soarele pe cloazon.

— Sînt mulțumită c-am trecut prin toate aceste emoții și primejdii, spuse ea, dar de asemenea îmi pare bine și că totul s-a sfîrșit. N-aș mai vrea s-o iau de la capăt, să mai aștept afară la poarta lui Rashleigh, să mă mai ascund pe chei și să mai fug peste coline, jos spre stînci, cu inima bătînd să-mi spargă pieptul.

— Nu te-ai descurcat prea rău pentru un mus, spuse el.

Se uită o clipă la ea și, pe urmă, din nou aiurea și Dona se apucă să împletească franjurii de mătase ai șalului pe care i-l dăduse. Pierre Blanc cînta încă la lăută, și era

aceeași dulce melodie pe care-o auzise cînd o văzuse pentru întîia oară pe *La Mouette*, ancorată în golful de la Navron.

— Cît o să rămînem pe *Merry Fortune ?* îl întrebă ea.

— De ce, vrei să te întorci acasă ? îi răspunse el cu o întrebare.

— Nu, deloc, voiam doar să știu, spuse ea.

El se ridică de la masă, și, apropiindu-se de hublou, se uită afară spre *La Mouette*, care aproape încremenise la vreo două mile depărtare.

— Așa se întîmplă întotdeauna pe mare, spuse el. — Cînd vînt prea puternic, cînd aproape deloc. Ne-am fi putut afla acum lîngă coasta Franței, dacă am fi avut noroc de-o pală de vînt. Poate c-o s-ajungem acolo, la noapte.

Stătea în picioare, cu mîinile vîrîte în buzunarele pantalonilor, fredonînd melodia pe care Pierre Blanc o cînta la lăută.

— Ce-ai de gînd să faci cînd o să înceapă vîntul ? îl întrebă ea.

— S-ajung cu corabia pînă în raza de vizibilitate a coastei și, pe urmă, să las cîțiva oameni s-o ducă pe *Merry Fortune* în port. În ce ne privește, ne vom întoarce pe *La Mouette*.

Dona se juca mai departe cu ciucurii șalului.

— Și pe urmă, unde-o să ne ducem ? întrebă ea.

— Înapoi la Helford, firește. Nu ești dornică să-ți vezi copiii ?

Nu răspunse nimic. Îi contempla ceafa și conturul umerilor.

— Poate că, rîndunica de noapte mai cîntă la miezul nopții în golf, spuse el. — Ne putem duce s-o găsim, și pe stîrc, de-asemenea. N-am terminat încă desenul care-l înfățișează, nu-i așa ?

— Nu știu.

— De asemenea, sînt atîția pești în rîu, care așteaptă să fie prinși, spuse el.

Cîntecul lui Pierre Blanc se stinse încetul cu încetul, pînă cînd se opri de tot, și nu se mai auzea nimic în afară de clipocitul apei lîngă bord. Clopotul de pe *Merry Fortune* bătu de jumătate, urmat, ca un ecou îndepărtat, de cel de pe *La Mouette*. Soarele dogorea peste marea lină. Totul respira liniște și calm.

Francezul lăsă hubloul și veni să se așeze pe cușetă lîngă ea, fluierînd încă, încetișor, cîntecul acela.

— Acesta e momentul cel mai fericit al unui pirat, spuse el. — Tot ce-ai prevăzut s-a realizat cu succes și vînatul reprezintă o izbîndă. Privind în urmă, nu-ți mai amintești decît clipele bune, iar pe cele rele le lași deoparte, pentru viitor. Așa că, atîta vreme cît vîntul se va încăpățîna să nu sufle înainte de căderea nopții, putem face ce vrem.

Dona asculta clipocitul valurilor lîngă corpul navei.

— Am putea înota, spuse ea, în răcoarea înserării, înainte de-a dispărea cu totul soarele.

— Am putea, spuse el.

Tăcerea se înstăpîni iar și Dona urmări mai departe reflexul soarelui deasupra capului ei.

— Nu mă pot scula din pat cît timp hainele mele nu sînt încă uscate, spuse ea.

— Știu.

— Crezi c-o să dureze foarte mult pînă se vor usca, cu soarele ăsta ?

— Cel puțin trei ore, după părerea mea.

Dona oftă și se afundă și mai mult în pernă.

— Poate că poți lăsa la apă o barcă, spuse ea, cu care să-l trimiți pe Pierre Blanc să-mi ia rochia de pe *La Mouette*.

— Doarme acum, răspunse căpitanul corăbiei, dorm cu toții. Nu știai că francezilor le place să lenevească între unu și cinci după amiaza ?

— Nu, spuse ea, nu știam.

Dona își puse mîinile sub cap și închise ochii.

— În Anglia, continuă ea, oamenii nu dorm niciodată după amiaza. Trebuie să fie un obicei caracteristic compatrioților dumitale. Dar, pînă una alta, ce-o să facem pînă mi se usucă hainele ?

Francezul o pîndea și umbra unui surîs îi plutea pe buze.

— În Franța, spuse el, ți s-ar spune că există un singur lucru care se poate face. Poate, însă, că și ăsta o fi tot un obicei specific compatrioților mei.

Dona nu răspunse nimic. Atunci, francezul se aplecă, își întinse mîna și, cu multă gingășie, începu să deșurubeze cercelul din urechea ei stîngă.

CAPITOLUL XV

DONA STĂTEA LA CÎRMĂ ȘI *LA Mouette* spinteca marea verde și ondulată, iar valurile îi împroşcau cu spumă puntea din față. Pînzele albe se întindeau și cîntau deasupra capului ei, și toate zgomotele, pe care se deprinsese să le iubească, îi veneau acum în urechi, pline de frumusețe și vigoare : scrîșnetul marilor scripeți, hîrșîitul parîmelor, vuietul vîntului în greement și jos, în pîntecul corăbiei, glasurile bărbaților rîzînd, tachinîndu-se şi uitîndu-se din cînd în cînd în sus să vadă dacă-i bagă în seamă : semănau cu niște copii care doresc să-i cîştige o privire. Soarele fierbinte ardea deasupra capului ei descoperit şi, cînd spuma năvălea peste bord, Dona îi simțea gustul pe buze şi însăși puntea răspîndea o mireasmă caldă și picantă, un miros de catran, de parîme, de apă sărată şi albastră.

Dar toate astea, se gîndea ea, sînt doar efemere și nu reprezintă decît o frîntură din timpul care nu se va mai întoarce niciodată, căci ziua de ieri a și început să-i aparţină trecutului și nu mai e a noastră, iar ziua de mîine e un lucru necunoscut, care poate fi dușmănos. Aceasta e ziua noastră, clipa noastră ; soarele e al nostru, şi vîntul de asemeni, şi marea, și oamenii aceştia care cîntă în față pe punte. Ziua asta va rămîne pentru totdeauna o zi care trebuie păstrată în suflet și prețuită, pentru că azi am început să trăim şi să iubim, şi nimic altceva nu mai are însemnătate în afară de ea în această lume creată de noi, în care ne-am refugiat. Se uită în jos la el, cum stătea întins pe punte, rezemat de parapet, cu mîinile sub cap și luleaua în gură. Din cînd în cînd, surîdea în somn, cu fața spre soare, și Dona îşi aminti senzaţia spinării lui lipită de-a ei toată noaptea și se gîndi cu milă la toţi bărbaţii și la toate femeile care fac dragoste încrîncenaţi, cu răceală, fără tragere de inimă, sfiindu-se, şi care-și închipuie că pasiunea şi tandrețea sînt două lucruri total deosebite și nu unul singur, în care amîndouă se îmbină în chip așa de minunat, încît patima nu-i decît o formă a gingășiei și tăcerea un fel de-a vorbi fără cuvinte. Fiindcă dragostea, așa cum o trăise ea acum, era ceva ce nu cunoștea nici rușinea, nici rezerva, doi oameni care-și aparţin unul altuia, pe care nu-i desparte

nici un obstacol și între care nu există niciun sentiment de mîndrie. Tot ce se întîmpla cu el se întîmpla și cu ea, toate perceperile, toate mișcările, toate senzațiile trupului și ale minții.

Timona corăbiei săltă sub mîinile ei și *La Mouette*, mînată de briza întețită, începu să plutească mai iute. „Toate astea, se gîndea Dona, sînt parte din ce simțim unul pentru celălalt, și parte din frumusețea vieții, din forța care stă în trupul unei corăbii, din splendoarea pînzelor, din dansul valurilor, din gustul mării, din mîngîierea vîntului pe obrajii noștri și, chiar, din simplele plăceri ca mîncatul, băutul și dormitul ; pe toate acestea ni le împărtășim cu desfătare și înțelegere, datorită fericirii pe care-o găsim unul în celălalt".

Francezul își deschise ochii, se uită la ea și, scoțîndu-și pipa din gură, scutură pe punte scrumul care zbură legănat de vînt. Apoi se ridică și se întinse, căscînd cu lenevie, pace și mulțumire, și veni să stea în picioare lîngă ea, la timonă, punîndu-și mîinile pe spițe peste ale ei ; și ei rămaseră acolo așa, contemplînd cerul, marea și pînzele, fără să rostească nici un cuvînt.

Coasta Cornwall-ului se zărea ca o dungă subțire pe orizontul îndepărtat și primii pescăruși veniră să-i întîmpine, rotindu-se și țipînd deasupra catargelor, și ei știau că, peste cîteva clipe, mirosul de uscat al colinelor din zare le va înțepa nările. soarele își va pierde tăria și că, mai tîrziu, latul estuar al Helfordului se va deschide în fața lor, cu apele stropite cu roșu și aur de soarele asfințitului.

Plaja va fi îmbibată de soarele care o bătuse o zi întreagă, iar rîul — limpede și bogat din pricina fluxului. Prundărașii vor atinge cu aripile lor stîncile, scoicarii vor visa, într-un picior, prin băltoace, în timp ce, în susul rîului, aproape de golf, bîtlanul va sta încremenit, parcă adormit, ridicîndu-se doar la apropierea lor și lunecînd fără zgomot peste copaci, cu marile lui aripi desfăcute.

Golful, el însuși, le va părea liniștit și tăcut, după violența soarelui și-a valurilor, și copacii, coborînd în pîlcuri dese pînă la marginea apei, vor fi prietenoși și blajini. Rîndunica de noapte o să-și lanseze chemarea, așa cum spusese el, și peștii vor țîșni, plescăind, din apă, și toate miresmele

și sunetele miezului de vară vor năvăli peste ei, cînd vor păși, în amurg, pe sub copaci, printre ferigile verzi și tinere și prin mușchi.

— O să facem iar foc în golf, ca să ne pregătim cina ? o întrebă el, citindu-i gîndurile.

— Da, acolo pe debarcader, ca data trecută, spuse ea, sprijinindu-se de el ; conturul firav al coastei devenea din ce în ce mai viguros și mai precis și Dona, gîndindu-se la cealaltă cină pe care și-o pregătiseră împreună, își zise, că acea ușoară senzație de stinghereală și sfiiciune care existase între ei atunci, n-o să se mai întoarcă niciodată, fiindcă dragostea, cînd e împărtășită, dată pe față și trăită, e cel mai simplu lucru de pe lume, bucuriile ei crescînd pe măsură ce febra se potolește.

Astfel că, *La Mouette* se furișă încă odată spre țărm, așa cum făcuse în acea primă seară care i se părea acum atît de îndepărtată, cînd Dona stătea pe faleză și-o contempla, cu inima cuprinsă de-un straniu presentiment. Soarele asfințea, pescărușii veniră să-i întîmpine, fluxul și dulcea briză de seară purtară corabia încetișor și în tăcere în susul canalului format de estuar. Chiar și în aceste puține zile cît lipsiseră, copacii căpătaseră o varietate de culori pe care n-o avuseseră înainte, iarba de pe coline crescuse grasă și bogată, și mireasma caldă și liniștită a miezului de vară plutea în aer ca o mîngîiere. În timp ce *La Mouette* înainta pe firul fluxului, un ploier se ridică șuierînd și-o porni în susul rîului ; pe urmă, cînd se apropiară de golf, cum vasul pierdea din viteză din pricina vîntului care stătuse, fură coborîte bărcile și puse în joc odgoanele de remorcă, care traseră corabia la locul ei ascuns de ancorare, tocmai cînd primele umbre cădeau peste apă.

Lanțul pătrunse cu un zăngănit surd în ochiul adînc de mare, de sub copaci, și corabia se învîrti în jurul ancorei, înfruntînd primul răsuflet al mareei. Deodată, de undeva, de nu se știe unde, se ivi o lebădă cu perechea ei, ca două bărci albe plutind una lîngă alta și, în urma lor, trei pui, cu pene brune și mătăsoase. O porniră în josul golfului, lăsînd în urma lor o dîră ca de corabie. De îndată ce totul fu pregătit pentru noapte și punțile se goliră, un miros de mîncare se ridică dinspre cambuză și de pe teugă se auzi murmurul vocilor bărbătești.

Barca căpitanului aştepta sub scara de pisică şi acesta, ieşind din cabină, o chemă pe Dona care, rezemată de parapet, pe dunetă, contempla prima stea scînteind peste copacii întunecaţi. O porniră în josul golfului, acolo unde dispăruseră lebedele, în mica luntre care spinteca valurile.

Curînd, focul ardea în luminiş, lemnele uscate trozneau şi azvîrleau scîntei ; în noaptea asta, ei mîncară creste de slănină prăjită, care se răsuceau pe măsură ce le cuprindeau flăcările, mustoase şi crocante, cu pîine prăjită tot la foc, şi băură cafea neagră. Mîncară slănina cu mîna. pe urmă, pregătiră cafeaua, tare şi amară, într-o oală cu toarta îndoită şi, după aceea, el îşi luă pipa şi tutunul, iar Dona se rezemă de genunchii lui, cu mîinile sub cap.

— Şi asta, spuse ea, uitîndu-se la foc, ar putea dura întotdeauna, dacă ne-am dori-o. Şi mîine, şi poimîine, şi un an întreg. Şi nu numai aici, dar şi în alte ţări, pe alte rîuri, pe tărîmuri pe care să ni le alegem noi înşine.

— Da, spuse el, dacă ne-am dori-o. Dar Dona St. Columb nu e tot una cu musul Dona. E o persoană care îşi duce viaţa într-altă lume şi, chiar în clipa de faţă. se trezeşte în dormitorul ei de la Navron, fără urmă de febră, amintindu-şi doar foarte vag de visul pe care l-a avut. Şi se scoală, şi se îmbracă, şi-şi vede de casă şi de copii.

— Nu, spuse ea, nu s-a trezit încă, febra mai dăinuie, destul de puternică, iar visurile ei sînt de-o frumuseţe pe care n-a cunoscut-o niciodată în viaţa ei dinainte.

— Cu toate astea, spuse el, rămîn doar vise. Şi mîine dimineaţă, se va trezi.

— Nu ! exclamă ea. — Nu, nu ! Să ţină mereu asta ! Să ţină mereu focul, şi noaptea întunecoasă, şi cina pe care ne-am pregătit-o, şi mîna ta aici, pe inima mea.

— Uiţi, spuse el, că femeile sînt mai primitive decît bărbaţii. O vreme, vor să hoinărească, da, să se joace de-a dragostea, de-a aventura. Pe urmă, însă, asemeni păsărilor, trebuie să-şi clădească cuibul. Instinctul e mai puternic decît ele. Păsările îşi clădesc cuibul care şi-l doresc, se ascund în el, la căldură şi în siguranţă, şi fac pui.

— Dar puii cresc, spuse ea, şi zboară din cuib şi, pe urmă, păsările-părinţi zboară şi ele departe şi sînt încă odată libere.

El rîse, cu ochii țintă la foc, contemplînd flăcările.

— La asta n-am ce să-ți răspund, Dona, spuse el, pentru că, dacă aș pleca acum cu *La Mouette* și m-aș întoarce la tine peste douăzeci de ani, în locul micului meu matroz, aș găsi doar o femeie placidă și comodă, cu visurile de mult uitate, și eu însumi n-aș fi decît un marinar hodorogit, cu încheieturile înțepenite și fața bărboasă, care și-a pierdut, odată cu goana anilor, și dragostea pentru meseria de pirat.

— Francezul meu zugrăvește un sumbru tablou al viitorului, spuse ea.

— Francezul tău e un realist, spuse el.

— Și dată aș pleca cu tine acum, pentru a nu mă mai întoarce niciodată la Navron ? întrebă ea.

— Cine știe ? O să regreți, poate, o să fii dezamăgită și-o să te uiți înapoi cu tristețe.

— Nu cu tine, spuse ea, niciodată cu tine !

— Bine, atunci, poate că n-o să-ți pară rău. Va fi, însă, un alt cuib de clădit, alți copii de crescut, și eu voi pleca singur din nou, și tu îți vei pierde încă o dată dreptul la aventură. Așa că vezi, Dona mea, nu există evadare pentru o femeie decît doar pentru o noapte sau o zi.

— Da, ai dreptate, spuse ea, nu poate fi evadare pentru o femeie. De aceea, dacă o să mai plec iar cu tine, voi fi doar un mus, îmbrăcat cu pantalonii lui Pierre Blanc o dată pentru totdeauna, și n-o să existe nici un fel de complicații pricinuite de natura mea primitivă, astfel că inimile și mințile noastre vor putea fi liniștite și tu o să poți vîna corăbii și debarca pe coastă, în timp ce eu, ca un mic și umil marinar, o să-ți pregătesc cina în cabină, fără să-ți pun întrebări, și nici n-o să te țin de vorbă.

— Și cîtă vreme crezi c-o să rezistăm la asta, noi doi ?

— Cîtă vreme o să ne facă plăcere.

— Vrei să spui, atîta timp cît îmi va plăcea mie. Ceea ce-ar însemna nici măcar o noapte, nici măcar un ceas și, în nici un caz, noaptea asta și ceasul ăsta, Dona mea !

Focul scădea tot mai mult, pînă ce se stinse cu totul.

— Știi în ce zi sîntem azi ? îl întrebă ea mai tîrziu.

— Da, spuse el, chiar în mijlocul verii. Ziua cea mai lungă a anului.

— De aceea, spuse ea, în noaptea asta ar trebui să dormim aici, și nu pe vas. Pentru că noaptea asta n-o să se mai întoarcă niciodată. Cel puțin, nu pentru noi. Și nu în felul acesta și nici aici, în golf.

— Știu, spuse el, de aceea am luat cuverturile cu mine în barcă. Și o pernă pentru tine. Nu le-ai văzut ?

Dona se uită la el, dar nu-i putu vedea fața cum trebuie, fiindcă se afla în umbră și focul era stins ; fără o vorbă, el se ridică și se duse la barcă ; peste cîteva clipe se întoarse, ținînd în brațe așternutul și perna, pe care le întinse în luminiș sub arbori, aproape de marginea apei. Începuse refluxul și bancurile de mîl ieșeau la iveală. Copacii se legănară o clipă sub un vînt domol și, pe urmă, se potoliră iar. Rîndunicile de noapte tăceau și păsările de mare adormiseră. Nu era lună, numai cerul întunecat deasupra capetelor lor și, lîngă ei, apa neagră a golfului.

— Mîine, dis-de-dimineață, mă voi duce la Navron, îi spuse ea, înainte de-a răsări soarele, în timp ce tu vei mai dormi încă.

— Da, spuse el.

— O să-l chem pe William înainte de-a se trezi servitorii, și dacă totul e-n regulă cu copiii și nu-i nevoie de mine acolo, mă înapoiez la golf.

— Și pe urmă ?

— Pe urmă, nu știu nici eu. Tu trebuie să hotărăști. Nu e înțelept să faci planuri. Planurile o iau adeseori razna.

— Atunci să ne închipuim că facem planuri, spuse el, să ne închipuim c-o să te întorci să-ți iei micul dejun cu mine, că apoi, o să ne suim în barcă și-o să coborîm pe rîu și tu o să pescuiești iar, dar, de data asta, cu mai mult succes decît ultima oară.

— O să prindem mulți pești ?

— Asta n-o putem hotărî, acum, noaptea. O să vedem la momentul potrivit.

— Și cînd o să ne săturăm de pescuit, o să înotăm : la amiază, cînd soarele dogorăște deasupra apei. Și, pe urmă, o să mîncăm și-o să tragem un pui de somn pe vreo plajă mică. Și stîrcul va coborî după hrană, odată cu fluxul, și-o să-l poți desena din nou.

— Nu, n-o să-l desenez pe el, spuse francezul, a sosit clipa să-i fac un alt portret mușului de pe *La Mouette.*

— Și astfel, se va scurge încă o zi, și pe urmă alta, și iar alta. Și nu va exista nici trecut, nici viitor, ci numai clipa de față.

— Dar azi, spuse el, e ziua cea mai lungă. Azi e mijlocul verii. Ai uitat asta ?

— Nu, răspunse ea. — Nu, n-am uitat.

„Undeva, se gîndea Dona, înainte de-a adormi, undeva există o altă Donă, întinsă în acel imens pat cu baldachin de la Londra, neliniștită și însingurată, și neștiind nimic despre această noapte petrecută pe malul unui golf, sau despre o *La Mouette,* ancorată într-un ochi de mare, sau despre spinarea lui lipită de-a mea, aici, în întuneric. Ea aparține zilei de ieri și toate astea îi sînt străine. Și undeva, mai există și o Donă a zilei de mîine, o Donă a viitorului, cu zece ani mai bătrînă, pentru care toate astea nu vor însemna decît o neprețuită amintire. Multe vor fi, poate, atunci uitate, clipocitul mareei pe bancurile de mîl, cerul negru, apa întunecată, foșnetul copacilor în spatele nostru și lungile lor umbre în față, aroma ferigilor tinere și-a mușchiului. Chiar și lucrurile pe care ni le-am spus vor fi uitate, atingerea mîinilor, căldura, frumusețea, dar niciodată pacea pe care ne-am dăruit-o unul celuilalt, niciodată tăcerea și liniștea."

Cînd se trezi, o lumină cenușie plutea deasupra copacilor și pîcla învăluise apa, iar cele două lebede se întorseseră în golf ca niște fantome ale dimineții. Cenușa focului era albă ca pulberea. Dona se uită la el, adormit lîngă ea, și se întrebă, cu mirare, de ce bărbații par niște copii, cînd dorm. Toate ridurile se șterg, experiența vieții de asemenea și ei se preschimbă iar în băiețandrii care au fost cu ani în urmă. Dona tremură o clipă sub răcoarea dimineții și, pe urmă, zvîrlind la o parte cuvertura, rămase puțin în picioarele goale pe cenușa focului, urmărind lebedele care dispăruseră în ceață.

Pe urmă, se aplecă să-și ia pelerina și, înfășurîndu-se în ea, părăsi cheiul, îndreptîndu-se printre copaci, spre poteca îngustă și șerpuită care o ducea la Navron.

Încercă să reînnoade firele existenței ei de fiecare zi. Copiii în paturile lor ; James în leagănul lui, cu obrajii îm-

bujorați și pumnișorii încleștați ; Henrietta, culcată cu fața în jos, ca de obicei, cu buclele ei blonde răvășite pe pernă ; Prue, cu gura deschisă, dormind alături de ei. În timp ce William, credinciosul William, veghea asupra casei, mințind de dragul ei și-al stăpînului său.

În curînd, ceața se va ridica și soarele va răsări peste copacii de dincolo de rîu, și chiar și acum, cînd ieși din pădure și păși peste pajiște, lumina dimineții își arunca primele raze pe Navronul adormit și liniștit, îndărătul obloanelor închise, pe care ea se opri să-l contemple o clipă. Străbătu tiptil pajiștea argintată de rouă, și încercă ușa. Așa cum bănuia, era încuiată. Așteptă o clipă și, pe urmă, înconjură casa ca să ajungă în curtea din spate, unde dădea fereastra camerei lui William, care-ar auzi-o poate, dacă l-ar striga încetișor. Se opri sub fereastra care era deschisă și cu perdelele date înlături.

— William ! îl chemă ea încet. — William, ești aici ?

Cum nimeni nu-i răspunse, Dona se aplecă și, apucînd o pietricică, o zvîrli în geam. În clipa următoare, William se ivi la fereastră, privind-o cu niște ochi de parcă ar fi văzut o fantomă ; pe urmă, își puse un deget pe buze și dispăru. Ea așteptă, cu inima bătîndu-i neliniștită, fiindcă fața lui era palidă și trasă, ca fața unui om care n-a dormit. „James e bolnav, o străpunse un gînd, James a murit. O să-mi spună că James e mort". Pe urmă, îl auzi trăgînd cu prudență zăvoarele de la ușa mare și văzu ușa deschizîndu-se, dar doar atît cît să se poată strecura înăuntru.

— Copiii ? îl întrebă, punîndu-și mîna pe mîneca lui, sînt bolnavi copiii ? El clătină din cap, făcîndu-i încă o dată semn să tacă și se uită îndărăt, spre scara din hol.

Dona intră în casă, privind în timpul ăsta cu atenție în jur și, deodată, inima începu să-i bată, fiindcă înțelesese : văzu mantaua aruncată pe-un scaun, cravașa, dezordinea obișnuită a întoarcerilor, și mai era o pălărie trîntită jos pe dale, încă o cravașă și un pled gros și cadrilat.

— A sosit domnul Harry, doamnă, spuse William. — A sosit călare de la Londra, ieri, înainte de apusul soarelui. Și lordul Rockingham e împreună cu dînsul.

Dona nu spuse nimic ; se uită fix la mantaua zvîrlită pe scaun. Și deodată, deasupra ei, răsună lătratul ascuțit al unui cățeluș, de rasă „spaniel".

CAPITOLUL XVI

WILLIAM ÎŞI MAI ARUNCĂ O DATĂ privirile spre scară, cu ochii lui mici strălucind pe faţa-i palidă, iar Dona, clătinînd în tăcere din cap, străbătu holul în vîrful picioarelor şi intră în salon. William aprinse două lumînări şi, pe urmă, se opri în faţa ei, aşteptînd să spună ceva.

— Ce ţi-a spus Harry ? îl întrebă ea. — Pentru ce-au venit ?

— Din cele ce-au povestit, am dedus că sir Harry începuse să nu-şi mai găsească locul, la Londra, fără dumneavoastră, doamnă, răspunse William, şi c-a fost deajuns un cuvînt de-al lordului Rockingham ca să-l hotărască. Se pare că înălţimea sa a întîlnit o rubedenie de-a lordului Godolphin la Whitehall, care i-a comunicat că e nevoie de prezenţa urgentă a domnului Harry în Cornwall. Asta-i tot ce-am putut prinde din conversaţia dumnealor de la cină, doamnă.

— Da, spuse Dona, ca şi cum nu l-ar fi auzit. Da, trebuie să fie Rockingham. Harry e prea comod ca să fi venit singur, neîmpins de la spate.

William sta încremenit înaintea ei, cu o lumînare în mînă.

— Şi ce i-ai spus domnului Harry ? îl întrebă ea. — Cum l-ai putut ţine departe de odaia mea ?

Pentru întîia oară, umbra unui zîmbet se ivi pe faţa lui William, care se uită la stăpîna lui cu subînţeles.

— Ca domnul Harry să poată pătrunde în odaia dumneavoastră, doamnă, spuse el, trebuia mai întîi să mă ucidă pe mine. De îndată ce domniile lor au descălecat, le-am explicat că vă aflaţi în pat de cîteva zile, doborîtă de o febră mare, că, în sfîrşit, aţi luat ceva ca să puteţi dormi şi că ar fi foarte periculos pentru sănătatea dumneavoastră, dacă domnul Harry ar încerca măcar să intre în odaie, fiindcă odihna absolută e pentru dumneavoastră cel mai important lucru.

— Şi a crezut povestea dumitale ?

— Ca un mieluşel, doamnă. A bombănit niţel la început şi m-a înjurat că n-am trimis după dînsul, dar eu i-am explicat că doamna mi-a ordonat cu străşnicie să nu-i comu-

nic nimic. Apoi domnișoara Henrietta și domnișorul James au alergat în întîmpinarea dînsului și i-au spus aceeași poveste, că sînteți suferindă și țintuită la pat și Prue, desigur, a venit și ea, cu o figură mîhnită, că nu i-ați îngăduit nici o clipă să aibă grijă de dumneavoastră. Așa că, după ce s-au jucat cu copiii, au cinat și-au făcut o plimbare prin grădină, domnul Harry și lordul Rockingham s-au retras. Domnul Harry se află în odaia albastră, doamnă.

Dona îi surîse și-i atinse brațul cu mîna.

— Credinciosul meu William, spuse ea. — Și n-ai dormit toată noaptea, gîndindu-te cum o s-o scoți la capăt dimineața. Și dacă nu m-aș fi întors acasă ?

— Fără îndoială că, pînă la urmă, aș fi ajuns să iau o hotărîre, doamnă, cu toate că problema era puțin cam grea.

— Și dragul meu lord Rockingham ? El ce-a avut de spus la toate astea ?

— Înălțimea sa părea cam dezamăgit, doamnă, că n-ați coborît să-i primiți, dar de spus, n-a spus aproape nimic. Am avut impresia că a devenit mai atent cînd Prue i-a povestit domnului Harry, că nimeni în afară de mine nu intră la dumneavoastră. Am observat că înălțimea sa m-a privit atunci cu un oarecare interes, doamnă și, dacă îmi pot îngădui să mă exprim astfel, cu alți ochi.

— E-n stare, William. Lordul Rockingham are acest fel de-a gîndi. E o persoană de care trebuie să te ferești, fiindcă are nasul la fel de lung ca al unui fox terrier.

— Da, doamnă.

— E ciudat, William, ce rol uriaș joacă fatalitatea în tot ce plănuim. Aveam de gînd să iau micul dejun cu stăpînul dumitale în golf, pe urmă să pescuim și să înotăm, și să ne pregătim cina sub cerul liber ca și noaptea trecută. Acum, toate astea s-au terminat, s-au spulberat.

— Dar nu pentru multă vreme, doamnă,

— Asta n-o putem ști. Trebuie, cu orice preț, să trimitem vorbă pe *La Mouette,* să părăsească golful odată cu refluxul următor.

— Ar fi mai prudent să așteptăm să se lase noaptea, doamnă.

— Stăpînul dumitale va hotărî asta, fără îndoială, Ah, William...

— Da, doamnă.

Dar ea clătină din cap și-și ridică umerii, spunîndu-i cu privirea lucruri pe care nu i le-ar fi putut mărturisi niciodată prin vorbe. Și deodată, ca și cum în locul ei ar fi fost Henrietta, el se aplecă și-o atinse cu gingășie pe umăr, el, cu gura lui nostimă și mică, strînsă într-o expresie de suferință.

— Înțeleg, doamnă, spuse, dar totul o să se termine cu bine. O să fiți iar împreună. Pe urmă, fie din pricina contrastului între ceea ce trăise și întoarcerea acasă, fie pentru că era obosită și el o bătuse pe umăr în acest fel înduioșător și naiv, simți lacrimile curgîndu-i șiroaie pe obraji, fără să și le poată opri.

— Iartă-mă, William !

— Doamnă !

— Sînt atît de proastă, atît de neînchipuit de proastă și de slabă ! Fără îndoială, din pricină c-am fost atît de fericită.

— Înțeleg, doamnă.

— Fiindcă am fost fericiți, William ! Și era soarele, și vîntul, și marea, și atîta frumusețe cum n-a mai existat niciodată pe pămînt.

— Îmi pot închipui, doamnă.

— Nu se întîmplă adeseori, nu-i așa, William ?

— O dată la un milion de ani, doamnă.

— De aceea, nu trebuie să mai plîng, William, ca un copil răsfățat. Pentru că, orice s-ar întîmpla, noi am avut ce ne-am dorit. Și nimeni nu ne poate lua asta. Și am trăit așa de intens, William, cum n-a mai trăit nimeni, niciodată, înainte de mine. Acum, o să mă duc în camera mea, o să mă dezbrac și-o să mă vîr în pat. Ceva mai tîrziu, înainte de prînz, să mă trezești cu micul dejun și, cînd o să fiu deajuns de pregătită pentru marea încercare, o să-l văd pe domnul Harry și-o să-l întreb cît timp are de gînd să rămînă aici.

— Prea bine, doamnă.

— Și într-un fel sau altul, trebuie să-i dai de știre stăpînului dumitale în golf.

— Da, doamnă.

Și astfel, odată cu lumina zilei strecurîndu-se prin crăpăturile obloanelor, părăsiră camera, și Dona cu pan-

tofii în mînă și pelerina pe umeri, se furișa în sus, pe scările pe care le coborîse abia cu cinci zile în urmă, dar ei i se părea că, de-atunci, a trecut un an, sau o viață întreagă. Ascultă o clipă la ușa odăii lui Harry și recunoscu sforăiturile zgomotoase ale lui Duke și Duchess, micii spanieli, și respirația înceată și greoaie a lui Harry. „Aceste lucruri, își spuse Dona, făceau parte din existența mea de fiecare zi, erau lucrurile care mă scoteau din sărite odată, care m-au împins spre povești absurde, dar acum nu mai au nici o putere asupră-mi, pentru că de azi nu mai țin de lumea mea, din care am scăpat."

Se duse în odaia ei și închise ușa. Mirosea a răcoare și-a un parfum suav, fiindcă fereastra spre grădină era deschisă și William așezase un buchet de lăcrămioare lîngă patul ei. Trase perdelele, se dezbrăcă și se întinse pe pat cu mîinile peste ochi. „Acum, se gîndea ea, acum, el se trezește acolo lîngă golf și întinde mîna spre mine și vede că am plecat, apoi își amintește ce i-am spus și surîde, și se întinde, și cască, și pîndește soarele să se arate peste copaci. După un timp, o să se scoale, o să tragă aerul proaspăt în piept, așa cum l-am mai văzut făcînd, fluierînd domol și frecîndu-și urechea stîngă, pe urmă o să coboare la golf și-o să înoate. O să-i strige pe oamenii de pe *La Mouette*, care freacă punțile, și unul din ei o să coboare scara de pisică pentru ca el să se poată urca pe vas, și un altul o să lase o barcă la apă ca să aducă pe corabie luntrea cea mică, cu farfuriile, paharele și cuverturile. Pe urmă, el o să coboare în cabină și-o să se frece cu un prosop, uitîndu-se în vremea asta pe hublou și, îndată ce va fi îmbrăcat, Pierre Blanc o să-i aducă micul dejun și el o să mai aștepte puțin, dar fiindcă-i va fi foame, o să mănînce fără mine. Mai tîrziu, o să se urce pe punte, supraveghind poteca dintre copaci". Dona îl putea vedea umplîndu-și pipa și, rezemîndu-se de parapetul dunetei, uitîndu-se în jos la apă ; poate, lebedele se vor întoarce, și el o să le arunce bucățele de pîine, mulțumit și plin de acea dulce lenevie, pe care o simți după înotatul în zori, gîndindu-se, poate, la pescuitul care-l așteaptă, la soarele fierbinte și la mare. Știa cum s-ar uita la ea în clipa cînd ar zări-o coborînd cărarea spre golf și cum ar surîde fără să spună nimic, nemiș-

cîndu-se de lîngă parapet și zvîrlind mai departe pîine lebedelor, ca și cum n-ar fi văzut-o. „La ce bun, se gîndea Dona, să depăn în minte toate astea, cînd totul s-a sfîrșit pentru totdeauna și n-o să se mai întîmple niciodată, fiindcă vasul trebuie să ridice ancora înainte de-a fi descoperit. Eu sînt aici, întinsă pe patul meu de la Navron, și el e acolo, jos, în golf, și nu mai sîntem împreună, și ceea ce simt eu, acum, e infernul care întovărășește iubirea, infernul, blestemul și agonia de neîndurat, fiindcă după frumusețe și liniște vine tristețea și suferința." Așa sta Dona întinsă pe spate, cu brațele încrucișate peste ochi, fără să poată dormi, în timp ce soarele răsărea, năvălind în odaie.

Era trecut de nouă cînd William intră cu micul dejun și așeză tava pe măsuța de lîngă patul ei.

— V-ați odihnit, doamnă ? întrebă el.

— Da, William, îl minți Dona, rupînd o boabă de strugure din ciorchinele pe care i-l adusese.

— Domniile lor. își iau acum jos micul dejun, îi spuse el. — Domnul Harry m-a rugat să vă întreb dacă sînteți deajuns de restabilită ca să-l puteți primi.

— Da, o să-l primesc.

— Dacă-mi pot îngădui o observație, doamnă, ar fi mai prudent să trageți puțin draperiile, astfel ca fața dumneavoastră să rămînă în umbră. Domnului Harry ar putea să i se pară ciudat că arătați așa de bine.

— Arăt bine, William ?

— Suspect de bine, doamnă.

— Și, totuși, mă doare înfiorător capul.

— Din alte pricini, doamnă.

— Și am cearcăne sub ochi, și mă simt groaznic de obosită.

— Aveți perfectă dreptate, doamnă.

— William, cred c-ai face mai bine să părăsești camera, înainte de a-ți zvîrli cu ceva în cap

— Prea bine, doamnă.

William ieși din dormitor, închizînd încetișor ușa în urma lui, și Dona se sculă, se spălă și se pieptănă ; pe urmă, trase draperiile, așa cum o învățase el, și se vîrî înapoi în pat. Peste cîteva clipe, auzi lătratul ascuțit al spanielilor care zgîriau la ușa ei, urmați de niște pași

greoi, și Harry își făcu apariția în odaie, în vreme ce cîinii, lătrînd fericiți, se năpusteau pe patul ei.

— Hei, Duke, hei Duchess, jos ! strigă Harry. Jos cu voi, bestiilor ! Nu vedeți că stăpîna voastră e bolnavă ? Veniți încoace, ștrengarilor ! striga, făcînd, cum îi era obiceiul, mai multă gălăgie el singur decît amîndoi cățeii la un loc. Pe urmă, lăsîndu-se, la rîndul lui, să cadă greoi, pe pat, șterse cu o batistă parfumată urmele lor de picioare, pufăind și suflînd din greu în tot acest timp.

— Ce căldură afurisită e în dimineața asta ! exclamă el. Cămașa mi-e leoarcă de sudoare și nu-i nici măcar zece. Cum te simți ? Ți-e mai bine ? De unde-ai luat febra asta blestemată ? Nu-mi dai o sărutare ? Se aplecă deasupra ei, răspîndind un puternic miros de parfum, și peruca lui buclată îi gîdilă bărbia, în timp ce degetele lui neîndemînatice o pipăiau pe obraz.

— Nu prea arăți bolnavă, frumoasa mea, chiar și în lumina asta, și eu care mă așteptam să te găsesc pe patul morții, după cele ce mi-a povestit individul ăla ! Fiindcă veni vorba, ce fel de servitor este ? Dacă nu-ți place, să știi că-l dau imediat afară.

— William e o comoară, spuse ea, e cel mai bun valet pe care l-am avut vreodată.

— Așa ? Bine, dacă-ți place, asta-i tot ce contează. Vasăzică, ai fost bolnavă ? Nu trebuia să pleci din Londra. Londra ți-a priit întotdeauna. Dar, trebuie să recunosc că, fără tine, a fost a dracului de plicticoasă. Nici o piesă care să merite să fie văzută, și aproape c-am pierdut o avere la pichet într-una din nopți. Regele are o iubită nouă, după cîte mi s-a spus, dar eu n-am văzut-o încă. Artistă sau ceva asemănător. Rockingham e și el aici, — știai ? — și arde de nerăbdare să te vadă. „Pe cinstea mea, mi-a spus el cînd ne aflam la Londra, ce-ar fi să ne ducem la Navron, să vedem ce face Dona ? !" Și iată-ne aici, iar pe tine suferindă în pat.

— Mă simt mult mai bine, Harry. N-a fost decît un rău trecător.

— Bun, sînt bucuros s-aud asta ! Cum ți-am spus, arăți deajuns de bine. Te-ai bronzat, știi ? Ești neagră ca o țigancă.

— Pe semne, că boala m-a făcut palidă.

— Şi să fiu al naibii, dacă ochii tăi nu sînt mai mari ca niciodată.

— Rezultatul febrei, Harry.

— Ciudat soi de febră! Poate-i ceva în legătură cu clima de pe-aici. Ţi-ar plăcea să-i ai, o clipă, pe căţei lîngă tine în pat?

— Nu, mai bine nu.

— Cum vrei! Hei Duke, dă-i stăpînei tale o sărutare şi, pe urmă, jos! Aici, Duchess, aici, la stăpîna ta! Duchess are o porţiune dureroasă pe spinare, pe care şi-a scărpinat-o pînă la sînge, ia uită-te la ea! Ce să-i pun? Am uns-o cu pomadă, dar nu ajută la nimic. Fiindcă veni vorba, mi-am cumpărat un cal nou, e jos în grajd. O iapă murgă, cu un temperament al dracului, dar care aleargă foarte repede. „Îţi dau o mie pe ea", mi-a zis Rockingham, şi eu: „Spune cinci mii şi, poate, o să mă gîndesc", dar el n-a mai vrut să se joace. E-adevărat că ţinutul e împînzit de piraţi, că jafurile, violurile şi violenţa se ţin lanţ, pricinuind un adevărat prăpăd printre locuitori?

— Unde-ai auzit asta?

— Rockingham mi-a venit cu povestea într-o zi la Londra. Îl întîlnise pe-un văr de-al lui George Godolphin. Ce mai face Godolphin?

— Îşi ieşise puţin din fire cînd l-am văzut ultima oară.

— Aşa bănuiam şi eu. Mi-a trimis o scrisoare acum cîtva timp, la care am uitat să răspund. Şi acum, cumnatul lui a pierdut o corabie, pare-mi-se. Îl cunoşti pe Philip Rashleigh?

— Numai din auzite, Harry.

— Bine, o să ţi-l prezint în curînd. L-am invitat să vie aici. L-am întîlnit ieri la Helston. Era apucat de toţi dracii şi Eustick, care se afla împreună cu el, de asemenea. Pare-se că francezul ăsta diabolic a scos o corabie din portul Fowey, chiar sub nasul lui Rashleigh şi Godolphin. Ce neruşinare infernală, nu găseşti? Şi, pe urmă, a şters-o frumuşel pe coasta Franţei, fără să fie urmărit de nici una din blestematele noastre de nave. Şi numai Dumnezeu ştie cît valora, că abia se întorsese din Indii.

— L-ai invitat pe Philip Rashleigh aici ?

— Da, de fapt, a fost ideea lui Rockingham. „Hai să-ncingem și noi un joc, mi-a spus el, că doar tu ești cineva în această parte a țării. Și, pe deasupra, o să facem și puțin sport". „Sport ? a răcnit Rashleigh. Nu te-ai mai gîndi la sport dacă ai fi pierdut ca mine, o avere." „Ah, a exclamat Rockingham, toți dormeați ca morții pe-aici ! O să-l prindem pe ticălos noi în locul vostru și, după asta, o să aveți parte de sport destul." Așa că, m-am gîndit să ținem un fel de adunare, la care i-am chemat pe Godolphin și pe încă vreo cîțiva, și să-i întindem o cursă francezului ; cînd o să-l prindem și-o să-l spînzurăm, o să ai de ce rîde.

— Tu, Harry, crezi deci că ai să izbutești acolo unde ceilalți au dat greș ?

— Eu ? Rockingham o să născocească ceva. El e omul în stare să descurce treaba asta. În ce mă privește, știu că nu-s de nici un folos că, slavă domnului, nu prea mă duce mintea. Dar, fiindcă veni vorba, Dona, cînd ai de gînd să te scoli ?

— Cînd o să părăsești camera.

— Mereu distantă, nu, mereu rezervată ? Nu prea mă distrez cu nevastă-mea, nu-i așa, Duke ? Hei, du-te și adu papucul, du-te și adu-l, băiete ! și, azvîrlind pantoful Donei în mijlocul odăii, trimise cîinii după el și aceștia, luptîndu-se, lătrînd, schelălăind și învîrtindu-se în jurul cozii, i-l aduseră pe pat.

— În regulă, deci, noi o să ne retragem, nu sîntem doriți, cățelușilor, prezența noastră stingherește. O să mă duc să-i spun lui Rockingham că te-ai sculat din pat, o să fie la fel de mulțumit ca o pisică cu două cozi. Vrei să-ți trimit copiii ?

Și ieși din odaie pășind apăsat, cîntînd tare, cu căței lătrînd pe urmele sale.

„Așadar, se gîndi Dona, Philip Rashleigh a fost ieri la Helston împreună cu Eustick. Și, pe semne, că și Godolphin se află acum aici". Văzu iar fața lui Rashleigh, așa cum o zărise ultima oară, roșie de furie și neputință, și-i auzi strigătul : „Uite-o femeie la bord, uitați-vă acolo !" așa cum o privea, cu ochii holbați, din barcă, în portul

Fowey, în timp ce ea, cu eşarfa de pe cap pierdută şi cu buclele zburînd în libertate, rîdea spre el, fluturîndu-şi mîna.

„N-o să mă recunoască. E cu neputinţă. Măcar pentru faptul că eram îmbrăcată în cămaşă şi pantaloni, cu obrazul şi părul şiroind de ploaie". Se sculă şi începu să se îmbrace, cu mintea preocupată de veştile pe care i le dăduse Harry. Gîndul că Rockingham se afla la Navron, hotărît să scormonească în miezul lucrurilor, era un prilej permanent de iritare, fiindcă Rockingham nu era un prost. Pe deasupra, aparţinea Londrei, străzilor ei pavate, teatrelor, atmosferei încinse şi excesiv de parfumate care era St-James-ul şi la Navron, la scumpul ei Navron, era un intrus, un spărgător de pace. Seninătatea acestui loc dispăruse pentru totdeauna ; putea auzi vocea lui în grădină, sub fereastra ei, ca şi pe cea a lui Harry, rîzînd amîndoi şi zvîrlind cu pietricele în cîini. Nu, totul se sfîrşise pentru totdeauna. Aventura aparţinea zilei de ieri. Şi totuşi, *La Mouette* ar fi putut să nu se mai întoarcă niciodată. Corabia ar fi putut zăcea liniştită şi în siguranţă pe coasta Franţei, în timp ce echipajul ei ar fi dus-o pe *Merry Fortune* în port. Valurile scăldînd plaja albă şi liniştită, marea verde, poleită de soare, apa rece şi limpede pe corpul ei gol, căldura punţii uscate sub spate după înot, şi ea contemplînd catargele înalte şi îndrăzneţe ale corăbiei, străpungînd cerul.

Dona auzi ciocănituri la uşă şi, peste o clipă, intrară copiii. Henrietta cu o păpuşă nouă, pe care i-o adusese Harry, şi James cu un iepuraş de stofă în guriţă, şi amîndoi se năpustiră spre ea, luînd-o de gît cu mînuţele lor calde şi acoperind-o cu sărutări. Prue, rămasă la o distanţă respectuoasă, îi făcu o reverenţă şi se interesă îngrijorată de sănătatea ei. „Undeva, se gîndea Dona, ţinîndu-i în braţe, undeva există o femeie căreia nu-i pasă de nimic din toate astea, care stă întinsă pe puntea unei corăbii şi rîde împreună cu iubitul ei, simţind pe buze gustul sării şi bucurîndu-se de căldura soarelui şi de mare".

— Păpuşa mea e mai frumoasă decît iepuraşul lui James, spuse Henrietta şi James, ţopăind pe genunchiul Donei, cu obrăjorul grăsuţ lipit de-al ei, urlă :

— Nu, ba al meu, ba al meu ! şi, scoţîndu-şi iepurele din gură, îl azvîrli soră-si în faţă. Aşa că au fost lacrimi, şi dojeni, şi împăcări, şi iar sărutări, şi s-a mîncat ciocolată, şi s-a sporovăit şi s-a rîs, şi corabia a dispărut. Şi marea a dispărut şi ea, şi a rămas doar lady St. Columb de la Navron, care, cu părul înălţat pe frunte, îmbrăcată într-o rochie albastru deschis, a coborît scările spre grădină, cu cîte-un copil de fiecare mînă.

— Prin urmare, ai avut febră, Dona, spuse Rockingham, venindu-i în întîmpinare şi sărutîndu-i mîna întinsă. — În tot cazul, adăugă el, trăgîndu-se înapoi ca s-o privească mai bine, o febră care ţi-a priit de minune.

— Asta ziceam şi eu, spuse Harry. — I-am mărturisit sus, că a căpătat o culoare de ţigancă şi, aplecîndu-se, îşi înalţă copiii pe cîte un umăr, şi ei ţipară de plăcere, iar căţeii începură să latre.

Dona se aşeză pe-un scaun pe terasă, în timp ce Rockingham, în picioare în faţa ei, se juca cu dantela manşetelor.

— Nu pari prea încîntată că mă vezi, observă el.

— De ce-aş fi ? răspunse ea.

— Sînt cîteva săptămîni de cînd nu te-am văzut, şi ai plecat într-un chip atît de neaşteptat după escapada noastră de la Hampton Court... Sper că n-am făcut ceva care să te fi jignit.

— Nu, spuse Dona.

Se uită la ea cu coada ochiului şi ridică din umeri.

— Şi ce-ai făcut singură în fundătura asta ? o întrebă el. Dona căscă, uitîndu-se la Harry şi la copiii care se jucau pe pajişte cu cîinii.

— Am fost foarte fericită, răspunse ea, singură aici, cu copiii. I-am mărturisit lui Harry, cînd am părăsit Londra, că doresc să fiu singură. Sînt furioasă c-aţi venit amîndoi aici să-mi tulburaţi liniştea.

— N-am venit numai de plăcere, spuse Rockingham, avem aici şi treburi. Ne-am hotărît să-l prindem pe piratul care, pare-se, vă dă atîta bătaie de cap la toţi.

— Şi ce-aveţi de gînd să faceţi ca să-l prindeţi ?

— Păi... o să vedem. Harry e foarte aţîţat de această idee. I se urîse să nu facă nimic. Şi Londra e foarte res-

pingătoare în toiul verii, chiar și pentru mine. Aerul de țară o să ne fie de folos la amîndoi.

— Cît timp aveți de gînd să rămîneți ?

— Pînă îl vom prinde pe francez.

Dona izbucni în rîs și, culegînd din iarbă o margaretă, începu să-i smulgă petalele.

— S-a înapoiat în Franța, spuse ea.

— Nu cred, făcu Rockingham.

— Și de ce, mă rog ?

— Fiindcă onorabilul Eustick mi-a spus altceva ieri.

— Ce ți-a putut spune nesuferitul de Thomas Eustick ? îl întrebă Dona.

— Nimic altceva decît că un vas pescăresc de la Muntele St. Michael i-a comunicat c-a văzut o corabie, în zorii zilei de ieri, îndreptîndu-se spre coasta Angliei.

— Slabă mărturie. O fi fost vreo navă comercială care se întorcea din străinătate.

— Pescarul susține că nu.

— Coasta Angliei măsoară multe mile, dragul meu Rockingham. De la Land's End pînă la Wight e-o porțiune bună de supravegheat.

— Da, dar pe francez nu-l interesează Wight-ul. Și pare-se, că nu-l interesează nimic altceva decît această fîșie îngustă din Cornwall. Rashleigh crede, chiar, că el a urcat adeseori pe rîul Helford în sus.

— Atunci, a făcut-o noaptea cînd eu dormeam.

— Se poate. În orice caz, n-o să îndrăznească s-o mai facă multă vreme de-acum încolo. O să fie grozav de distractiv pentru noi să-i întrerupem acest fel de joc. Bănuiesc că există multe golfuri și strîmtori, aici, în jurul coastei.

— Fără îndoială, Harry ar putea să te lămurească mai bine.

— Și tot ținutul ăsta e foarte puțin populat. Navron este, după cîte-am înțeles, singura casă mare din întregul district.

— Da, cred că da.

— Ce loc minunat pentru un răufăcător ! Aproape că mi-aș dori eu însumi să fiu pirat. Și dac-aș ști că, pe deasupra, casa se află fără nici o protecție masculină și că stăpîna domeniului e frumoasă ca dumneata, Dona...

— Dac-ai ști, Rockingham ?

— Dac-aș fi pirat, repet, și-aș ști toate aceste lucruri, aș fi cît se poate de ispitit să mă întorc iar și iar aici...

Dona căscă din nou și aruncă din mînă margareta rămasă fără petale.

— Dar dumneata nu ești pirat, Rockingham, nu ești decît un foarte decadent membru al aristocrației, foarte răsfățat, prea bine îmbrăcat și cu prea mare înclinație pentru femei și alcool. Așa că, ce-ar fi să lăsăm subiectul acesta ? M-am cam plictisit.

Se sculă de pe scaun și începu să se plimbe de colo pînă colo.

— Era un timp, spuse el, cu un aer nepăsător, cînd nici prezența mea, nici conversația cu mine nu-ți displăceau.

— Ești încrezut.

— Îți amintești de-o seară la Vauxhall ?

— Îmi amintesc de multe seri la Vauxhall dar, mai cu seamă de una, cînd, fiindcă băusem două pahare de vin și eram înfiorător de adormită, ai avut îndrăzneala să mă săruți și mie mi-a fost prea lene ca să mă împotrivesc. De-atunci, nu te pot suferi, după cum nu mă pot suferi nici pe mine.

Se opriră în dreptul ferestrei lungi și el se uită țintă la ea, cu fața îmbujorată.

— Ce cuvinte încîntătoare ! spuse el. Atmosfera din Cornwall te-a făcut foarte veninoasă. Sau, poate, e rezultatul febrei ?

— Poate.

— Oare, ai fost tot atît de urîcioasă și cu ciudatul servitor care te-a îngrijit ?

— N-ai decît să-l întrebi pe el.

— Cred c-o s-o fac. Dac-aș fi în locul lui Harry, i-aș pune mai multe întrebări, și toate de-o natură foarte personală.

— Ce se întîmplă, despre ce e vorba ? și Harry în persoană li se alătură, lăsîndu-se să cadă pe unul din scaunele din salon, după care, ștergîndu-și fruntea cu o batistă de dantelă, întrebă :

— Despre ce discutați voi doi ?

— Discutam despre servitorul nostru, spuse Rockingham, cu un surîs radios. E-aşa de ciudat că Dona nu i-a îngăduit decît lui s-o îngrijească în timpul bolii !

— Da, pe cinstea mea, e-un individ suspect, fără îndoială. În locul tău, Dona, eu nu prea m-aş încrede în el. Ce naiba de calităţi îi găseşti ?

— E liniştit, discret, păşeşte fără zgomot, şi nimeni în afară de el, din această casă, nu se poartă în felul acesta. Aşa c-am hotărît să fiu îngrijită de el şi de nimeni altcineva.

— Foarte plăcut pentru servitor, spuse Rockingham lustruindu-şi unghiile.

— Într-adevăr, fir-ar al naibii ! răcni Harry. — Rock are perfectă dreptate, să ştii, Dona ! Individul ar fi putut să-şi îngăduie nişte libertăţi nemaipomenite. A fost teribil de riscant din partea ta, care zăceai neajutorată şi lipsită de puteri în pat să-l laşi să se învîrtească prin jurul tău. Măcar de-ar fi fost vorba de vreun servitor bătrîn şi credincios, dar despre ăsta nu ştim aproape nimic.

— Aha, făcu Rockingham, prin urmare nu se află de mult timp în serviciul vostru ?

— Nu. După cum ştii, Rock, noi nu venim niciodată la Navron şi eu sînt atît de groaznic de leneş că nu ştiu aproape niciodată cine sînt servitorii mei. Dar pe ăsta, am de gînd să-l dau afară.

— N-o să faci nimic asemănător, spuse Dona. William va rămîne în serviciul meu atîta timp cît o să-mi facă plăcere.

— Bine, bine, nu trebuie să te superi pentru asta ! spuse Harry, luînd-o în braţe pe Duchess şi mîngîind-o. — Să ştii, însă, că pare puţin cam ciudat, să-l laşi pe individul ăsta să se învîrtească după tine prin dormitor. Da, iată-l că vine cu o scrisoare. Are o mutră de parcă şi el ar fi zăcut de febră.

Dona privi spre uşă şi, acolo, îl văzu pe William, cu un plic în mînă, mai palid la faţă decît de-obicei şi cu o expresie de încordare în ochi.

— Despre ce-i vorba ? întrebă Harry.

— O scrisoare din partea lordului Godolphin, domnule Harry, răspunse William. — Omul tocmai a adus-o şi aşteaptă răspuns.

Harry rupse plicul ca să deschidă scrisoarea și, pe urmă, i-o azvîrli rîzînd lui Rockingham. — Copoii se adună, Rock, spuse el, o s-avem cu ce ne distra.

Rockingham citi biletul cu un surîs și, pe urmă, îl rupse în bucățele.

— Ce răspuns să-i dăm ? întrebă el.

Harry tocmai examina spinarea cățelușului, dîndu-i blana la o parte.

— Ei, drăcia dracului, are o altă eczemă aici, spuse el ; înseamnă că pomada pe care-am încercat-o nu-i bună de nimic. Ce ziceai ? A, da, ce să-i răspundem lui Godolphin ? Spune-i omului, te rog, William, că doamna și cu mine vom fi încîntați să-l avem pe lord și pe ceilalți domni astă seară la cină.

— Prea bine, domnule, spuse William.

— Ce invitație e asta ? întrebă Dona, răsucindu-și buclele în oglindă. — Pe cine-o să fiu încîntată să primesc ?

— Pe George Godolphin, Tommy Eustick, Philip Rashleigh și pe încă vreo șase, răspunse Harry, alungînd cîinele de pe genunchi. Și, pînă la urmă, îl vom prinde pe veneticul de francez, nu-i așa Duchess ? Și vom asista la spînzurarea lui.

Dona nu spuse nimic și, aruncînd o privire în odaie, prin oglindă, văzu că Rockingham o pîndește.

— O să fie o serată distractivă, nu ești de părere ? o întrebă el.

— Mă îndoiesc, răspunse Dona, cunoscîndu-l pe Harry în chip de gazdă. O să fiți cu toții sub masă înainte de miezul nopții.

Dona ieși din odaie și, închizînd ușa, îl strigă încetișor pe William, care veni spre ea îndată, cu o privire neliniștită.

— Ce s-a întîmplat ? întrebă ea. Te văd tulburat. Lordul Godolphin și prietenii săi pot face orice, va fi prea tîrziu căci *La Mouette* își va fi ridicat ancora.

— Nu, doamnă, răspunse William, nu-și va ridica ancora. Am fost jos în golf, să-mi înștiințez stăpînul. Fluxul de dimineață a împotmolit corabia și o stîncă i-a străpuns carena sub apă. Cînd m-am dus în golf, tocmai

lucrau la ea. Și n-o să fie în stare să ridice ancora mai devreme de douăzeci și patru de ore.

Privirile lui lunecară de pe fața ei, el se întoarse brusc și Dona, privind îndărăt, văzu că ușa, pe care tocmai o închisese, era deschisă iar, și că Rockingham stătea în pragul ei, jucîndu-se cu dantela manșetelor.

CAPITOLUL XVII

ZIUA ERA NESFÎRȘIT DE LUNGĂ. Limbile orologiului din grăjd parcă abia se mișcau și bătaia lui, vestind jumătățile, avea un ton lugubru. După-amiaza era înăbușitoare, cu aerul cenușiu și acel cer apăsător de plumb, care prevestește o furtună ce nu se mai dezlănțuie.

Harry zăcea întins pe pajiște cu o batistă pe față, sforăind zgomotos, cu cei doi cățel ai săi dormind lîngă el, și Rockingham sta pe-un scaun cu o carte deschisă în mînă ; întorcea paginile rar și, cînd Dona se uita în răstimpuri la el, îi surprindea privirea pironită pe ea, curioasă și lacomă.

Firește, nu era la curent cu nimic, dar prin nu se știe ce intuiție ciudată, de-o subtilitate aproape feminină, observase schimbarea petrecută în ea și era bănuitor. bănuitor cu privire la săptămînile pe care le trăise aici la Navron, la familiaritatea dintre ea și valetul William, și la această răceală, mai accentuată decît de obicei, manifestată față de Harry și față de el însuși și care, ar fi putut jura, nu se datora plictisului, ci unei pricini cu mult mai vitale, mai periculoase. Era mai tăcută decît înainte, nu mai sta la taclale, nu-l mai tachina și nici nu-l mai lua pe Harry peste picior, cum obișnuia s-o facă, ci ședea acolo, smulgînd firicele de iarbă, cu ochii pe jumătate închiși, pradă unui vis tainic. El observa toate astea și Dona își dădea seama c-o pîndește, așa că tensiunea dintre ei creștea tot mai mult, pe măsură ce se scurgeau orele. Donei i se părea că are atenția încordată a unei pisici ghemuite în spatele unui copac, și că ea e ca o pasăre tăcută, așteptînd în iarba înaltă clipa în care va putea zbura.

Nepăsător la toate acestea, Harry dormea liniștit, oftînd prin somn.

Dona știa că oamenii se luptau să repare vasul avariat. Parcă îi vedea desculți, goi pînă la brîu, cu sudoarea șiroindu-le pe spate, în apa mică a refluxului și pe *La Mouette* cu spărtura din coca cenușie de mîl, larg deschisă, căci lucrările de reparație înaintau greu.

Probabil că muncea și el cot la cot cu ei, cu fruntea încrețită, cu buzele strînse și cu acea privire concentrată, pe care se deprinsese s-o iubească și s-o stimeze, fiindcă reparația vasului era o chestiune de viață și de moarte, așa cum fusese și debarcarea la Fowey, și acum nu mai era timp de lenevit și de visat.

Trebuia să ajungă cumva la golf, înainte de căderea nopții, ca să-l roage pe francez să ridice ancora odată cu fluxul următor, chiar dacă *La Mouette* mai lua încă apă, fiindcă plasa se strîngea în jurul lui, și a amîna plecarea, chiar și cu o singură noapte, putea fi fatal atît pentru el, cît și pentru echipaj.

Corabia fusese văzută apropiindu-se de coastă, așa îi spusese Rockingham, și de-atunci trecuseră aproape douăzeci și patru de ore. În acest timp, multe fuseseră, poate, puse la cale de dușmanii lui, multe fuseseră prevăzute și plănuite. Poate că, pe promontorii, au și fost lăsate santinele, că pădurile și colinele mișună de spioni, iar la noapte, Rashleigh, Godolphin și Eustick or să vină cu toții la Navron și numai Dumnezeu știe ce uneltesc în mințile lor.

— Ce gînditoare ești, Dona, spuse Rockingham și ea, uitîndu-se la el, văzu că își lăsase cartea jos și-o studia cu capul aplecat într-o parte și cu ochii lui înguști fără umbră de zîmbet.

— Pe semne, că febra te-a schimbat așa de mult, continuă el, fiindcă în oraș nu rămîneai tăcută nici măcar cinci minute în șir.

— Am îmbătrînit, spuse ea, pe-un ton șăgalnic, mestecînd un fir de iarbă, peste cîteva săptămîni împlinesc treizeci de ani.

— Ciudată febră, făcu el, neluînd în seamă cuvintele ei, care îl lasă pe pacient cu ten de țigancă și ochi imenși. Nu te-a văzut nici un doctor, pare-mi-se.

— Am fost propriul meu doctor.

— Urmînd povețele minunatului William. Fiindcă veni vorba, ce accent neobișnuit are, o intonație de-a dreptul străină.

— Toți cei din Cornwall vorbesc astfel.

— Dar am înțeles că nu-i de fel din Cornwall, cel puțin așa m-a informat rîndașul azi dimineață în grajd.

— Atunci, poate-i din Devon. Nu l-am interogat niciodată pe William cu privire la strămoșii lui.

— Și se pare că, înainte de venirea voastră, casa era cu totul goală. Acest extraordinar William își asuma toate răspunderile Navronului fără să aibă nici un alt servitor care să-l ajute.

— Nu știam că te pasionează bîrfa din grajduri, Rockingham.

— Într-adevăr, Dona? Totuși, e una din distracțiile mele de predilecție. Am aflat întotdeauna ultimele scandaluri din Londra de la slujitorii prietenilor mei. Vorbele ce se colportează pe scările de serviciu sînt totdeauna adevărate și nespus de amuzante.

— Și ce-ai aflat de pe scara de serviciu a Navronului?

— De-ajuns de multe, dragă Dona, ca să-mi ațîțe curiozitatea.

— Într-adevăr?

— Mi s-a făcut cunoscut, că doamna are pasiunea plimbărilor lungi, cînd arșița e-n toi, că-i face plăcere, pare-se, să se îmbrace în rochiile cele mai vechi și să se întoarcă, uneori, mînjită de noroi și udă de apa rîului.

— Foarte adevărat.

— Că doamna are o poftă de mîncare capricioasă, după cît se pare. Uneori, doarme pînă aproape de amiază și, cînd se scoală, își cere micul dejun. Sau nu ia nimic în gură de la amiază pînă la zece seara și, atunci, cînd servitorii sînt culcați, credinciosul William îi servește cina.

— Și asta e adevărat.

— Și apoi, după ce-a fost sănătoasă tun, cade în chip inexplicabil la pat, și-și închide ușa pentru întreg personalul de serviciu, chiar și pentru copii, fiindcă, pare-se, are febră, cu toate că nu cheamă nici un doctor și, din nou, extraordinarul William este singura persoană căreia ea îi dă voie să pătrundă în odaia ei.

— Şi ce altceva ai mai aflat, Rockingham ?

— Oh, nimic altceva, dragă Dona. Decît că, pare-se, te-ai restabilit foarte iute de pe urma febrei, şi că nu simţi nici cea mai mică plăcere să-ţi vezi soţul şi pe cel mai bun prieten al lui.

Se auzi un suspin, un căscat şi Harry se întinse din toate mădularele, îşi azvîrli batista de pe obraz şi-şi scărpină peruca.

— Pe cinstea mea, această ultimă remarcă e cît se poate de adevărată, spuse el, dar Dona a fost întotdeauna de gheaţă, bătrîne Rock ! Nu degeaba sînt căsătorit cu ea de cinci sau şase ani. Cel puţin atîta lucru să fi descoperit ! Afurisite muşte ! Hei, Duchess, ia prinde-o muscă ! Nu le mai lăsa să-ţi sîcîie stăpînul ! Şi, ridicîndu-se în capul oaselor, îşi flutură batista şi cîinii se treziră şi săriră s-o prindă, lătrînd. Pe urmă, copiii se iviră de după colţul terasei pentru a se juca afară o jumătate de ceas, înainte de-a se duce la culcare.

Bătuse de şase cînd un ropot de ploaie îi sili pe toţi să intre în casă şi Harry, căscînd încă şi bombănind împotriva căldurii, se instală, împreună cu Rockingham, la o partidă de pichet. Mai erau trei ceasuri şi jumătate pînă la cină şi *La Mouette* nu părăsise încă golful.

Dona stătea în picioare la fereastră, bătînd cu degetele în geam şi uitîndu-se la ploaia violentă de vară. Odaia avea toate ferestrele închise şi mirosul de cîine din aer se amesteca cu parfumul cu care Harry îşi stropea hainele. Din cînd în cînd, el izbucnea în rîs, luîndu-l peste picior pe Rochingham pentru cine ştie ce greşeală făcută la joc. Acele pendulei se mişcau mai iute decît ar fi dorit Dona, regretînd parcă încetineala lor de melc din timpul zilei, şi ea începu să se plimbe încolo şi încoace prin odaie, fără să fie în stare să-şi stăpînească presimţirile din ce în ce mai rele.

— Dona noastră pare neliniştită, observă Rockingham, uitîndu-se la ea pe deasupra cărţilor, poate că misterioasa febră nu i-a pierit cu totul.

Ea nu-i răspunse nimic, oprindu-se iar în dreptul ferestrei ce da pe terasă.

— Ai cu ce-mi bate valetul ? întrebă Harry rîzînd şi aruncînd o carte pe masă, sau ai pierdut din nou ? Lasă-mi

nevasta în pace, Rock și fii atent la joc ! Mai bine uită-te cum și moneda asta de aur încape acum în buzunarul meu. Vino încoace și stai jos, Dona, îmi necăjești cîinii cu fîțîiala asta infernală a ta.

— Chibițează-l pe Harry și vezi dacă nu trișează ! spuse Rockingham, era o vreme cînd ne băteai pe amîndoi la pichet.

Dona se uită la ei de sus în jos. Harry, zgomotos și bine dispus, începînd să fie cam amețit de băutură, nepăsător la orice în afară de joc, și Rockingham făcîndu-i pe plac ca de obicei, dar încă la pîndă, ca o pisică, cu ochii lui înguști ațintiți spre ea cu lăcomie și curiozitate.

Cunoscîndu-l pe Harry îndeajuns, Dona se gîndi c-o să mai rămînă acolo, țintuit de masă, cel puțin încă un ceas, așa că, întorcîndu-se de la fereastră, se îndreptă spre ușă. căscînd.

— O să mă culc puțin pînă la cină, spuse ea. — Mă doare capul. Furtuna plutește în aer.

— Dă-i drumul, Rock, bătrîne ! făcu Harry rezemîndu-se de scaun. — Pot să pun rămășag că n-ai nici o cupă în mînă. Vrei să mărești miza ? Uite-un valet pentru tine. Dona, dacă tot ești în picioare, umple-mi, te rog, paharul. Sînt însetat ca un burete.

— Nu uita, spuse Rockingham, surîzînd, că avem de lucru înainte de miezul nopții.

— Nu, pe Dumnezeul meu, că n-am uitat. O să-l prindem în sfîrșit pe broscarul de franțuz, așa-i ? De ce mă privești cu ochii ăștia, frumoasa mea ?

Se uită la nevastă-sa, cu peruca pusă puțin piezis și cu ochii lui albaștri, lucind tulbure pe chipul frumos și îmbujorat.

— Mă gîndeam, Harry, că peste vreo zece ani, o să arăți exact ca Godolphin.

— Nu, zău ? Și ? E un bărbat robust, este George *Godolphin*, unul din cei mai vechi prieteni ai mei. Nu cumva, ascunzi acolo în mînă vreun as ? Să te ia naiba de trișor afurisit, care jefuiește oameni nevinovați !

Dona se furișă afară din cameră și ajungînd sus la ea în dormitor, închise ușa și trase apoi de cordonul greu al soneriei, care spînzura lîngă cămin. Peste cîteva minute, cineva bătu la ușă și o slujnică tinerică intră în odaie.

— Vrei să fii drăguță să mi-l trimiți pe William, spuse Dona.

— Îmi pare rău, doamnă, spuse fata făcînd o reverență, dar William nu se află aici. A plecat îndată după cinci și, de atunci, nu s-a mai întors.

— Unde s-a dus ?

— N-am idee, doamnă.

— Bine. N-are importanță. Mulțumesc.

Fata părăsi odaia și Dona se azvîrli pe pat, cu mîinile sub cap. Pe semne, că William avusese același gînd cu ea : se dusese să vadă cum înainta treaba cu reparatul corăbiei și să-și înștiințeze stăpînul că dușmanii săi aveau să cineze la Navron în noaptea asta. Dar de ce întîrzia atît ? Plecase de acasă la cinci și, acum, era aproape șapte.

Închise ochii simțind în liniștea odăii că inima îi bătea la fel de tare ca atunci cînd, pe coverta corăbiei *La Mouette*, aștepta să debarce în golful Lantic. Își aminti de fiorul de frig care-o cutremurase și cum, după ce coborîse în cabină, mîncase și băuse puțin, teama și neliniștea o părăsiseră și nu mai simțise altceva decît văpaia aventurii. Dar între atunci și noaptea asta era o deosebire. În noaptea asta, era singură și mîna lui n-o strîngea pe-a ei, și ochii lui nu-i vorbeau. Era singură, și trebuia să joace rolul de gazdă față de dușmanii lui.

Zăcea mai departe întinsă pe pat și, afară, ploaia cădea tot mai mărunt, pînă ce încetă cu desăvîrșire, și păsările începură să cînte, dar William tot nu venea. Dona se sculă, se duse la ușă și trase cu urechea. Putea desluși murmurul surd al vocilor bărbătești din salon și, la un moment dat, îi auzi pe Harry și pe Rockingham rîzînd, dar pe urmă, pe semne că-și continuaseră partida de pichet, pentru că nu mai distinse decît un murmur și pe Harry ocărînd un cîine care se scărpina. Dona nu mai avu răbdare să aștepte. Se înfășură într-o pelerină, coborî tiptil scările spre holul mare și ieși în grădină pe-o ușă laterală.

Iarba era udă după ploaie și strălucea ca argintul, iar aerul mirosea a căldură jilavă, amintind ceața de toamnă.

Din copacii pădurii picurau stropi și îngusta cărare nesigură care ducea spre golf, era clisoasă și alunecoasă. În pădure era întuneric, pentru că soarele nu mai apăruse după ploaie, și frunzișul, bogat și verde ca în mijlocul

verii, atîrna ca un linţoliu peste capul ei. Sosind în locul unde cărarea se întrerupea brusc şi începea panta, cînd tocmai se pregătea s-o ia la stînga, ca de obicei, pentru a coborî la golf, un zgomot o făcu să se oprească deodată ; şovăind, aşteptă cîteva clipe cu mîna rezemată de creanga unui copoc. Era un zgomot de ramuri troznind sub pasul unui om, al cuiva mişcîndu-se printre ferigi ; rămase acolo în picioare, încremenită şi, îndată ce se restabili liniştea, se uită peste creanga care-o ascunsese şi văzu, la vreo douăzeci de iarzi depărtare, un bărbat cu spinarea lipită de-un arbore şi cu muscheta în mîini.

Putea să-i distingă profilul sub pălăria în formă de tricorn, dar ea nu-i recunoscu faţa, fiindcă nu-l ştia, şi el sta acolo, aşteptînd şi străpungînd golful cu privirea.

Un strop greu de ploaie căzu din copacul sub care stătea şi omul, scoţîndu-şi pălăria, îşi şterse obrazul cu batista, cu spatele întors către ea ; în acest timp, Dona se îndepărtă de locul unde se ascunsese şi începu să alerge spre casă, urcînd cărarea pe care venise. Mîinile îi îngheţaseră şi ea îşi strînse şi mai mult pelerina în jurul umerilor. „Iată deci, îşi spuse ea, iată deci motivul pentru care nu s-a întors William : ori a fost prins şi luat prizonier, ori se ascunde în pădure, aşa cum m-am ascuns şi eu adineaori. Căci, unde e un pîndar, pot să mai fie şi alţii, şi cel pe care l-am văzut eu nu-i din Helford, ci face parte din oamenii lui Godolphin, Rashleigh sau Eustick. Aşa că, n-am nimic altceva de făcut, nimic, decît să mă întorc acasă, să mă urc în camera mea, şi să mă îmbrac, să-mi pun cerceii cu rubine, pandantivul şi brăţările, şi să cobor în sufragerie cu surîsul pe buze, aşezîndu-mă în capul mesei, cu Godolphin la dreapta şi cu Rashleigh în stînga mea, în timp ce oamenii lor stau de strajă aici în pădure".

Dona alerga pe cărare spre casă, stropii de ploaie cădeau pe de frunzişul copacilor, mierlele amuţiseră şi seara era ciudat de liniştită.

Cînd ajunse în luminişul dintre copacii aflaţi în faţa pajiştilor verzi şi se uită spre casă, văzu că uşa salonului, care dădea spre terasă, era deschisă şi Rockingham sta acolo, uitîndu-se la cer, în vreme ce cîinii, Duke şi

Duchess, se agitau în jurul lui. Dona se trase îndărăt sub ascunzișul copacilor, dar unul din căței, adulmecînd pajiștea, ajunse la urmele lăsate de pașii ei prin iarba umedă și porni după ele, dînd din coadă. Dona îl văzu pe Rockingham urmărind cîinele și, apoi, uitîndu-se în sus spre fereastra de deasupra capului său ; peste cîteva clipe, el înaintă, cu grijă, pășind spre marginea pajiștei și privind în jos la urmele trădătoare, care călcau iarba și dispăreau printre copaci.

Dona se furișă din nou în pădure și îl auzi pe Rockingham strigînd încetișor : „Duchesse... Duchess !" și pe cățel care, puțin mai la stînga ei, adulmeca ferigile. Făcu acum un înconjur printre copaci, luînd-o pe drumul care-o ducea drept în curtea din fața casei, în timp ce, pe semne, Duchess îi urmărea pașii printre copaci spre golf, fiindcă n-o mai auzi și ajunse în curte fără să fie descoperită.

Se strecură în casă prin ușa mare și, din fericire, imensa sufragerie, în care lumînările nu fuseseră încă aprinse, se afla în umbră ; doar, undeva, în fund, o slujnică aducea niște farfurii, pe care le așeza pe-un bufet, ajutată de valetul adus de Harry de la Londra. Și nici urmă de William.

Dona așteptă în întuneric și, peste o clipă, cînd servitorii ieșiră pe ușa din fața ei să se ducă la bucătăria de la subsol, urcă în grabă scările și traversă coridorul dinspre odaia ei.

— Cine-i acolo ? întrebă Harry din camera lui. Ea nu răspunse nimic, dar se furișă în dormitor, închizînd ușa. Peste puțin timp, auzi pași la ușă și deabia avu timp să zvîrle pelerina și să se vîre în pat, trăgîndu-și cuvertura peste genunchi, că el și năvăli în odaie, fără să bată, ca de obicei, îmbrăcat doar în cămașă și pantaloni.

— Unde dracu' s-o fi dus ticălosul ăla de William ? întrebă el. A ascuns undeva cheia de la pivniță și Thomas mi s-a plîns că nu știe cum să scoată vinul. Îmi spune că William nu-i de găsit nicăieri.

Dona sta întinsă pe spate cu ochii închiși. apoi, se întoarse pe-o parte și se uită la Harry căscînd, ca și cum ar fi trezit-o din somn.

— Cum pot să știu eu unde-i William ? spuse ea. Poate că stă de palavre cu rîndașii în grajd. De ce nu dai poruncă să-l caute ?

— L-au căutat, tună Harry. — Ticălosul a dispărut pur și simplu, și George Godolphin și ceilalți or să vină la cină și nu există un strop de vin. Să știi, Dona, că nu pot să înghit una ca asta. O să-l concediez pe loc.

— O să vină negreșit, spuse Dona cu oboseală în glas. — E timp berechet.

— Ce neobrăzare ! strigă Harry. — Iată ce se întîmplă cu un servitor cînd nu există un bărbat în casă ! L-ai lăsat să facă tot ce-i trăznea prin cap.

— Dimpotrivă, făcea numai ce-mi trăznea mie prin cap.

— Bine, dar să știi că nu-mi place asta. Rock are perfectă dreptate. Individul se poartă cu o familiaritate nerușinată. Și Rock nu greșește niciodată în chestii de-astea.

Stătea în mijlocul odăii, uitîndu-se prost dispus la Dona, cu fața congestionată și ochii albaștri, mînioși, și ea își dădu seama, îndată, că se află în starea lui obișnuită după ce-a băut mai mult, și că, peste cîteva clipe, o să devină agresiv.

— Ai cîștigat la pichet ? întrebă Dona, încercînd să-i abată atenția, la care el ridică din umeri și, îndreptîndu-se spre oglindă, se privi netezindu-și cu degetele pungile de sub ochi.

— Am cîștigat eu vreodată zece minute în șir într-o partidă cu Rock ? bombăni el. — Nu, sfîrșește totdeauna prin a-mi stoarce douăzeci sau treizeci de lire pe care nu prea îmi îngădui să le pierd. Dar ia spune-mi, Dona, ai sau n-ai de gînd să-mi dai voie să vin, la noapte, la tine ?

— Credeam că, la noapte, o să fii ocupat cu prinderea piraților.

— Oh, treaba o să fie terminată pe la miezul nopții, sau ceva mai tîrziu. Dacă ticălosul se ascunde undeva pe rîu, și Godolphin cu Eustick cam asta cred, n-are nici o șansă să scape. Pretutindeni, de aici, pînă la promontoriu, sînt postați oameni, ca și de ambele părți ale rîului. De data asta, n-are cum să se mai strecoare din plasă.

— Și ce rol ai de gînd să joci tu în treaba asta ?

— Oh, eu voi rămîne un simplu spectator și n-o să apar decît la sfîrșit. Și-atunci, știu c-o să bem cîte-un păhărel și-o să ne distrăm copios. Dar, Dona, nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Ce-ar fi s-o lăsăm baltă, deocamdată ? Știind prea bine cam în ce stare ești, de-obicei, după miezul nopții, cred c-o să-ți fie totuna dac-o să te culci în dormitorul meu, sau sub masa din sufragerie.

— Asta-i numai fiindcă ești întotdeauna atît de groaznic de rece cu mine, Dona. Îți mărturisesc c-a fost prea de tot să fugi așa din senin la Navron și să mă lași în plata domnului la Londra, iar cînd vin și eu la tine, să te îmbolnăvești de-o febră caraghioasă.

— Închide ușa, Harry. Mi-e somn !

— Ți-e somn, ți-e somn ! Tot timpul nu vrei decît să dormi. Asta-i răspunsul pe care mi-l dai, acum, în toate împrejurările, de numai dumnezeu știe cîtă vreme.

Și Harry ieși din cameră, călcînd apăsat și trîntind ușa, și Dona îl auzi oprindu-se o clipă în capul scărilor și întrebîndu-l, cu vocea ridicată, pe servitorul de jos dacă nemernicul de William s-a întors.

Dona sări din pat și, ducîndu-se la fereastră, îl văzu pe Rockingham străbătînd pajiștea, cu micuța Duchess țopăind pe urmele lui.

Începu să se îmbrace, tacticos și cu mare grijă, învîrtindu-și pe deget buclele negre și așezîndu-și-le după urechi ; își puse cerceii cu rubine și, la gît, pandantivul, fiindcă nu trebuia să mai existe nici o asemănare între Dona St. Columb, îmbrăcată în rochia de satin de culoarea smîntînii, pieptănată cu îngrijire și împodobită cu bijuterii, și acel jegos mus de pe *La Mouette*, care, cu ploaia șiroindu-i prin cămașa subțire, stătuse sub fereastra lui Philip Rashleigh, doar cu cinci zile în urmă. Se uită în oglindă și, pe urmă, la portretul agățat pe perete, și văzu cît de mult se schimbase, chiar și în scurtul timp de cînd se afla la Navron ; fața i se rotunjise, de pe buze îi pierise expresia aceea posacă și ochii aveau ceva deosebit cum, pe bună dreptate, observase Rockingham. În ce privește tenul de țigancă, mîinile și gîtul arse de

soare, pe astea n-avea cum să şi le ascundă. „Cine de pe lume o să creadă, îşi spuse Dona, că ele se datoresc febrei, şi-o să ia bronzul soarelui drept gălbinare ? Poate doar Harry, care are aşa de puţină imaginaţie, dar Rockingham — niciodată !".

Peste o clipă, auzi dangătul clopotului de afară, şi echipajul primului din invitaţi oprindu-se la scară. Pe urmă, după doar cîteva minute, tropot de copite și, încă o dată, dangătul clopotului ; acum, putea desluşi murmurul vocilor venind de jos, din sufragerie, glasul lui Harry acoperindu-le pe toate celelalte și lătratul lui Duke şi Duchess. Se făcuse aproape întuneric, grădina, cît se vedea de la geam, se afla în umbră şi copacii erau liniştiţi. „Undeva, în inima pădurii, îşi spuse ea, santinela aceea iscodeşte cu privirile împrejurimile pînă la golf şi, poate, că acum au mai venit și alți pîndari, care așteaptă cu toții acolo, în tăcere, cu spinările lipite de copaci, să terminăm de cinat aici, în această casă, şi Eustick să-i facă un semn cu ochiul lui Godolphin, Godolphin lui Harry, Harry lui Rockingham şi, pe urmă, dîndu-şi la o parte scaunele, surîzîndu-și și pipăindu-și săbiile, să se ducă cu toții în pădure". „Dacă asta s-ar fi întîmplat acum o sută de ani", îşi spuse Dona, „aș fi avut gata pregătită vreo băutură care să-i adoarmă, pe care le-aș fi turnat-o în vin, sau, vînzîndu-mă pe mine însămi diavolului, i-aș fi vrăjit, dar nu ne aflăm cu o sută de ani în urmă, ci în prezent, și asemenea lucruri nu se mai pot întîmpla, și tot ceea ce sînt în stare să fac este să mă așez la masă, să le zîmbesc fermecător și să le dau ghes la băutură".

Deschise ușa dormitorului și zgomotul glasurilor lor se ridică pînă la ea. Se auzeau intonațiile solemne ale lui Godolphin, tusea antipatică și spartă a lui Philip Rashleigh și o întrebare pusă de Rockingham pe-un ton mieros și insinuant. Înainte de-a coborî, se îndreptă spre camera copiilor, aflată în fundul coridorului, ca să-i sărute, deși dormeau ; trase perdelele să lase să pătrundă prin ferestre răcoarea nopţii şi, apoi, în timp ce se îndrepta iar spre capul scărilor, auzi un zgomot vag în spatele ei, ca un tîrșîit de picioare, ca și cum cineva, bîjbîind prin întuneric, s-ar fi împleticit pe coridor.

— Cine-i acolo ? murmură ea, dar nu primi nici un răspuns. Aşteptă o clipă, scuturată de-un fior de teamă, în timp ce în urechi îi ajungeau vocile zgomotoase ale invitaţilor de jos ; apoi, auzi încă o dată tîrşîitul acela şovăitor din coridorul cufundat în beznă, o şoaptă timidă şi-un suspin.

Aduse o lumînare din odaia copiilor şi, ţinînd-o sus deasupra capului, se uită în direcţia de unde venise zgomotul de pe lungul coridor şi, deodată, îl văzu pe William care zăcea, jumătate ghemuit, jumătate întins lîngă perete, cu faţa cenuşie, şi cu braţul stîng atîrnînd neputincios. Îngenunchie lîngă el, dar William o respinse şi gura lui ca un nasture de mică, se schimonosi de suferinţă.

— Nu mă atingeţi, doamnă, murmură el, o să vă mînjiţi rochia, am sînge pe mînecă.

— William, dragul meu William, eşti rănit rău ? îl întrebă ea, şi el scutură din cap, ţinîndu-se strîns de umăr cu mîna sănătoasă.

— Un fleac, doamnă, răspunse el, numai că am avut puţin ghinion... tocmai în noaptea asta... Şi, răpus de durere, închise ochii şi Dona îşi dădu seama că minte.

— Cum s-a întîmplat ? întrebă ea.

— Cînd mă întorceam acasă prin pădure, doamnă, răspunse el, am văzut pe unul din oamenii lordului Godolphin, care m-a somat. Am izbutit să scap, dar m-am ales cu zgîrietura asta.

— Trebuie să vii în odaia mea. O să-ţi spăl rana şi-o să te bandajez, şopti ea, şi William, pe punctul de-a leşina, nu se mai opuse, nici măcar cînd ea îl ajută să străbată coridorul care ducea în dormitorul ei. Odată ajunşi aici, Dona închise uşa, o zăvorî şi-l întinse pe pat. Pe urmă, aduse apă şi-un prosop, îi curăţi cum se pricepu rana de la umăr şi i-o legă ; întorcîndu-şi privirile spre ea, spuse :

— Doamnă, nu trebuia să faceţi asta pentru mine.

— Stai liniştit, şopti ea, stai liniştit şi odihneşte-te !

Obrazul lui avea o paloare mortală şi Dona, neştiind prea bine cît îi era de adîncă rana, sau ce trebuia făcut ca să-i aline durerea, se simţi deodată neajutorată şi copleşită de disperare şi, pesemne, el observă asta, fiindcă spuse :

— Nu vă faceţi grijă, doamnă, o să mă fac sănătos. Bine, cel puţin, că misiunea mea a fost îndeplinită cu succes ; am fost pe *La Mouette* şi mi-am văzut stăpînul.

— I-ai spus ? îl întrebă ea. I-ai spus că Godolphin şi Eustick şi ceilalţi vor cina aici în noaptea asta ?

— Da, doamnă, şi dînsul a surîs în felul acela deosebit, doamnă, şi mi-a spus : „Înştiinţeaz-o pe stăpîna ta că nu sînt nicidecum tulburat şi că *La Mouette* are nevoie de-un mus".

În timp ce William vorbea, afară se auziră paşi şi cineva ciocăni la uşă.

— Cine-i acolo ? strigă Dona şi vocea tinerei slujnice răspunse :

— Domnul Harry o înştiinţează pe doamna că dînsul şi domniile lor o aşteaptă ca să se-aşeze la masă.

— Spune-i domnului Harry să înceapă masa fără mine, o să vin peste cîteva clipe, răspunse Dona şi, aplecîndu-se iar spre William, îl întrebă în şoaptă :

— Dar corabia, corabia e reparată şi-o să ridice ancora la noapte ? Ochii lui William rătăceau însă pe chipul ei fără s-o recunoască, pe urmă îi închise şi ea văzu că-şi pierduse cunoştinţa.

Îl acoperi cu cuverturile ei, deabia dîndu-şi seama ce face, îşi spălă sîngele de pe mîini şi, pe urmă, uitîndu-se în oglindă şi văzînd că şi faţa ei era albă ca varul, îşi întinse cu degetele tremurînde puţin roşu pe umerii obrajilor. Apoi, părăsi camera, lăsîndu-l pe William leşinat pe pat şi, coborînd scările spre sufragerie, auzi scîrţîitul scaunelor pe dale, căci oaspeţii se ridicaseră şi-o aşteptau. Dona îşi ţinea capul sus, pe buze îi flutura un surîs, dar nu vedea nimic : nici strălucirea luminărilor, nici masa lungă, încărcată de mîncăruri, nici pe Godolphin în redingota lui de culoarea prunei, nici pe Rockingham cu peruca lui cenuşie, nici pe Eustick pipăindu-şi sabia, nici privirile tuturor acestor bărbaţi care se uitau cu ochii holbaţi la ea, înclinîndu-se adînc cînd ea se îndreptă spre locul ei din capul mesei, ci pe-un singur bărbat, care, în picioare, pe coverta corăbiei sale din golful liniştit, îi spunea „adio" în gînd, aşteptînd refluxul.

CAPITOLUL XVIII

AŞADAR, PENTRU PRIMA OARĂ după mulţi ani, se dădea un banchet în marea sală de onoare de la Navron. Strălucirea candelabrelor se reflecta pe feţele invitaţilor, aşezaţi cîte şase pe fiecare latură a mesei lungi, şi masa însăşi era o splendoare, cu toată argintăria pusă la vedere, cu serviciul bordat cu trandafiriu şi cu vasele de cristal pline pînă-n vîrf cu fructe. La un capăt al mesei, amfitrionul, cu ochii albaştri, cu faţa îmbujorată şi cu peruca blondă aşezată puţin strîmb, rîdea cu gura pînă la urechi la fiecare vorbă de duh rostită de oaspeţi. La celălalt capăt, stăpîna casei se juca cu tacîmul din faţa ei, rece şi senină, aruncînd din cînd în cînd oaspeţilor aşezaţi la dreapta şi la stînga ei priviri pline de subînţelesuri, ca şi cum ei ar fi fost singurii oameni care ar fi însemnat ceva pentru ea pe lume şi ca şi cum şi ea ar fi fost în seara asta a lor, şi nu numai în seara asta dacă ei ar fi dorit-o. „Niciodată, se gîndea Harry St. Columb, lovind cu piciorul într-unul din cîini pe sub masă, niciodată n-a flirtat Dona atît de sfruntat şi n-a azvîrlit ochiade aşa de revoltătoare. Dacă ăsta e rezultatul blestematei ăleia de febre, atunci Dumnezeu să-i aibă în pază pe toţi bărbaţii de-aici". „Niciodată, se gîndea Rockingham studiind-o de-a curmezişul mesei, niciodată n-a avut Dona un aer aşa de provocator. Oare, ce se petrece în capul ei în momentul de faţă, şi de ce s-o fi dus prin pădure, la rîu, la şapte seara, cînd noi o credeam adormită în pat ?"

„Asta e, se gîndea fiecare invitat de la masă, asta e, deci, faimoasa lady St. Columb, despre care am auzit atîtea zvonuri şi care-a provocat atîtea scandaluri ; care cinează în tavernele Londrei, alături de femeile uşoare, care călăreşte pe deşelate, pe străzi, la miezul nopţii, îmbrăcată cu pantalonii bărbatului ei şi care-a dat, fără îndoială, cîte puţin din ea tuturor donjuanilor din St. James, fără să mai punem la socoteală pe însuşi Majestatea Sa".

Aşa că, la început, oaspeţii au fost bănuitori, taciturni, rezervaţi, dar cînd ea începu să le vorbească şi să se uite în ochii lor, adresîndu-le cu fiecare cuvînt cîte-un surîs,

cînd începu să se intereseze despre căminele lor, despre pasiunile și năzuințele lor, să-i întrebe dacă sînt sau nu căsătoriți și să le dea să înțeleagă, fiecăruia pe rînd, că orice vorbă rostită de ei prezintă importanță și farmec pentru ea și că, dacă s-ar ivi prilejul, i-ar înțelege cum nimeni nu i-a mai înțeles vreodată înainte, — de-abia atunci începură să se înmoaie și să se lase vrăjiți. „La dracu', se gîndea tînărul Penrose, cu toată lumea care-a ponegrit-o ; toate nu sînt altceva decît scornelile femeilor urîte și geloase pe ea, desigur". „Dumnezeule, se gîndea Eustick, iată o soție de prețuit, dar de păstrat sub șapte lacăte, fără s-o pierzi nici o clipă din vedere".

Se mai aflau acolo Tremayne de dincolo de Probus și un bărbat cu perucă roșie, Carnethick, care stăpînea tot ținutul de pe coasta de vest ; primul nu era însurat, n-avea nici o iubită și se uita la Dona în tăcere, cu o adorație sumbră, iar cel de-al doilea era căsătorit cu o femeie cu zece ani mai bătrînă ca el și se întreba, cînd Dona îi arunca peste masă cîte-o privire înflăcărată, dacă n-ar fi cumva cu putință s-o vadă între patru ochi, mai tîrziu, după cină. Chiar și Godolphin cel solemn, Godolphin cu ochii lui bulbucați și nasul borcănat, recunoștea în sinea lui, cam fără voie, că soția lui Harry avea farmec, deși, firește, el n-o aproba și n-ar putea s-o aprobe niciodată, și oricum nu i-ar plăcea s-o vadă pe Lucy prietenă cu ea, fiindcă are o anumită îndrăzneală în priviri care-l face să se simtă stînjenit. Philip Rashleigh, întotdeauna taciturn cu femeile, întotdeauna morocănos și rezervat, începu să-i povestească deodată despre copilăria lui, mărturisindu-i cît de mult a iubit-o pe maică-sa care-a murit cînd el avea zece ani.

„E aproape unsprezece, se gîndea Dona, și ne aflăm încă la masă, bînd și discutînd, și dacă o să-i mai pot ține așa, măcar încă un timp, o să-i dau puțin răgaz lui, acolo jos în golf, pentru că, în curînd, o să înceapă refluxul ; nu face nimic dacă *La Mouette* mai are încă spărtura aceea, reparațiile făcute pînă acum sînt deajuns și corabia trebuie să plece".

Făcu semn din ochi servitorilor, care așteptau, să mai umple încă odată paharele și, în timp ce zumzetul glasurilor

îi bîzîia în urechi și ea îi surîdea fermecător vecinului din stînga ei, se întrebă dacă William s-a trezit din leșin, sau dacă mai zace încă pe patul ei, alb ca varul, cu ochii închiși și cu rana aceea însîngerată la umăr.

— Ne-ar trebui muzică, spuse Harry, cu ochii pe jumătate închiși, ar trebui să avem și noi muzică, așa cum avea bunicul meu acolo sus în galerie, știți, cînd bătrîna Regină mai trăia încă. La naiba ! De ce nimeni nu mai are menestreli în zilele noastre ? Presupun că afurisiții de puritani i-au ucis pe toți.

„E aproape criță, se gîndea Dona, observîndu-l și cunoscînd simptomele, n-o să mă stinghereaască în noaptea asta".

— Eu consider că e bine că s-a sfîrșit cu soiul ăsta de bufonerie, spuse Eustick, încruntat, atins de aluzia batjocoritoare la adresa puritanilor, fiindcă tatăl său se luptase pentru Parlament.

— Sînt multe baluri la curte ? o întrebă tînărul Tremayne, roșind pînă la rădăcina părului și privind-o cu ochi plini de dor.

— Da, da, răspunse ea, trebuie să vii negreșit la noi la Londra, cînd Harry și cu mine ne vom întoarce, și-o să-ți găsesc o soție potrivită. Dar el scutură din cap, bîlbîind un refuz, cu o rugăminte umilă în priviri.

„James o să fie de vîrsta lui peste douăzeci de ani, își spuse Dona. O să se furișeze în odaia mea, pe la trei dimineața, să-mi povestească ultima lui ispravă, și toate astea vor fi uitate și puse la o parte. Poate, însă, c-o să mi le amintesc, într-o clipă, văzîndu-i ochii și fața înflăcărată, și-o să-i povestesc cum am ținut doisprezece bărbați la o cină prelungită pînă aproape de miezul nopții pentru ca singurul bărbat pe care l-am iubit vreodată să poată fugi în Franța și din viața mea pentru totdeauna".

„Oare, ce-i șușotește Rochingham la ureche lui Harry ?"

— Într-adevăr, fir-ar al naibii ! strigă Harry peste masă. — Știi că nemernicul tău de servitor nu s-a întors nici pînă acum, Dona ? Și bătu cu pumnul în masă așa de tare, că paharele se clătinară și Godolphin îl privi dezaprobator, fiindcă-i vărsase vinul peste jaboul de dantelă.

— Știu, spuse Dona, surîzînd, dar n-are nici o importanță, doar ne-am descurcat foarte bine și fără el.

— Ce-ai face, George, urlă Harry, hotărît să-și spună păsurile, ce-ai face cu un servitor care-și petrece nopțile aiurea cînd stăpînul lui are oaspeți la cină ?

— L-aș da afară negreșit, dragul meu Harry, răspunse Godolphin.

— În afară de asta, i-aș mai și trage cîteva, adăugă Eustick.

— Da, toate ar fi cît se poate de bune, spuse Harry sughițînd, dacă blestematul ăsta n-ar fi favoritul Donei. Cînd a fost bolnavă, el putea să intre și să iasă din camera ei, la orice oră din zi și din noapte. Ai putea îndura așa ceva, George ? Ca nevastă-ta să aibă un valet, care să se învîrtească tot timpul prin dormitorul ei ?

— Sigur că nu, răspunse Godolphin. — Doamna Godolphin se află în momentul de față într-o situație foarte delicată în ce privește sănătatea și nu poate suferi pe nimeni lîngă ea, în afară de bătrîna ei doică și firește, de mine.

— Încîntător ! exclamă Rockingham. Cît de rustic și de emoționant ! Lady St. Columb, dimpotrivă, pare a nu avea nici-o servitoare și, surîzîndu-i Donei peste masă, îi spuse, ridicîndu-și paharul :

— Ți-a făcut bine plimbarea, Dona ? Nu ți s-a părut cam umed, acolo, în pădure ?

Dona nu-i răspunse nimic. Godolphin se uită la ea bănuitor, fiindcă, dacă, într-adevăr, Harry îi îngăduia soției sale să cocheteze cu servitorii, o să ajungă, în curînd, de rîsul ținutului. Și în timp ce se gîndea la asta, își aminti de mutra impertinentă a valetului care condusese trăsura, în ziua cînd soția lui Harry luase ceaiul la ei.

— Cum suportă soția dumneavoastră căldurile astea ? se interesă Dona. — Mă gîndesc atît de des la dînsa ! Dar ea nu-i auzi răspunsul, fiindcă Philip Rashleigh tocmai îi vorbea la urechea stîngă :

— Aș putea jura că v-am mai văzut undeva, scumpă doamnă, dar nu-mi pot aminti, în ruptul capului, cînd și unde anume.

Și rămase cu privirile pironite în farfurie, încruntîndu-și sprîncenele ca și cum, concentrîndu-se, ar fi putut reconstitui scena.

— Încă puțin vin pentru domnul Rashleigh ! porunci Dona ; apoi, surîzînd grațios, îi puse paharul în față. — Da, și eu am impresia că ne-am mai întîlnit, dar asta s-a întîmplat, cred, acum vreo șase ani, cînd am venit aici ca mireasă.

— Nu, aș putea jura că nu atunci, spuse Rashleigh, dînd din cap. Cred că există o intonație în vocea dumneavoastră, pe care-am auzit-o nu de mult.

— Dona produce această impresie asupra tuturor bărbaților, spuse Rochingham. — Toți cred, după ce-au văzut-o, c-au cunoscut-o mai înainte. O să vezi, dragul meu Rashleigh, că gîndul ăsta o să te țină treaz toată noaptea.

— Pe semne că vorbești din experiență ? spuse Carnethick, și ei schimbară priviri cu tîlc, în timp ce Rochingham, surîzînd, își potrivea dantela manșetelor.

„Cît îl urăsc ! își spuse Dona. Ochii ăștia, înguști de pisică și zîmbetul ăsta plin de subînțelesuri... I-ar plăcea ca fiecare bărbat de la masa asta să creadă că-i amantul meu".

— Ați fost vreodată la Fowey ? o întrebă Philip Rashleigh.

— Niciodată, după cîte știu, răspunse ea, și el își bău vinul, tot clătinînd din cap în chip de îndoială.

— Ați auzit cum am fost jefuit ? întrebă el.

— Da, firește, răspunse ea, ce nenorocire pentru dumneavoastră ! Ați mai avut de-atunci vreo veste în legătură cu corabia ?

— Niciuna, răspunse el cu amărăciune. — O fi zăcînd acum la adăpost, în vreun port francez, și nu dispunem de nici-o cale legală ca s-o scoatem de acolo. Așa se întîmplă cînd avem o Curte mișunînd de străini și un Rege care, după cum spun toți, vorbește mai bine franțuzește decît englezește. În orice caz, în noaptea asta, sper să-mi închei socotelile cu individul acela odată pentru totdeauna.

Dona aruncă o privire spre pendula de de-asupra scării. Mai erau douăzeci de minute pînă la miezul nopții.

— Și dumneavoastră, scumpul meu lord, spuse ea, întorcîndu-se cu un surîs spre Godolphin. și dumneavoastră ați avut de suferit cînd domnul Rashleigh și-a pierdut corabia ?

— Da, doamnă, răspunse el scurt.

— Nădăjduiesc, însă, că n-ați fost rănit !

— Din fericire, nu. Nemernicii erau prea grăbiți s-o ia la sănătoasa. Ca toți francezii, au preferat s-o șteargă decît să facă față unei lupte cinstite.

— Și șeful lor e într-adevăr un individ atît de periculos cum m-ați făcut să cred ?

— De douăzeci de ori mai rău, doamnă. Cel mai nerușinat, mai sîngeros și mai respingător ticălos pe care mi-a fost dat vreodată să-l văd. Am auzit, între timp, că duce pe corabia lui, la fiecare călătorie, cîte o încărcătură întreagă de femei, majoritatea acestor nefericite răpite din satele noastre. Bineînțeles, nu i-am povestit nimic despre toate astea soției mele.

— Oh, nu, firește, murmură Dona, s-ar fi putut precipita evenimentele.

— Era o femeie la bordul lui *Merry Fortune,* spuse Philip Rashleigh. — Am putut-o vedea acolo pe punte, deasupra mea, la fel de bine cum vă văd pe dumneavoastră, acum. O puștancă neobrăzată, cum nu cred să mai existe, cu o rană la bărbie și cu părul căzut pe ochi. Vreo tîrfă culeasă de prin porturile Franței, fără îndoială.

— Și era și un băiat, adăugă Godolphin, o stîrpitură de băiat nenorocit, care-a venit să bată la ușa lui Philip. Aș pune mîna în foc că nu-i străin de toată tărășenia. Avea un fel plîngăcios de-a vorbi și un aspect femeiesc, care era tot ce poate fi mai respingător.

— Francezii ăștia sînt așa de degenerați ! observă Dona.

— *Nu ne-ar fi putut scăpa niciodată* dacă n-ar fi fost vîntul, spuse Rashleigh, respirînd zgomotos. — O pală de vînt suflînd dinspre Ready-Money și, gata, le-a și umflat pînzele. Mai să crezi că era însăși mîna diavolului. George, aici de față, l-a avut pe nemernic în bătaia muschetei, dar l-a scăpat.

— Cum s-a putut întîmpla una ca asta ? îl întrebă Dona.

— Mă aflam în clipa aceea într-o situație nefavorabilă, doamnă, începu Godolphin, îmbujorîndu-se la față, iar Harry, care-l privea de la celălalt capăt al mesei, se plesni cu palma peste genunchi și răcni :

— Am auzit cu toții povestea, George, fii fără grijă ! Ți-ai pierdut peruca, așa-i ? Nemernicul de franțuz ți-a șterpelit-o de pe cap. În clipa următoare, toate capetele se întoarseră spre Godolphin, care deveni țeapăn ca o țeavă de pușcă, și-și pironi privirile în paharul din fața lui.

— Nu-l luați în seamă, dragul meu lord Godolphin, spuse Dona surîzînd, mai bine, beți încă puțin vin. Fiindcă... ce înseamnă, la urma urmelor, pierderea unei peruci ? Gîndiți-vă că putea fi ceva cu mult mai prețios și, atunci, ce-ar fi făcut oare doamna Godolphin ? La care, Carnethick, vecinul lui Rashleigh, aflat în stînga ei, se înnecă deodată cu vinul.

Douăsprezece fără un sfert, fără zece, fără cinci ! Tînărul Tremayne discuta cu Penrose și Tregonny despre luptele de cocoși, un bărbat din Bodmin, al cărui nume nu-l auzise, îl înghiontea pe Rockingham, șușotindu-i cu mîna pusă la gură o povestioară cu măscări, Carnethick îi azvîrlea priviri pofticioase peste masă, Philip Rashleigh ciugulea din struguri cu mîna lui zbîrcită și păroasă, în timp ce Harry, pe jumătate tolănit pe scaun, fredona un cîntec fără melodie, cu o mînă mîngîindu-și paharul și cu cealaltă — laba cățelului. Deodată, Eustick, uitîndu-se la ceas, sări în picioare și strigă cu o voce tunătoare :

— Domnilor, ne-am irosit destul timpul ! Ați uitat, oare, cu toții că ne-am întîlnit în noaptea asta pentru o chestiune de viață și de moarte ?

Imediat se făcu tăcere. Tremayne își coborî privirile în farfurie, roșind, și Carnetick se șterse la gură cu o batistă de dantelă, uitîndu-se țintă înainte. Cineva tuși cu stîngăcie, altcineva își tîrșîi picioarele sub masă și numai Harry surîdea mai departe, fredonîndu-și cîntecul anost de bețiv. În timpul ăsta, afară în curte, orologiul din grajd

bătea miezul nopții. Eustick se uită cu înțeles la stăpîna casei. Dona se ridică imediat în picioare și întrebă :

— Doriți să mă retrag ?

— Prostii ! tună Harry, deschizîndu-și un ochi. — Lăsați-mi nevasta să stea la propria ei masă, ce Dumnezeu ! Petrecerea fără ea n-o să mai aibă nici un haz, așa se întîmplă întotdeauna. În sănătatea ta, frumoasa mea, chiar dacă le dai voie valeților să intre și să iasă cînd vor din dormitorul tău !

— Harry, nu mai e timp de glumit, spuse Godolphin și, întorcîndu-se spre Dona :

— Am putea discuta mult mai liber dacă nu v-ați afla printre noi. Așa cum a observat, pe bună dreptate, Eustick, am cam uitat cu toții scopul pentru care ne-am adunat aici.

— Desigur, înțeleg, zise Dona, n-aș vrea nicidecum să vă stînjenesc. Dar chiar în clipa cînd ei se sculaseră cu toții în picioare s-o lase să treacă, se auzi dangătul marelui clopot de la intrare.

— Cine dracu'o fi ? întrebă Harry, căscînd. — Să fi venit cineva la cină cu o întîrziere de două ore și jumătate ? Hai să mai deschidem o sticlă de vin.

— Sîntem cu toții aici, spuse Eustick, și nu mai așteptăm pe nimeni. Nu-i așa, Godolphin ?

— Nu, n-am mai înștiințat pe nimeni altcineva, spuse Godolphin, încruntîndu-și sprîncenele. — Și, în orice caz, întîlnirea era strict secretă.

Clopotul sună din nou.

— Duceți-vă careva și deschideți ușa ! răcni Harry. — Unde dracu' au dispărut toți servitorii ?

Cățelul sări de pe genunchii lui și fugi, lătrînd, la ușă.

— Hei, Thomas, sau careva din voi, ce naiba faceți ? strigă Harry întorcîndu-se, la care Rockingham se ridică, se duse la ușa din spatele holului, care dădea spre bucătărie, și-o deschise larg.

— Heeei, voi de-acolo ! strigă el. — Ați adormit cu toții ? Nu primi însă nici un răspuns, iar coridorul era întunecat și încremenit în tăcere.

— Cineva a stins lumînările, spuse el, e-o beznă în coridor să-ți scoți ochii. Heei, Thomas, unde ești ?

— Ce porunci le-ai dat servitorilor, Harry ? întrebă Godolphin, împingîndu-și îndărăt scaunul. — Nu cumva le-ai spus să se ducă la culcare ?

— Da' de unde, răspunse Harry, ridicîndu-se, nesigur, în picioare. — Ticăloșii trebuie să aștepte pe undeva prin bucătărie. Mai strigă-i o dată, Rock, dacă vrei !

— Ți-am spus că nu răspunde nimeni, replică Rockingham, și că nu-i nici o lumină pe nicăieri. Chiar și în bucătărie e întuneric beznă.

Clopotul se auzi pentru a treia oară și Eustick, înjurînd, se îndreptă cu pași mari spre ușă și începu să tragă zăvorul.

— Pe semne, că vreunul din oamenii noștri a venit să ne raporteze ceva, spuse Rashleight ; vreunul din cei pe care i-am postat în pădure. Cineva ne-o fi trădat și-a început lupta.

Ușa se deschise și Eustick întrebă din prag în întuneric :

— Cine-i acolo ?

— Jean-Benoit Aubéry, sluga dumneavoastră, domnilor, se auzi răspunsul, și francezul își făcu apariția în hol, cu sabia în mînă și cu surîsul pe buze.

— Nu te mișca, Eustick, spuse el, și voi toți ceilalți rămîneți unde sînteți ! Pe toți vă am la ochi. Primul care face o mișcare, va primi un glonte în creieri.

Și Dona, uitîndu-se în sus, spre capul scării, îl văzu în galerie pe Pierre Blanc, cu pistolul în mînă, și pe Edmond Vacquier lîngă el, iar la ușa dinspre bucătărie stătea William, cu obrazul alb și de nepătruns, cu o mînă atîrnîndu-i neputincioasă, dar ținînd în cealaltă un pumnal îndreptat spre gîtul lui Rockingham.

— Vă rog să luați loc, domnilor, spuse francezul. — N-o să vă răpesc mult timp. Cît despre doamna, poate să facă ce vrea, dar mai întîi trebuie să-mi dea cerceii cu rubine pe care-i poartă în urechi, pentru că am făcut un rămășag în privința lor cu un mic matroz de pe corabia mea.

Și, venind în fața ei, se înclină jucîndu-se cu sabia, în timp ce douăsprezece bărbați își ațînteau asupra lui privirile încărcate de ură și teamă.

CAPITOLUL XIX

PAREAU CU TOŢII NIŞTE OAMENI morţi, aşa cum stăteau înţepeniţi în scaunele din jurul mesei. Nimeni nu scotea o vorbă, dar fiecare îl pîndea pe francez, care stătea în picioare surîzînd, cu mîna întinsă după bijuterii.

Cinci împotriva a doisprezece, dar cei cinci erau înarmaţi, iar cei doisprezece mîncaseră nesăbuit de mult şi băuseră cu nemiluita şi săbiile le atîrnau la şold, băgate în teacă. Eustick îşi ţinea încă mîna pe uşă, dar Luc Dumont de pe *La Mouette* stătea lîngă el, vîrîndu-i pistolul în coaste, aşa că Eustick închise uşa încet şi trase înapoi zăvorul. Pierre Blanc şi camaradul lui coborîră din galerie pe scară şi se postară fiecare la cîte-un capăt al holului lung, aşa că, dacă vreunul din bărbaţi şi-ar fi întins mîna după sabie, ar fi fost doborît pe loc, după cum îi ameninţase stăpînul lor. Rockingham se rezemase de perete, urmărind vîrful pumnalului lui William şi, umezindu-şi buzele cu limba, nu scotea nici un cuvînt. Numai stăpînul casei, care se prăbuşise iar pe scaun, observa scena cu o nedumerire buimacă, ducîndu-şi spre buze un pahar de vin, pe jumătate plin.

Dona îşi scoase cerceii din urechi şi-i depuse în palma întinsă din faţa ei.

— Asta-i totul ? întrebă ea.

El îi arătă cu vîrful săbiei pandantivul pe care-l purta la gît.

— Nu vreţi să mi-l dăruiţi şi pe acesta ? întrebă el cu o sprînceană ridicată ; altminteri, micul meu matroz o să mă blesteme. Şi brăţara de pe mînă trebuie să v-o cer de-asemenea.

Dona îşi scoase brăţara şi pandantivul şi i le înmînă, fără să rostească o vorbă şi fără să surîdă.

— Vă mulţumesc, spuse el. — Nădăjduiesc că v-aţi restabilit după febră.

— Aşa credeam, răspunse ea, dar prezenţa dumneavoastră aici o să-mi-o întoarcă, fără îndoială.

— Ar fi păcat, spuse el grav. — Conştiinţa nu-mi va da pace. Micul meu matroz are şi el accese de febră din cînd în cînd, dar aerul de mare face minuni pentru el.

Ar trebui să-l încercaţi. Şi, înclinîndu-se, îşi puse giuvaerurile în buzunar şi-o părăsi.

— Lordul Godolphin, mi se pare, spuse el oprindu-se în faţa lui. Ultima oară cînd ne-am întîlnit v-am uşurat de perucă. Şi asta, tot datorită unui rămăşag. De data asta, însă, îmi iau îngăduinţa să vă despart de ceva puţin mai important. Şi, întinzînd mîna spre decoraţia de pe pieptul lui Godolphin, tăie cu sabia panglica de care atîrna o stea. Arma dumneavoastră, de asemenea : Îmi pare rău că v-o cer, dar e ceva de care nu mă pot lipsi ; sabia lui Godolphin vîrîtă în teacă, căzu cu zgomot pe dalele sufrageriei. Francezul se înclină şi în faţa lui, trecînd la Philip Rashleigh.

— Bună seara, domnule, spuse el, parcă nu mai sînteţi aşa de înfierbîntat ca ultima oară cînd v-am văzut. Trebuie să vă mulţumesc că mi-aţi dăruit-o pe *Merry Fortune*. E-o corabie minunată ! Acum nici n-aţi mai putea-o recunoaşte, vă jur. Cînd a ajuns de partea cealaltă a Canalului, i s-au pus pînze noi şi, pe deasupra, a fost şi revopsită. Sabia dumneavoastră, domnule, vă rog ! Şi, de asemenea, goliţi-vă buzunarele.

Venele se umflară pe fruntea lui Rashleigh, care respira iute şi greu.

— O să plăteşti pentru asta, nemernicule ! spuse el.

— Se poate, răspunse francezul, dar pînă una alta, dumneavoastră sînteţi cel care plăteşte, şi deşertă monedele de aur ale lui Rashleigh într-o pungă ce-i atîrna la centură.

Fără grabă, făcu înconjurul mesei, şi toţi invitaţii îşi pierdură pe rînd sabia de la şold, banii din buzunare, inelele de pe degete şi acele de cravată. Şi, în timp ce se rotea în jurul mesei, fluierînd încet o melodie, se apleca din cînd în cînd spre fructieră şi ciugulea cîte-o boabă de strugure, iar, la un moment dat, aşteptînd ca dolofanul oaspete din Brodmin să-şi scoată numeroasele inele de pe degetele umflate de gută, chiar se şi aşeză pe marginea mesei, printre farfurii şi argintărie, şi-şi turnă un pahar de vin din carafă.

— Aveţi o pivniţă bună, sir Harry, spuse el. — Mi-aş îngădui să vă povăţuiesc să mai ţineţi vinul ăsta un

an sau doi ; n-ar avea decît de cîștigat. Am avut vreo șase sticle din același soi în casa mea din Bretania și, ca un prost, le-am băut pe toate prea devreme.

— Pe toți dracii ! izbucni Harry. Nu cumva afurisitul ăsta...

— Nu vă faceți griji, surîse francezul. Dac-aș fi avut chef, i-aș fi putut cere cheile de la pivniță lui William, dar n-am vrut să vă lipsesc de plăcerea de a gusta acest vin peste patru sau cinci ani. Se scărpină pe ureche și se uită în jos la inelul de pe degetul lui Harry.

— E un smaragd foarte frumos, spuse el.

Drept raspuns, Harry și-l smulse de pe deget și i-l azvîrli francezului în față, dar acesta îl prinse în mînă și-l ridică în bătaia luminii.

— Nici-o fisură, observă el, ceea ce-i rar pentru un smaragd. Oricum, n-o să vi-l iau. Dacă mă gîndesc bine, sir, v-am jefuit destul. Și, înclinîndu-se, îi dădu înapoi inelul soțului Donei.

— Și acum, domnilor, spuse el, am o ultimă cerere să vă fac. E, poate, puțin cam crudă, dar, avînd în vedere împrejurările, foarte necesară. Vedeți, eu vreau să mă întorc pe corabie și a vă ști umblînd prin pădure, cu oamenii dumneavoastră după mine, e o perspectivă care, mă tem, nu-i în favoarea planurilor mele. Pe scurt, mă văd nevoit să vă cer să vă scoateți pantalonii și să-i înmînați cu toții oamenilor mei aici de față. De asemenea, ciorapii și ghetele.

Toți se uitară la el, sufocați de furie și Eustick răcni :

— Pentru Dumnezeu, nu ! Oare nu ți-ai bătut destul joc de noi pînă acum ?

— Îmi pare rău, spuse francezul, dar sînt realmente nevoit să vă cer asta. Noaptea e caldă, știți bine, și ieri a fost chiar solstițiul de vară. Doamnă St. Columb, poate c-ar fi mai bine să vă retrageți în salon. Acestor domni *n-o să le placă să se dezbrace* în fața dumneavoastră în public, deși poate ar dori foarte mult s-o facă în particular.

Și, deschizîndu-i ușa ca s-o lase să treacă, se uită înapoi la invitați, strigînd :

— Vă dau cel mult cinci minute ! Pierre Blanc, Jules, Luc, William, păziți-i cu strășnicie pe acești domni și,

în timp ce dînșii se dezbracă, doamna și cu mine vom discuta ultimele chestiuni la ordinea zilei.

Intră după ea în salon și închise ușa.

— Și ție, întrebă el, așezată în capul mesei, cu surîsul tău mîndru, să-ți fac oare la fel, scumpul meu mus ? Și, izbucnind în rîs, își azvîrli sabia pe un scaun și își întinse brațele. Dona se duse la el și-și puse mîinile pe umerii lui.

— De ce ești, oare, așa de imprudent, de cinic, și de rău ? îl întrebă ea. — Nu știi că pădurea și colinele mișună de oameni ?

— Ba da, răspunse el.

— Atunci, de ce-ai venit încoace ?

— Pentru că, în tot ce-am pus la cale pînă acum, acțiunea cea mai periculoasă a fost, de obicei, și cea mai izbutită. În afară de asta, nu te sărutasem de aproape douăzeci și patru de ore. Și, aplecîndu-și capul, îi cuprinse obrazul cu mîinile.

— Ce ți-ai închipuit, îl întrebă ea, cînd ai văzut că nu m-am întors la micul dejun ?

— N-aveam timp să mă gîndesc la prea multe, răspunse el, fiindcă Pierre Blanc m-a trezit îndată după răsăritul soarelui, ca să-mi spună că *La Mouette* a eșuat pe stînci și ia apă. Îți poți închipui c-am avut ceva de furcă cu ea. Și pe urmă, cînd eram cu toții goi pînă la brîu și munceam de zor la ea, a sosit și William cu veștile tale.

— Dar atunci nu știai, încă, ce se pregătește pentru noaptea asta ?

— Nu, dar curînd am fost cuprins de bănuieli. Unul din oamenii mei a văzut o siluetă pe plajă, în susul rîului, și un altul — pe colinele din față. Și ne-am dat seama, atunci, că timpul e împotriva noastră. Dar chiar și-așa, n-au descoperit-o pe *La Mouette*. Păzeau rîul și pădurile, dar n-au coborît pînă la golf.

— Și, pe urmă, a venit William a doua oară ?

— Da, între cinci și șase seara. Mi-a adus la cunoștință întîlnirea de aici, de la Navron, și-atunci am hotărît ce trebuie să fac. I-am spus și lui, firește, dar rana pe care a căpătat-o de la omul ăla din pădure, cînd se întorcea încoace, nu ne-a ajutat prea mult.

— În timpul mesei, mă gîndeam tot timpul la el, cum zace rănit și fără cunoștință pe patul meu.

— Da, dar cu toate astea, s-a tîrît singur pînă la fereastră, ca să putem intra, aşa cum avusesem de gînd. Fiindcă veni vorba, servitorii tăi sînt închişi cu toţii în cămara unde păstraţi vînatul, legaţi spate în spate, la fel ca băieţii pe care i-am găsit pe *Merry Fortune*. Vrei să-ţi dau îndărăt giuvaierurile ? Îşi vîrî mîna în buzunar ca să le scoată, dar ea scutură din cap.

— Mai bine păstrează-le, spuse ea, ca să-ţi aminteşti de mine !

El nu răspunse nimic, mîngîindu-i buclele, cu privirea pierdută.

— Dacă totul merge strună, *La Mouette* ridică ancora peste două ore, spuse el. — Spărtura din bord e de-ajuns de serioasă, dar trebuie să ţină piept pînă ajungem pe coasta franceză.

— Cum e vremea ? întrebă ea.

— Vîntul e prielnic și de-ajuns de constant. Am putea ajunge în Bretania în cel mult optsprezece ore.

Dona nu spuse nimic, şi el îi mîngîie mai departe părul.

— Nu mai am mus, spuse el. — Nu ştii pe vreun băiat care-ar vrea să plece cu mine ? Dona se uită la el, dar surîsul lui dispăruse cu totul şi, îndepărtîndu-se de ea, îşi ridică sabia.

— Mă tem c-o să trebuiască să ţi-l iau pe William, spuse el. — Jocul lui de la Navron s-a încheiat, şi personalul de-aici n-o să întîrzie să-l recunoască. Te-a slujit bine, nu-i aşa ?

— Foarte bine, răspunse ea.

— Dacă n-ar fi fost rănit în noaptea asta de omul lui Eustick, ţi l-aş fi lăsat, spuse el, dar, aşa, ar fi repede şi uşor recunoscut şi Eustick l-ar spînzura fără nici un fel de scrupule. În afară de asta, mă îndoiesc c-ar consimţi să-l slujească pe soţul tău.

Se uită prin jurul odăii, privirile sale oprindu-se o clipă pe portretul lui Harry, pe urmă se îndreptă spre fereastra cea lungă şi o deschise larg, trăgînd perdelele.

— Îţi aminteşti de prima noapte cînd am cinat împreună ? întrebă el. După masă, te uitai ţintă la flăcări şi eu ţi-am făcut portretul. Erai furioasă pe mine, aşa-i ?

— Nu, spuse ea, nu furioasă. Mă simțeam doar puțin rușinată, fiindcă ghicești prea multe.

— O să-ți mărturisesc ceva, spuse el. N-o să fii niciodată un bun pescar. Ești prea nerăbdătoare și-o să încurci întotdeauna sfoara undiței.

Cineva bătu la ușă.

— Da, strigă el în franceză, au făcut domnii ce le-am poruncit ?

— Da, *monsieur*, răspunse William, prin ușă.

— Atunci e foarte bine. Spune-i lui Pierre Blanc să le lege mîinile la spate și să-i conducă în dormitoarele de sus. Închide ușa după ei și întoarce cheia. În felul ăsta, n-or să ne tulbure timp de două ceasuri, tocmai cît ne trebuie nouă.

— Prea bine, *monsieur*.

— William !

— *Monsieur* ?

— Ce-ți face brațul ?

— Mă mai doare puțin, *monsieur*, dar nu foarte tare.

— Asta-i bine. Fiindcă vreau s-o duci pe doamna cu trăsura, la grindul acela de nisip, aflat la trei mile de partea asta a Coverack-ului.

— Da, domnule.

— Și acolo să aștepți poruncile mele.

— Am înțeles, domnule.

Dona îl privi nedumerită și el veni spre ea, oprindu-se în fața ei, cu sabia în mînă.

— Ce-ai de gînd să faci ? îl întrebă ea.

El nu-i răspunse imediat și nici de data asta nu zîmbi, iar ochii îi erau întunecați.

— Ții minte ce-am vorbit împreună azi-noapte, lîngă golf ?

— Da, spuse ea.

— Și am rămas amîndoi la părerea că, pentru o femeie, e cu neputință să evadeze mai mult de-un ceas sau de-o zi.

— Da.

— Azi dimineață, spuse el, cînd munceam la corabie și William mi-a adus vestea că nu mai ești singură, mi-am dat seama că visul nostru s-a sfîrșit și că golful nu va mai

fi sanctuarul nostru. De-acum încolo, *La Mouette* va trebui să cutreiere prin alte ape și să-și găsească alte locuri de refugiu. Ea o să fie liberă, și echipajul de la bordul ei, de asemenea, dar căpitanul ei va rămîne prizonier.

— Ce vrei să spui ? întrebă Dona.

— Vreau să spun că sînt legat de tine, așa cum și tu ești legată de mine. De la început, am știut că se va întîmpla așa. Astă iarnă, cînd am venit aici și stăteam întins în odaia ta cu mîinile sub cap, contemplîndu-ți chipul ursuz din portretul de pe perete, surîdeam în sinea mea și-mi ziceam : „Ea și nimeni altcineva !" Și-am așteptat fără să fac nimic, fiindcă știam că va sosi și clipa noastră.

— Și ce altceva mai știai ? îl întrebă ea.

— Că și tu, spuse el, nepăsătoarea și flușturateca mea Dona, atît de neînduplecată și atît de dezamăgită totodată, care te travesteai în băiat la Londra, cu bărbatul și prietenii bărbatului tău, ghiciseși că, undeva, în cine știe ce țară, sau sub ce înfățișare, există cineva, parte din trupul și din creierul tău și că, fără el, ești pierdută ca un fir de pai suflat de vînt.

Dona se apropie de el și-i puse palmele pe ochi.

— Toate astea, tot ceea ce simți tu, simt și eu. Fiecare gînd, fiecare dorință, fiecare stare sufletească. Dar e prea tîrziu, nu mai putem face nimic. Tu însuți mi-ai mărturisit-o.

— Ți-am spus asta, azi noapte, răspunse el, cînd n-aveam griji și ne aflam împreună, și dimineața era încă departe. În asemenea momente, un bărbat își poate îngădui să nu se sinchisească de viitor, fiindcă se bucură de prezent și însuși gîndul, atît de crud al despărțirii, sporește într-un fel disperat voluptatea clipei. Și cînd un bărbat face dragoste, Dona mea, el se scutură în aceeași măsură și de durerile acelei iubiri și de el însuși.

— Da, spuse ea, știu. Am știut-o întotdeauna. Dar nu orice femeie.

— Nu, spuse el, nu orice femeie. Scoase din buzunar brățara și i-o prinse pe încheietura mîinii. — Și astfel, urmă el, cînd s-a făcut ziuă și am văzut ceața din golf și că tu plecaseși de lîngă mine, odată cu deziluzia; m-am trezit la realitate. Mi-am dat seama că nici pentru mine

nu mai e cu putință evadarea. Că m-am preschimbat într-un prizonier, prins în lanțuri și că temnița e adîncă.

Dona îi luă mîna și și-o lipi de obraz.

— Și toată ziua asta ai muncit la corabie, spuse ea, și-ai asudat, și-ai tras ca un rob, în tăcere, cu fruntea încrețită în expresia aceea de concentrare pe care m-am deprins s-o înțeleg, dar pe urmă, cînd ai terminat, ce răspuns ți-ai dat ?

Privirile lui rătăceau pe fereastra deschisă.

— Răspunsul meu, spuse el încet, era același. Că ești Dona St. Columb, soția unui baronet englez și mama a doi copii, iar eu un francez aflat în afara legii, un jefuitor al țării tale și-un dușman al prietenilor tăi. Dacă-i vreun răspuns de dat, Dona, atunci trebuie să-l dai tu și nu eu.

Și, apropiindu-se de fereastră, se uită la ea peste umăr.

— De aceea i-am cerut lui William să te ducă la locul acela de lîngă Coverack, spuse el, ca să poți decide ce vrei să faci. Dacă eu, Pierre Blanc și ceilalți, ne întoarcem teferi pe corabie, izbutind să străbatem coridorul din pădure, și înălțăm pînzele fără întîrziere, pornind odată cu refluxul, ne vom afla în dreptul Coverack-ului la răsăritul soarelui. O să trimit o barcă după răspunsul tău, Dona. Dacă *La Mouette* nu va da nici un semn de viață în zori, să știi că s-a întîmplat ceva care mi-a răsturnat planurile. Și, poate, că Godolphin o să aibă în cele din urmă satisfacția de a-l spînzura pe blestematul de francez de cel mai înalt copac din parcul lui.

Surîse și ieși pe terasă.

— Te-am iubit, Dona, mărturisi el, în aproape toate împrejurările. Dar cred, că cel mai mult, cînd te-ai azvîrlit jos, pe puntea lui *Merry Fortune*, îmbrăcată în pantalonii lui Pierre Blanc, cu sîngele șiroindu-ți pe față, cu cămașa sfîșiată și leoarcă de apă, și eu m-am uitat la tine și-am rîs, în timp ce-un glonte îți șuiera pe deasupra capului.

Cu aceste vorbe, se întoarse și dispăru în întuneric.

Dona mai rămase un timp așa, în picioare, fără să se miște, cu degetele împreunate, în timp ce minutele se scurgeau. În cele din urmă, își dădu seama, ca trezită din-

tr-un vis, că era singură în odaia cufundată în tăcere și că ținea în mînă cerceii cu rubine și pandantivul. Un curent de aer intra prin geamul deschis, stingînd lumînările din aplice ; abia dîndu-și seama ce face, se duse la fereastră, o închise și trase obloanele ; apoi, îndreptîndu-se spre ușa care da în sufragerie, o deschise larg.

Pe masă, zăceau laolaltă farfurii, vase pline pînă-n vîrf cu fructe, pocale de argint și pahare. Scaunele erau date în lături, ca și cum oaspeții s-ar fi ridicat de la cină brusc și-ar fi plecat, și masa avea un aer părăsit, ca o natură moartă, pictată de penelul unui amator, în care mîncarea, fructele și vinul vărsat sufereau de lipsă de viață și de realitate. Cei doi cățel dormeau încolăciți pe podea și Duchess, ridicîndu-și botul dintre labe, se uită în sus la Dona și scoase un scîncet slab. Unul din oamenii de pe *La Mouette* s-o fi apucat, pe semne, să taie mucul lumînărilor, după care a plecat în grabă, înainte de a le fi stins pe toate, fiindcă trei mai ardeau încă înăbușit, cu ceara picurînd pe podea și răspîndeau o lumină sinistră și stranie.

Una din lumînări se stinse și numai două mai pîlpîiau acum, aruncîndu-și umbrele mișcătoare pe perete. Oamenii de pe *La Mouette* își terminaseră treaba și plecaseră. Se furișau prin pădure spre corabia din golf și stăpînul lor era în frunte, cu sabia în mînă. Orologiul din curtea grajdului bătu ora unu ; un sunet înalt și subțire, ca ecoul unui clopot. Sus, pe podeaua vreuneia din odăi, invitații de la Navron zăceau, pe semne, dezbrăcați și cu mîinile legate, neputincioși și turbați de furie. Toți, în afară de Harry, care trebuie să fi adormit pe spate, sforăind, cu peruca strîmbă și gura larg deschisă, fiindcă nici o constrîngere din lume nu l-ar fi putut ține pe-un St. Columb treaz, atunci cînd a mîncat și-a băut zdravăn. William, pe semne, își îngrijește rana în camera lui și pe Dona o mustră conștiința că uitase de el. Gîndindu-se la asta, se întoarse și se apropie de scara mare, punînd mîna pe balustradă, cînd un zgomot venit de sus o făcu să-și ridice privirile spre galerie. Și acolo, îl văzu în picioare pe Rockingham care se uita fix la ea, cu ochii lui de pisică, cruzi, cu o tăietură crestîndu-i fața și cu un cuțit în mînă.

CAPITOLUL XX

O VEȘNICIE I SE PĂRU DONEI timpul cît stătu acolo, uitîndu-se în jos la ea, dar el începu să coboare treptele încet fără să-și deslipească privirile de pe obrazul ei, și ea se dădu îndărăt străduindu-se să dibuiască masa, și apoi se așeză pe scaunul pe care-l ocupase mai înainte, pîndindu-l cu întreaga ei ființă. Era îmbrăcat numai în cămașă și pantaloni și ea văzu că are sînge pe cămașă, cum pătat de sînge era și cuțitul, pe care-l ținea în mînă. Atunci își dădu seama ce se întîmplase. Undeva, în vreunul din întunecoasele coridoare de sus, zace un bărbat rănit de moarte, sau chiar mort și acela e ori unul din oamenii de pe *La Mouette*, ori însuși William. Lupta avusese loc în tăcere și beznă, în timp ce ea stătea singură în salon, visînd cu giuvaierurile în mînă. Acum, el ajunsese la capătul de jos al scărilor și continua să tacă, fără să-și slăbească pînda ochilor lui înguști de pisică ; apoi se așeză în scaunul lui Harry, de la capătul celălalt al mesei, și-și puse cuțitul pe farfuria din fața lui.

Cînd, în sfîrșit, îi adresă cuvîntul, timbrul cunoscut al glasului său suna straniu în contrast cu trăsăturile lui schimbate, fiindcă bărbatul din fața ei nu semăna deloc cu acel Rockingham, cu care se ținuse împreună de farse la Londra, cu care călărise la Hampton Court și pe care-l disprețuise, socotindu-l un degenerat și un stricat. Acest bărbat era de-o răceală de gheață, avea ceva periculos și, de-aici încolo, era dușmanul ei, un dușman care îi dorea chinul și pierzania.

— Văd, observă el, că ți-ai recăpătat bijuteriile.

Ea ridică din umeri fără să-i răspundă, fiindcă ceea ce ghicise el n-avea mare însemnătate. Singurul lucru care conta era să știe ce urzea în creierul lui și ce avea de gînd să facă.

— Și ce i-ai dat, continuă el, în schimbul lor ?

Dona se apucă să-și înșurubeze cerceii în urechi, pîndindu-l în acest timp peste braț. Și pe urmă, simțind că începe să urască privirea asta nouă a lui, ba chiar să-i fie frică de ea, îi spuse :

— Văd c-am devenit, aşa deodată, foarte gravi, Rockingham ! Aş fi crezut mai degrabă că farsa din noaptea asta o să te amuze copios.

— Ai dreptate, răspunse el, m-a amuzat destul de mult. Faptul că doisprezece bărbaţi au putut fi dezarmaţi şi dezbrăcaţi de pantaloni, într-un timp atît de scurt, de cîţiva bufoni, are o ciudată asemănare cu farsele pe care obişnuiam să le facem noi la Hampton Court. Dar, că Dona St. Columb a fost în stare să se uite la şeful bufonilor în felul în care-a făcut-o, şi care nu poate însemna decît un singur lucru, nu, asta nu m-a amuzat cîtuşi de puţin.

Dona se rezemă cu coatele de masă şi-şi cuprinse bărbia în palme.

— Şi ? îl întrebă ea.

— Şi, într-o străfulgerare de secundă, am înţeles multe din cele ce mă intrigaseră, de cînd am sosit aici, noaptea trecută. Acel valet al tău, desigur, o iscoadă a francezului. Prietenia dintre voi, — urmare a faptului că ştiai că e un spion. Şi acele plimbări ale tale, acele peregrinări prin pădure, acea privire ferită din ochii tăi, pe care n-o mai văzusem niciodată înainte, şi care, da, desigur, ocolea ochii mei, pe-ai lui Harry, pe-ai tuturor bărbaţilor, în afară de ai unuia singur... iar în noaptea asta l-am văzut. Vocea lui avea o intonaţie joasă, aproape de şoaptă, şi în tot acest timp ochii lui o priveau cu ură.

— Ei bine, urmă el, ai curajul să negi ?

— Nu neg nimic, răspunse ea.

Apucă cuţitul de pe farfurie şi începu să zgîrie cu el linii pe masă, parcă în neştire.

— Ştii, urmă el, că ai putea fi întemniţată pentru asta şi, poate, chiar spînzurată, dacă s-ar afla adevărul ?

Dona ridică şi acum din umeri, fără să răspundă nimic.

— N-ar fi un *sfîrşit* prea plăcut pentru Dona St. Columb, spuse el. — Ai intrat, oare, vreodată în vreo închisoare ? Ai simţit mirosul de încins şi de lături, ai gustat vreodată pîinea neagră şi uscată, sau ai sorbit vreo picătură din apa stătută, acoperită de zoaie ? Dar senzaţia unei frînghii strîngîndu-se în jurul gîtului tău

şi sugrumîndu-te, ai încercat-o vreodată ? Cum crezi că ţi-ar plăcea toate astea, Dona ?

— Bietul meu Rockingham, spuse ea încet, pot să-mi închipui toate astea cu mult mai bine decît mi le-ai zugrăvit tu. Ce urmăreşti ? Vrei să bagi spaima-n mine ? Să ştii, însă, că n-ai să izbuteşti.

— Am crezut doar că-i înţelept din partea mea, spuse el, să-ţi amintesc ce s-ar putea întîmpla.

— Şi toate astea, urmă ea, fiindcă scumpului meu lord Rockingham i s-a năzărit că i-am surîs piratului cînd mi-a cerut bijuteriile. Du-te şi spune-i povestea asta lui Godolphin, lui Rashleigh sau lui Eustick, chiar lui Harry, şi toţi or să te creadă nebun.

— Se poate, spuse el, dacă francezul s-ar afla în larg şi tu cuibărită în siguranţă la Navron. Presupunînd, însă, că francezul nu s-ar afla în larg, pe corabia sa, ci c-ar fi prins şi legat şi adus în faţa ta, iar noi ne-am juca niţeluş cu el aşa cum se proceda cu prizonierii acum vreo sută de ani, chiar sub ochii tăi, Dona, mă îndoiesc că nu te-ai trăda.

Din nou, Dona îl văzu, cum i se mai întîmplase o dată în cursul după amiezei, ca pe-o pisică perfidă, prelingîndu-se prin iarba grasă, felină şi insinuantă, cu o pasăre între ghiare, şi îşi dădu seama, întorcîndu-se cu gîndul în trecut, că, întotdeauna, intuise în el o anumită înclinaţie spre cruzime sadică şi premeditată, care, datorită uşurinţei nesăbuite a secolului în care trăiau, era cît se poate de bine ascunsă.

— Îţi place să dramatizezi, spuse ea, dar epoca instrumentelor de tortură şi-a roţii medievale s-a sfîrşit. De mult, nu ne mai ardem ereticii pe rug.

— Ereticii, se poate, răspunse el, dar, la noi, piraţii sînt spînzuraţi, schingiuiţi şi sfîrtecaţi, iar complicii lor suferă aceeaşi soartă.

— Foarte bine, spuse ea, de vreme ce mă consideri un complice, fă ce pofteşti ! Du-te sus şi eliberează-i pe invitaţii de astă seară ! Trezeşte-l pe Harry din somnul lui de beţiv ! Cheamă servitorii ! Fă-ţi rost de cai, de soldaţi şi de arme ! Şi pe urmă, după ce-ţi vei fi prins piratul, n-ai decît să ne spînzuri de aceeaşi creangă şi de acelaşi pom !

El nu răspunse nimic. Se uita fix la ea, peste masă, cumpănindu-și cuțitul în mînă.

— Da, spuse într-un tîrziu, poate că ai îndura toate astea și ai fi mîndră și fericită. N-ar însemna nimic pentru tine dac-ai muri acum, pentru c-ai obținut, în cele din urmă, lucrul pe care ți l-ai dorit toată viața. E-adevărat, sau nu ?

Dona se uită la el și, pe urmă, izbucni în rîs.

— Da, spuse ea, e-adevărat !

El se făcu alb ca varul la față și tăietura de pe obraz păru, prin contrast, și mai roșie, schimbîndu-i expresia gurii într-o strîmbătură ciudată.

— Și cînd te gîndești că puteam fi eu, spuse el, c-aș fi putut fi eu...

— Nu, spuse ea, niciodată, ți-o jur ! Nici în ruptul capului !

— Dacă n-ai fi părăsit Londra, dacă n-ai fi venit încoace, la Navron, aș fi fost eu ! Da, chiar dacă s-ar fi întîmplat din plictiseală, din lene sau din nepăsare, ba chiar din dezgust, dar aș fi fost eu...

— Nu, Rockingham... niciodată !

El se ridică încetișor de pe scaun, cumpănindu-și mai departe cuțitul în mîini, îi dădu o lovitură cățelului, care i se împleticea în picioare, și-și suflecă mînecile cămășii mai sus de coate.

Dona se sculă la rîndul ei, cu mîinile încleștate pe brațele scaunului ; flacăra fumegîndă a celor două lumînări de pe perete arunca umbre sinistre pe chipul lui.

— Ce este, Rockingham ? întrebă ea.

Atunci, el zîmbi pentru întîia oară și, dîndu-și scaunul la o parte, se sprijini cu o mînă de colțul mesei.

— Cred, șuieră el printre dinți, cred că te voi ucide.

Iute ca fulgerul, Dona îi azvîrli drept în față paharul de vin care-i stătea la îndemînă, orbindu-l pentru o frîntură de secundă, în timp ce paharul se spărgea în țăndări de podea. Peste o clipă, el se năpusti spre ea peste masă, dar ea îi pară lovitura și, înhățînd unul din scaunele grele de lîngă ea, îl ridică, prăvălindu-l peste argintăria și fructele de pe masă. Lovit de unul din picioarele scaunului la umăr și gîfîind din pricina durerii, el azvîrli

scaunul jos de pe masă și, șovăind, o clipă, cu cuțitul în mînă la înălțimea capului, îl aruncă drept în beregata Donei. Izbindu-se de pandantivul cu rubine din jurul gîtului ei, îl crăpă în două, și Dona simți oțelul rece alunecînd în jos, zdrelindu-i pielea și dispărînd, pe urmă, în cutele rochiei sale. Bîjbîi după el, pradă groazei și suferinței, dar înainte de a-l putea apuca, Rockingham se și năpustise asupra ei, răsucindu-i cu o mînă brațul la spate și astupîndu-i gura cu cealaltă. Pierzîndu-și echilibrul, ea se prăbuși cu spinarea pe masă, peste paharele și farfuriile care se rostogoliră pe jos, spărgîndu-se cu zgomot, și Dona simți, undeva pe sub ea, cuțitul pe care dorea el să-l găsească. Cîinii care lătrau acum, ațîțați la culme, crezînd că tot ce se întîmpla era un joc nou, scornit pentru distracția lor, săriră pe Rochingam, zgîriindu-l cu labele, astfel încît, silit să se întoarcă o clipă pentru a-i alunga cu piciorul, el își slăbi apăsarea mîinii pe gura ei.

Dona îl mușcă adînc de mînă și-i înfipse pumnul stîng în ochi ; atunci, lăsîndu-i brațul pe care i-l ținea răsucit la spate, el o apucă cu amîndouă mîinile de gît, astfel încît ea îi putea simți apăsarea degetelor mari pe beregată, sufocînd-o. Mîna ei dreaptă se mișca în căutarea cuțitului și, deodată, degetele ei îl întîlniră și se încleștară pe mînerul rece ; Dona îl ridică și i-l împlîntă subțioară : simți înfiorătoarea ușurință cu care oțelul pătrunse în carnea moale, uluitor de caldă și de neajutorată, apoi sîngele gîlgîind și curgîndu-i pe mînă. Rockingham scoase un geamăt prelung și straniu, și mîna i se desprinse de pe gîtul ei. Căzu pe-o rînă, pe masa plină de pahare, și ea îl împinse, sculîndu-se din nou în picioare, cu genunchii tremurînd și cu cîinii lătrînd nebunește în jurul gleznelor ei. În clipa următoare, sprijinindu-se, se ridică și el de pe masă cu privirile pironite asupra ei, apăsîndu-și cu o mînă rana de sub braț și înșfăcînd cu cealaltă o carafă de argint masiv, care se mai afla încă pe masă ; dar tocmai în clipa în care se îndrepta spre Dona ca s-o izbească cu ea peste față și s-o trîntească jos, ultima lumînare își aruncă pîlpîitul pe perete, stingîndu-se, și ei se pomeniră în beznă.

Dona pipăi marginea mesei cu mîinile și o înconjură, îndepărtîndu-se de el ; îl auzi orbecăind după ea, în holul întunecat, și împiedicîndu-se de un scaun care-i stătea în cale. Ajunsă la piciorul scării, putu zări o palidă licărire de lumină strecurîndu-se printr-o fereastră a galeriei și, deslușind treptele și balustrada, începu să urce scara, cu cei doi căței lătrînd pe urmele ei. De undeva, de sus, răsunau strigăte, urlete și lovituri de pumni în ușă, dar toate astea erau învălmășite, ca un vis care nu avea nici o legătură cu bătălia pe care-o ducea ea și numai ea. Plîngînd cu suspine, se uită îndărăt și-l văzu pe Rockingham în josul scării, dar nu în picioare cum stătuse mai înainte, ci tîrîndu-se spre ea în patru labe, asemeni cățeilor din spatele lui. Ajunsă în capul scării, putea auzi mai bine strigătele și loviturile din ușă. Deslușí dintre toate glasul lui Godolphin, pe urmă, pe cel al lui Harry, în timp ce lătratul cîinilor sporea gălăgia infernală ; dinspre camera copiilor răsună un țipăt ascuțit și speriat, țipătul unui copil trezit din somn. În clipa aceea, Dona se simți, în sfîrșit, cuprinsă de furie, și teama o părăsi, lăsînd-o rece, calmă și hotărîtă.

Palida lumină cenușie, care se strecura pe fereastră cînd luna ieșea din nori, cădea pe-un scut atîrnat de perete, vreun trofeu al unui St. Columb dispărut ; Dona îl smulse de la locul lui, așa greu cum era și acoperit de pulberea anilor, și-i simți greutatea pe genunchi. Rockingham se cățăra mai departe pe scări. Îl putea zări rezemîndu-și spinarea de balustradă, cînd se oprea să-și tragă răsuflarea, îi auzea mîinile agățîndu-se de trepte și respirația șuierătoare. Cînd ajunse la o cotitură a scării și se ridică o clipă în picioare, căutînd-o cu privirea prin întuneric, Dona zvîrli scutul spre el, țintindu-l drept în față : el se clătină o clipă apoi căzu, rostogolindu-se, și se prăbuși cu scutul de-asupra lui, pe dalele sufrageriei. Cîinii se repeziră după el, lătrînd ca turbați, alergînd în joacă de colo pînă colo și adulmecîndu-i trupul întins fără suflare pe podea. Dona rămase ca o stană de piatră, secătuită de orice senzație și simțind o imensă durere îndărătul ochilor, iar țipătul lui James îi răsuna încă în urechi ; undeva, se auzi un zgomot de pași, un strigăt vibrînd de neliniște și teamă, și-un scrîșnet strident de

lemn spart. Era, poate, Harry sau Eustick sau Godolphin, care încercau să doboare ușa zăvorîtă a dormitorului, unde erau prizonieri, dar Donei i se părea că aceste lucruri n-aveau mare importanță, fiindcă era prea obosită, acum, ca să-i pese de ele. Nu dorea decît să se întindă pe jos, acolo, în întuneric, și să doarmă cu fața în mîini ; atunci, își aminti că undeva, la capătul coridorului era odaia ei și propriul ei pat, în care se putea adăposti, uitată de toți. Undeva, pe-un rîu, era o corabie cu numele de *La Mouette*, și bărbatul pe care-l iubea stătea acum la cîrmă, conducînd vasul spre mare. Îi făgăduise că-i va da răspunsul la ivirea zorilor și că-l va aștepta pe-o mică limbă de nisip, care pătrunde în mare. William trebuia s-o conducă acolo, credinciosul William, și ar fi știut ei să-și găsească drumul prin meleagurile acelea, chiar și pe întuneric, iar cînd ar fi ajuns la locul cu pricina, o barcă ar fi fost coborîtă de pe corabie în întîmpinarea lor, întocmai cum spusese el. Își aminti de coasta bretonă, așa cum o văzuse odată mai înainte, poleită de răsăritul soarelui, cu stîncile ei zimțate și purpurii, asemenea celor din Devon. Talazurile înspumate se rostogoleau pe nisip, stropii lor zvîrleau o ceață subțire pe stînci, și mirosul acesta se contopea cu mireasma pămîntului încins și-a ierbii.

Undeva, era o casă pe care n-o văzuse niciodată, dar el o va duce, poate, acolo, și ea îi va putea pipăi cu mîinile zidurile cenușii. Acum, voia să doarmă, să viseze aceste lucruri și să nu-și mai amintească lumînările topindu-se în sufrageria de jos, paharele sparte și scaunele răsturnate, și fața lui Rockingham, cînd cuțitul i-a pătruns în carne. Voia să doarmă și i se păru, deodată, că nu mai sta în picioare, că se prăvălea și ea ca Rockingham, și bezna se năpusti asupra ei și-o copleși, în vreme ce urechile îi vuiau ca bîntuite de vînt...

S-a scurs desigur multă vreme pînă ce-au venit acei oameni care se aplecară asupra ei, o ridicară și-o duseră de-acolo. Cineva îi spălă obrazul și gîtul și-i puse perne sub cap. În depărtare, se deslușeau niște voci, voci de bărbat, un du-te vino de pași greoi și, negreșit, zgomote de cai în curtea de lîngă casă, fiindcă le auzea copitele tropăind

pe caldarîm. La un moment dat, auzi orologiul din grajd bătînd ora trei.

Ceva nedeslușit în străfundul minții ei îi murmura: „O să mă aștepte pe limba aceea de nisip, și eu zac aici, fără să mă pot mișca și fără să fiu în stare să mă duc la el“, și încercă să se scoale din pat, dar nu avu putere. Era încă întuneric cînd auzi pe fereastră ploaia domoală de-afară. Pe urmă, pe semne că adormise, căzînd în somnul greoi și adînc al celor istoviți, fiindcă era ziuă cînd își deschise ochii și perdelele fuseseră date la o parte; lîngă ea, era îngenuncheat Harry, care-i mîngîia părul cu mîinile lui mari și neîndemînatice. Sorbind-o din ochii lui albaștri, acum tulburi, plîngea în hohote ca un copil.

— Ești teafără, Dona? o întrebă el, te simți mai bine, nu te doare nimic?

Se uită o clipă la el, fără să înțeleagă, simțind încă durerea aceea surdă dindărătul ochilor și, gîndindu-se, ce ridicol era că îngenunchease acolo într-un chip așa de copilăresc; pe urmă, o năpădi un soi de rușine fiindcă el se purta astfel.

— Rock a murit, spuse Harry. — L-am găsit mort acolo, jos, cu bietul lui gît frînt. Rock, cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată! Și lacrimile îi șiroiau pe obraji, și ea se uita mai departe țintă la el. Știi că ți-a salvat viața? o întrebă Harry. Pe semne, că s-a luptat cu diavolul acela singur și cu o singură mînă, acolo în întuneric, în timp ce tu fugeai în sus pe scări, ca să ne dai de știre. Frumoasa mea dulce și nefericită!

Dar Dona nu-l mai asculta; ridicîndu-se în capul oaselor, se uită afară la lumina care inunda odaia.

— Cît e ceasul? întrebă ea. — De mult a răsărit soarele?

— Soarele? repetă el absent. — Cred că-i aproape de amiază. Dar de ce? O să rămîi în pat să te odihnești, nu-i așa? Trebuie să te odihnești după tot ce-ai îndurat azi noapte.

Dona își acoperi ochii cu mîinile și încercă să se gîndească. Prin urmare, era amiază și corabia plecase, desigur, fiindcă n-o mai putuse aștepta după răsăritul soarelui. Ea zăcuse aici, dormind în patul ei, în timp ce luntrea ajunsă pe limba de nisip nu găsise pe nimeni.

— Încearcă să te odihnești, comoara mea, spuse Harry, încearcă să uiți această noapte încîlcită și blestemată. N-o să mai beau niciodată, ți-o jur. E vina mea, ar fi trebuit să împiedic toate astea. Dar o să fii răzbunată, îți făgăduiesc. E-n mîinile noastre, să știi, l-am prins pe ticălosul acela afurisit.

— Ce vrei să spui ? întrebă ea încet. — Despre cine vorbești ?

— Cum ? Despre francez, desigur, spuse el, despre diavolul care l-a ucis pe Rock și era cît pe-aci să te ucidă și pe tine. Corabia a scăpat împreună cu restul echipajului ei înfrînt, dar am pus mîna pe el, pe șeful lor, pe blestematul de pirat.

Se uită mai departe la el fără să înțeleagă, buimăcită ca și cum ar fi lovit-o, iar el, văzîndu-i ochii, se fîstîci și începu iar să-i mîngîie părul și să-i sărute degetele, murmurînd :

— Biata mea fetiță, ce tărăboi groaznic, ce noapte, ce infern ! Și pe urmă, oprindu-se o clipă, se uită la ea și se înroși, puțin cam încurcat, dar nu-i lăsă degetele din mînă ; și fiindcă disperarea adîncă pe care-o vedea în ochii ei era ceva nou, un lucru pe care el nu-l putea înțelege, o întrebă cu stîngăcie, ca un băiat sfios și neîndemînatec :

— Spune-mi, Dona, francezul, piratul acela, nu cumva te-a jignit în vreun fel ?

CAPITOLUL XXI

DOUĂ ZILE SE SCURSERĂ, ZILE fără ore și minute, în care Dona se îmbrăca, mînca, se plimba prin grădină, stăpînită tot timpul de-o ciudată senzație de ireal; ca și cum nu ea s-ar fi mișcat, ci o altă femeie, pe care n-o înțelegea nici măcar ce vorbește. Nici un gînd nu-i străbătea mintea, ca și cum o parte din ființa ei mai dormea încă, și această amorțeală a creierului se întinsese și asupra trupului ei, fiindcă nu simți nimic cînd soarele, strecurîndu-se prin doi nori, străluci o clipă, și nu-i fu frig atunci cînd un vînt ușor începu să sufle.

La un moment dat, copiii se repeziră afară la ea, s-o îmbrățișeze, și James i se cățără pe genunchi, iar Henrietta începu să danseze în fața ei, strigînd : „Piratul cel rău a fost prins și Prue zice c-o să fie spînzurat". Observă fața dădacei palidă și copleșită de tristețe și, făcînd o sforțare, își aminti că moartea bîntuise Navronul și că, în momentele acelea, Rockingham trebuie să se fi aflat într-o biserică sumbră, așteptînd să fie înmormîntat. Un cenușiu confuz învăluia aceste zile, asemeni duminicilor pe care și le amintea din copilărie, cînd puritanii interziseseră să se danseze pe pajiște. La un moment dat, apăru preotul bisericii din Helston, rostind cuvintele cu gravitate și prezentîndu-i condoleanțe pentru pierderea unui atît de credincios prieten. Apoi preotul încălecă și plecă, iar Harry se află din nou lîngă ea, smiorcăind și vorbind cu o voce domoală, care nu-i semăna deloc. Stătea tot timpul în preajma ei, umil și dornic să-i fie pe plac, întrebînd-o într-una dacă n-are nevoie de ceva, — de-o pelerină sau de-un pled să-și acopere genunchii, și cînd ea clătina din cap, dorind doar ca el s-o lase în pace, ca să poată sta cu privirile ațintite în gol, el începea să-i mărturisească din nou cît de mult o iubește și că n-o să mai bea niciodată ; că totul s-a întîmplat fiindcă a băut prea mult în noaptea aceea fatală, cînd s-au lăsat prinși în capcană într-un chip așa de stupid și că, din pricina nepăsării și-a leneviei lui, bietul Rockingham era acum mort.

— O să mă las și de jocurile de noroc, făgădui el. N-o să mai pun mîna în viața mea pe vreo carte, și-o să vînd casa de la Londra, și-o să plecăm să locuim în Hampshire, Dona, aproape de casa ta părintească, unde ne-am întîlnit prima oară. O să duc, în sfîrșit, existența unui gentilom de țară, împreună cu tine și copiii, și-o să-l învăț pe micul James să călărească și să vîneze cu șoimul. O să-ți placă, spune-mi ?

Dar ea tot nu-i răspunse nimic, uitîndu-se mai departe în gol.

— Întotdeauna a plutit un fel de piază-rea asupra Navronului, continuă el. Îmi amintesc că aveam această senzație de cînd eram copil. Niciodată nu m-am simțit bine aici : aerul e prea moleșitor și nu-mi priește, așa cum

nu-ți priește nici ție. O să plecăm de-aici, îndată ce treaba asta se va fi terminat. Dac-am putea pune mîna și pe afurisitul ăla de servitor spion, ca să-l spînzurăm odată cu stăpînul lui! Doamne, cînd mă gîndesc la primejdia prin care-ai trecut, încrezîndu-te în canalia aia! Și iar începu să-și sufle nasul, scuturînd din cap. Unul din cățel se apropie de ea gudurîndu-se și lingîndu-i mîinile și, deodată, Dona își aminti lătratul furios din timpul nopții, schelălăitul și ațîțarea cîinilor și, într-o frîntură de secundă, mintea ei se trezi din apatie, înfiorător de conștientă. Inima începu să-i bată, din senin, foarte tare și casa, pomii și silueta lui Harry șezînd alături de ea prinseră contururi și formă. Harry tocmai vorbea, și ea își dădu seama pe loc, că fiecare cuvînt pe care-l rostea putea avea importanță, și că nu trebuie să-i scape nimic, pentru că avea de făcut planuri, iar timpul era acum extrem de prețios.

— Bietul Rock, pe semne că s-a descotorosit mai întîi de valet, spuse mai departe Harry. Am văzut urme de luptă în odaia lui, Dona, să știi, și-o dîră de sînge de-a lungul coridorului, dar aici ea se termina brusc și n-am mai găsit nici urmă de ticălos. O fi izbutit într-un fel s-o șteargă și, poate, c-a ajuns la ceilalți nemernici de pe corabie, deși eu mă îndoiesc. Cred c-au folosit adeseori un braț al rîului drept ascunziș. Fir-ar a naibii, Dona, dac-am fi știut-o măcar!

Izbi cu pumnul în palma celeilalte mîini și, pe urmă, aducîndu-și aminte că Navron fusese o casă a morții și, că a vorbi tare sau a înjura înseamnă a da dovadă de lipsă de respect față de cel dispărut, își domoli tonul glasului și, oftînd, spuse:

— Săracul Rock! Nici nu știu ce-o să ne facem acum fără el.

În sfîrșit, Dona vorbi cu o voce care răsuna straniu în propriile ei urechi, deoarece își alegea cuvintele cu grijă, ca o lecție învățată pe dinafară.

— Cum a fost prins? întrebă ea, și cățelul tocmai îi lingea din nou mîna, dar Dona nu-l simți.

— Nemernicul de francez, vrei să spui? o întrebă la rîndul lui Harry. — Păi bine, noi nădăjduiam c-o să ne povestești mai degrabă tu cîte ceva despre asta, adică

despre prima parte, fiindcă ai rămas împreună cu el, acolo în salon, nu-i așa ? Dar nu știu ce să cred, Dona, păreai atît de năucă și ciudată, cînd te-am întrebat, încît i-am spus lui Eustick și celorlalți : „Nu pot, pe legea mea ! A trecut prin prea multe !“ Și dacă nici acum nu vrei să-mi povestești nimic despre asta, să știi că n-o să insist.

Dona își încrucișă mîinile în poală și spuse :

— Mi-a dat înapoi cerceii și apoi a plecat.

— Bine, spuse Harry, dacă asta a fost totul. Dar, pe urmă, trebuie să se fi înapoiat, să știi, încercînd să se ducă după tine sus. Poate nici nu-ți mai amintești c-ai leșinat acolo, pe coridorul dinspre odaia ta. În orice caz, Rock trebuie să se fi aflat atunci prin preajmă și, ghicind ce-avea de gînd nemernicul, s-a aruncat asupra lui și, în lupta care-a urmat pentru salvarea ta, Dona, nu trebuie să uiți niciodată asta ! — și-a pierdut viața, scumpul și credinciosul nostru prieten...

Dona tăcu cîteva clipe, urmărind mîna lui Harry dezmierdînd cîinele.

— Și pe urmă ? spuse ea, fără să se uite la el, ci la pajiștea din depărtare.

— Oh, și restul tot lui Rock i-l datorăm. A fost planul lui de la început. I l-a propus lui Eustick și George Godolphin în ziua cînd ne-am întîlnit cu ei la Heston. „Postați-vă oameni pe plajă, le-a spus el, aveți pregătite ambarcațiuni și, dacă există cumva vreo corabie ascunsă în sus pe rîu, o să puneți mîna pe ea cînd se va furișa în jos, odată cu refluxul de noapte“. Dar, în loc să capturăm corabia, l-am prins în schimb pe căpitanul ei.

Și el izbucni în rîs, trăgînd cățelul de urechi și gîdilîndu-l pe spinare.

— Da, Duchess, l-am prins pe șef și el o să fie spînzurat pentru piraterie și omucidere, nu-i așa ? Și oamenii vor putea dormi iar liniștiți în paturile lor.

Dona se surprinse articulînd cu o voce clară și rece :

— A fost cumva rănit ? Cum l-ați prins ? Nu înțeleg.

— Rănit ? Doamne ferește ! O să fie spînzurat fără o singură zgîrietură pe el, ca să-și dea seama mai bine ce înseamnă să simți funia în jurul gîtului. Nelegiuirile săvîrșite aici i-au răpit mai mult timp decît se aștepta, lui

şi celorlalţi trei bandiţi, aşa că s-au îndreptat spre un punct mai jos de Helford să iasă în întîmpinarea corăbiei în mijlocul rîului. Trebuie să fi poruncit celorlalţi din echipaj să pregătească vasul de plecare cînd el se afla încă aici. Dumnezeu ştie cum au izbutit, dar au izbutit. Cînd Eustick şi ceilalţi au ajuns la locul stabilit, corabia se afla în mijlocul curentului şi ticăloşii înotau spre ea, toţi în afară de şeful lor, care stătea pe plajă, rece ca o lamă de oţel, luptîndu-se cu doi din oamenii noştri, în timp ce piraţii se îndepărtau. Cînd ei înotau spre corabie, le-a strigat ceva în dialectul lui afurisit, şi deşi bărcile porniseră de pe plajă în urmărirea lor, aşa cum convenisem, era prea tîrziu pentru a pune mîna pe bandiţi sau pe corabia lor. Vasul a părăsit Helfordul cu mareea clocotitoare, spumegînd sub el, ajutat de-un vînt prielnic de la pupa şi, în timpul ăsta, francezul îl urmărea cu privirile şi, după cum spunea Eustick, rîdea, lua-l-ar toţi dracii !

În timp ce Harry povestea, Donei i se părea că vede estuarul în locul unde se lărgeşte şi se întîlneşte cu marea, şi că aude vîntul şuierînd în greement, aşa cum îl mai auzise odată, şi că această plecare nu era decît o repetare a tuturor plecărilor de mai înainte ale vasului dar, de data asta, marinarii fugeau fără căpitanul corăbiei, pentru prima oară singuri. Pierre Blanc, Edmond Vacquier şi ceilalţi îl lăsaseră acolo, pe plajă, fiindcă el le poruncise aşa, şi Dona îşi închipuia cam ce cuvinte rostise el cînd stătea pe ţărm luptîndu-se cu duşmanii lui, în vreme ce ei înotau spre corabie. Îşi salvase oamenii şi îşi salvase corabia şi acum, în orice închisoare s-ar fi aflat, mintea lui calmă şi liberă era pe semne în fierbere, urzind un nou proiect de evadare ; şi Dona îşi dădu seama, în aceeaşi clipă, că nu mai era ameţită şi înfricoşată, fiindcă felul în care fusese prins el ucisese în ea orice teamă.

— Unde l-au dus pe urmă ? întrebă ea, ridicîndu-se în picioare şi aruncînd jos şalul pe care Harry i-l pusese pe umeri.

— George Godolphin, îi povesti el, îl ţine în turn, sub o pază severă, şi or să-l ducă, pe urmă, la Exeter sau Bristol, cînd, peste douăzeci şi patru de ore, vor trimite o escortă după el.

— Şi pe urmă ?

— Ei, pe urmă, o să-l spînzure, Dona, numai dacă George, Eustick şi noi ceilalţi n-o să-i scutim pe slujitorii Majestăţii Sale de treaba asta neplăcută, spînzurîndu-l chiar noi, sîmbătă la prînz, spre desfătarea populaţiei.

Intrară în casă şi, acum, Dona stătea chiar în locul unde el îşi luase rămas bun de la ea.

— Ar fi, oare, legal să procedaţi aşa ? întrebă ea.

— Nu, poate că nu, răspunse Harry, dar mă îndoiesc că Majestatea Sa se va supăra pe noi pentru atîta lucru.

„E foarte puţin timp de pierdut, îşi zise Dona, şi sînt multe de făcut". Îşi aminti cuvintele lui, că tentativa cea mai periculoasă e adesea cea care izbuteşte cel mai bine. Acesta era un îndemn pe care trebuia să şi-l repete necontenit în ceasurile următoare, fiindcă dacă vreo situaţie părea într-adevăr lipsită de orice speranţă şi putinţă de salvare, asta era situaţia lui din momentul de faţă.

— Te simţi bine acum, nu-i aşa ? o întrebă Harry, îngrijorat, cuprinzînd-o cu braţul. Cred, că lovitura primită cu prilejul morţii bietului Rock te-a făcut să fii atît de ciudată în aceste zile. Asta a fost, nu ?

— Poate, răspunse ea. — Nu ştiu. N-are importanţă. Acum, însă, mă simt mai bine. N-ai nici un motiv să-ţi faci griji.

— Vreau să te văd sănătoasă, repetă el. — La naiba, Dona, ăsta-i singurul lucru de care-mi pasă, să te văd sănătoasă şi fericită. Şi, uitîndu-se la ea, cu ochii lui albaştri, plini de-o adoraţie umilă, îi luă mîna cu stîngăcie.

— Şi-o să plecăm la Hampshire, da ? întrebă el.

— Da, răspunse ea, da, Harry, o să ne ducem la Hampshire. Şi Dona se aşeză pe-un taburel în faţa căminului, în care nu ardea focul, fiindcă erau în toiul verii, contemplînd vatra în care ar fi trebuit să danseze flăcările ; deodată, Harry, uitînd că Navron fusese o casă a morţii, strigă :

— Hei, Duke... Hei, Duchess ! Stăpîna voastră a spus c-o să vină cu noi în Hampshire. Hei, *apporte, apporte !*

Era neapărat necesar, fireşte, să-l vadă pe Godolphin şi să discute cu el, convingîndu-l să-i îngăduie o întrevedere între patru ochi cu prizonierul. Acest lucru n-o să fie prea greu, fiindcă Godolphin e un prost ; o să-l mă-

gulească. În cursul întrevederii, o să-i strecoare francezului o armă oarecare, vreun pumnal ori vreun pistol, dacă i-ar putea face rost de vreunul și, deocamdată atît, fiindcă evadarea ca atare nu stă în puterile ei s-o hotărască. Cinară în tihnă, ea și cu Harry, în salon, în fața ferestrei deschise, și nu mult după aceea, Dona se urcă în odaia ei, spunînd că-i obosită, și el avu bunul simț să nu protesteze și s-o lase să plece singură.

Curînd după ce se dezbrăcă și se întinse pe pat, cu mintea preocupată de viitoarea ei vizită la Godolphin și de felul în care va trebui să se poarte, auzi o bătaie sfioasă în ușă. „Cu siguranță, își spuse ea, cu inima sărindu-i din piept, că nu-i Harry. Cu felul lui ăsta nou de-a se purta, pocăit și melancolic, nu vine azi".

Totuși, nu răspunse nimic, nădăjduind că el o va crede adormită. Bătaia, însă, se repetă. Pe urmă, clanța se ridică și Dona o văzu pe Prue, în cămașă de noapte și cu o lumînare în mînă, cu ochii roșii și umflați de plîns.

— Ce este ? spuse Dona, ridicîndu-se în capul oaselor, într-o clipită. — S-a întîmplat ceva cu James ?

— Nu, doamnă, murmură Prue, copiii dorm. Numai că... eu am să vă fac o mărturisire, doamnă. Și iar izbucni în plîns, ștergîndu-și ochii cu mîna.

— Vino înăuntru și închide ușa, spuse Dona. — Ce s-a întîmplat, spune, de ce plîngi ? Ai spart, cumva, ceva ? Să știi că n-o să te dojenesc.

Fata plîngea mai departe și, uitîndu-se în jur, ca și cum s-ar fi temut ca nu cumva Harry să se afle acolo și s-o audă, șopti printre lacrimi :

— E vorba de William, doamnă, am făcut ceva foarte rău.

„Dumnezeule, își spuse Dona, a fost sedusă de William în timp ce eu mă aflam pe *La Mouette* și acum, fiindcă a plecat, e înfricoșată și rușinată și se gîndește c-o să aibă un copil și că eu o s-o dau afară". Spuse cu blîndețe :

— Nu-ți fie teamă, Prue, n-o să mă supăr. Ce s-a întîmplat cu William ? Să știi că poți să-mi povestești totul... O să înțeleg.

— A fost întotdeauna foarte bun cu mine, începu Prue, și a avut atîta grijă de mine și de copii cît timp ați fost

dumneavoastră bolnavă, doamnă. Nici nu putea să facă mai mult pentru noi. Şi după ce copiii se culcau, obişnuia să vină şi să stea cu mine cînd eu coseam şi îmi povestea despre ţările pe unde-a colindat şi eu găseam că-i foarte plăcut.

— Sigur că da, spuse Dona, şi mie mi-ar fi plăcut dac-aş fi fost în locul tău.

— Nu m-am gîndit niciodată, spuse fata, începînd din nou să plîngă cu suspine, că are ceva de-a face cu străinii sau cu piraţii aceia îngrozitori, de care auzisem. N-a fost, niciodată, cîtuşi de puţin grosolan cu mine.

— Da, spuse Dona, m-aş fi mirat să se fi purtat altfel.

— Şi ştiu c-a fost foarte rău din partea mea, doamnă, că nu i-am povestit domnului Harry şi celorlalţi domni, în noaptea aceea, cînd a fost tot tărăboiul acela groaznic şi ei au spart uşa ca să iasă din cameră şi sărmanul lord Rockingham a fost omorît, dar n-am avut inima să-l trădez, doamnă. Era atît de slăbit din pricină că pierduse aşa de mult sînge, şi alb ca o stafie, că n-am putut s-o fac. Dac-o să se afle, o să fiu bătută şi trimisă la închisoare, dar el mi-a spus că trebuie să vă povestesc, orice s-ar întîmpla.

Şi Prue stătea acolo, frîngîndu-şi mîinile, cu lacrimile curgîndu-i şiroaie pe obraji.

— Prue, spuse Dona repede, ce tot încerci să-mi povesteşti ?

— Nimic, decît că l-am ascuns pe William în camera copiilor în noaptea aceea, doamnă, cînd l-am găsit întins pe coridor c-o rană la braţ şi alta în moalele capului. Şi el mi-a spus că domnul Harry şi ceilalţi domni or să-l omoare dacă-l găsesc, că piratul francez e stăpînul lui şi că, în noaptea aceea, la Navron s-au dat lupte. Aşa că, în loc să-l pîrăsc, doamnă, i-am spălat şi i-am legat rănile şi i-am aşternut patul pe podea, lîngă copii, şi după micul dejun, cînd toţi domnii au plecat să-l caute pe el şi pe ceilalţi piraţi, i-am dat drumul să plece, doamnă, pe o uşă laterală, şi nimeni nu ştie nimic despre asta, în afară de dumneavoastră şi de mine.

Îşi suflă nasul cu zgomot în batistă, gata să plîngă iar. Dona, însă, îi surîse şi aplecîndu-se, o bătu uşurel pe umăr, spunînd :

— Fii fără grijă, Prue! Ești o fată bună și cinstită că mi-ai povestit asta, și cele ce mi-ai spus le voi păstra pentru mine. Și eu țin la William, și aș fi fost foarte mîhnită dacă ar fi pățit ceva. Vreau, însă, să-mi mărturisești un lucru: unde e William acum?

— A bolborosit ceva despre Coverack cînd s-a trezit, doamnă, și a întrebat de dumneavoastră, și eu i-am spus că sînteți în pat, istovită și zguduită că lordul Rockingham a fost omorît în timpul nopții. Cînd i-am povestit asta, mi s-a părut c-a căzut puțin pe gînduri și, pe urmă, în timp ce-i spălam și-i legam din nou rănile, mi-a spus că are prieteni la Gweek care or să-l adăpostească și n-or să-l dea în vileag, și c-o să se afle acolo, dacă veți dori să-i trimiteți vreo vorbă, doamnă.

— La Gweek? făcu Dona. — Foarte bine, Prue! Vreau să te duci îndărăt în pat și să nu te mai gîndești la asta și să nu mai povestești nimic despre aceste întîmplări nimănui, niciodată, nici măcar mie. Poartă-te așa cum te-ai purtat întotdeauna, Prue, ai grijă de copii și iubește-i din toată inima.

— Da, doamnă, spuse Prue, și făcu o reverență cu lacrimile încă în ochi; pe urmă, ieși din dormitor și se întoarse în odaia copiilor. Dona surîse în întuneric, fiindcă credinciosul William era încă în preajmă, William, aliatul și prietenul ei, iar evadarea din închisoare a stăpînului lui devenise un lucru posibil.

Adormi deci mai liniștită decît fusese înainte și, cînd se trezi, văzu că cerul plumburiu era iarăși albastru, fără urmă de nori, și că în atmosfera acelui miez de vară, care nu avea să se mai întoarcă niciodată, plutea ceva din căldura și strălucirea pe care-o avusese în zilele cînd, nepăsătoare și fericită, se ducea să pescuiască în golf.

În timp ce se îmbrăca, se gîndi ce trebuie să facă și, după ce-și luă micul dejun, îi trimise vorbă lui Harry să vină la ea. Acesta își revenise oarecum la vechea lui stare de spirit și, cînd intră în odaie, își strigă cățeii cu vocea lui obișnuită, din toată inima și mulțumit de sine însuși și, cum ea ședea în fața oglinzii, o sărută pe ceafă.

— Harry, spuse ea, aș vrea să faci ceva pentru mine.

— Orice pe lumea asta, făgădui el cu înfocare, despre ce-i vorba?

— Aş vrea să pleci de la Navron astăzi, spuse ea, şi s-o iei pe Prue şi pe copii cu tine.

Faţa lui se întunecă şi se uită la ea consternat.

— Dar tu ? întrebă el. — Tu de ce să nu vii cu noi ?

— O să vin şi eu după voi, spuse ea, dar mîine.

El începu să măsoare odaia-n lung şi-n lat.

— Mi-am închipuit c-o să călătorim cu toţii împreună, cînd afacerea asta se va fi terminat, îi spuse el. — După toate aparenţele, ticălosul o să fie spînzurat mîine. Aveam de gînd să mă duc azi să vorbesc cu Godolphin şi Eustick, în privinţa asta. Ţi-ar plăcea să-l vezi spînzurat, ori ba ? Am putea stabili execuţia pentru ora nouă dimineaţa, pentru ca s-avem timp să plecăm după amiaza.

— Ai văzut vreodată un om spînzurat ? întrebă ea.

— Păi da, şi trebuie să recunosc că nu-i cine ştie ce plăcere. Dar de data asta, se cam schimba treaba. La dracu', Dona, ticălosul ăsta l-a ucis pe sărmanul Rock şi te-ar fi ucis şi pe tine. Vrei să afirmi că nu-ţi pasă cîtuşi de puţin de răzbunare ?

Ea nu-i răspunse nimic şi el nu-i putu vedea faţa, fiindcă stătea cu spatele la el.

— George Godolphin va considera o totală lipsă de prietenie din partea mea s-o şterg aşa, fără un cuvînt de lămurire.

— O să-l lămuresc eu, spuse ea. Am de gînd să mă duc la el azi după masă, după ce veţi fi plecat voi.

— Prin urmare, vrei să plec de bunăvoie la drum fără tine, luînd copiii şi pe dădaca lor, şi să te las aici, singură, singurică, c-o mînă de servitori pe jumătate tîmpiţi ?

— Întocmai asta vreau, Harry.

— Şi dacă eu iau trăsura pentru copii, însoţindu-i călare, cum o să călătoreşti mîine ?

— O să închiriez un poştalion la Helston.

— Şi-o să te întîlneşti cu noi la Okehampton, în cursul serii ?

— Da, o să mă întîlnesc cu voi seara la Okehampton.

Harry stătea la fereastră, uitîndu-se posac în grădină.

— Dumnezeule mare, Dona, oare o să te înţeleg eu vreodată ?

— Nu, Harry, răspunse ea, dar asta nu înseamnă aproape nimic.

— Ba dimpotrivă, replică el, fiindcă în felul ăsta, viața noastră, a amîndorura, este un adevărat iad.

Dona îl privi cu coada ochiului, cum stătea acolo, cu mîinile la spate.

— Crezi într-adevăr ? întrebă ea.

El ridică din umeri și răspunse :

— Să fiu afurisit, dacă mai știu ce să cred. Știu numai c-aș da orice pe lume ca să te fac fericită, dar marea nenorocire e că nu mă pricep iar tu, tu ții mai mult la o unghiuță a unui degețel de-al lui James, decît la mine. Ce poate face altceva un bărbat, pe care nu-l iubește nevasta, decît să bea și să joace cărți ? Vrei să-mi spui ?

Dona rămase o clipă lîngă el și-i puse mîna pe umăr.

— O să împlinesc treizeci de ani peste trei săptămîni, spuse ea. — Poate că, îmbătrînind, o să devin mai înțeleaptă.

— Eu nu te vreau mai înțeleaptă, spuse el ursuz. — Te vreau așa cum ești tu acum.

Ea nu răspunse și el vorbi mai departe, jucîndu-se cu mîneca ei :

— Îți amintești că, înainte de-a pleca la Navron, mi-ai spus ceva încîlcit de tot, cum că te simți ca o pasăre din colivia tatălui tău. Povestea ta n-avea nici cap nici coadă și eu n-am priceput nimic și nici acum nu pricep. Suna ca un fel de păsărească, să știi. Aș vrea să mă lămurești și pe mine, măcar acum.

— Nu te mai gîndi la asta, spuse ea, bătîndu-l ușurel cu palma peste obraz, fiindcă inărița și-a găsit drumul spre cer. Și acum, Harry, spune-mi, ai de gînd să faci ce te-am rugat eu ?

— Da, spuse el, cred că da, dar te înștiințez că nu-mi place deloc și c-o să mă opresc la Okehampton ca să te aștept. N-o să-ți amîni plecarea sub nici un motiv, îmi făgăduiești ?

— Nu, spuse ea, n-o să mi-o amîn.

Harry se duse jos să facă pregătirile pentru plecare, iar Dona o chemă pe Prue să-i comunice neașteptata schimbare de hotărîri. Peste o clipă, în toată casa domnea forfota și

harababura generală, — iscate de facerea baloturilor cu așternuturile de pat, de închisul cuferelor, de împachetatul mîncării și al hainelor de călătorie. În vremea asta, copiii alergau peste tot ca niște cățeluși, încîntați de toată această hărmălaie, în care vedeau perspectiva unei schimbări.

„Puțin le pasă că părăsesc Navronul, se gîndea Dona, peste o lună or să zburde pe cîmpiile din Hampshire, și Cornwallul va fi dat uitării. Copiii uită cu atîta ușurință locurile, iar pe oameni îi uită și mai repede".

La ora unu, luară un dejun compus din mîncare rece și, spre marea bucurie a copiilor, li se dădu voie să prînzească cu ea și cu Harry. Henrietta dansa în jurul mesei ca o micuță zînă, în culmea fericirii, fiindcă tatăl ei avea să călărească pe lîngă trăsura lor. James ședea în poala Donei, căznindu-se să-și urce piciorușul pe masă și cînd Dona îi dădu voie, se uită în jurul lui c-un aer de triumf, și ea îi sărută obrăjorul dolofan și-l strînse în brațe. Harry, molipsindu-se întrucîtva de entuziasmul copiilor, începu să le povestească despre Hampshire, unde se vor duce, aproape sigur, să-și petreacă restul verii.

— O să capeți un poney, Henrietta, spuse el, și James, de asemenea cînd o să fie mai mare. Pe urmă, începu să le arunce cățeilor bucățele de carne, iar copiii băteau din palme și țipau.

Echipajul trase la scară și ei se îngrămădiră în caleașcă, claie peste grămadă, cu baloturi, pleduri, perne și coșurile celor doi cățel, în timp ce calul lui Harry își mușca zăbala și izbea cu copitele în pămînt.

— Trebuie să mă împaci cu George Godolphin, spuse Harry, aplecîndu-se spre Dona și biciuindu-și cizmele cu cravașa. Mă tem că n-o să înțeleagă această fugă neașteptată a mea.

— Lasă pe mine ! răspunse Dona. — O să știu eu ce să-i spun.

— Nici acum nu înțeleg de ce nu vrei să vii cu noi, spuse el, privind-o țintă ; în tot cazul, o să te așteptăm mîine seară la Okehampton. Azi, cînd o să trecem prin Helston, o să-ți comand poștalionul pentru mîine dimineață.

— Mulțumesc, Harry.

El se lovea mai departe cu cravașa peste vîrful cizmei.

— Stai liniștit, brută nărăvașă ! se răsti el la cal. Pe urmă, îi spuse Donei : — Cred că te mai încearcă încă febra aia afurisită și nu vrei să recunoști.

— Nu, spuse ea, n-am nici un pic de febră.

— Privirea ta e ciudată, spuse el mai departe. — Ochii tăi aveau ceva deosebit în felul în care se uitau la mine chiar din prima clipă în care te-am văzut, întinsă pe pat, sus în dormitorul tău. Expresia lor s-a schimbat. Să fiu blestemat, dacă pricep ceva.

— Ți-am spus azi dimineață, spuse ea, îmbătrînesc. Voi împlini treizeci de ani peste trei săptămîni. Pe semne, că ceea ce vezi în ochii mei e vîrsta.

— La naiba, spuse el, e altceva. Pe legea mea, cred că sînt un neghiob și-un caraghios și c-o să-mi petrec tot restul zilelor întrebîndu-mă ce dracu' s-a întîmplat cu tine.

— Cred c-o s-o faci, Harry, răspunse ea.

Pe urmă, fluturîndu-și cravașa, el își întoarse calul și-o porni în galop mărunt pe alee, iar trăsura îl urma cuminte, cu cei doi copii rîzînd la fereastră și trimițîndu-i sărutări ; peste cîteva clipe, dispăru după o cotitură.

Dona străbătu sufrageria goală și intră în grădină. I se părea că locuința a și căpătat o înfățișare stranie și pustie, ca și cum bătrînii ei pereți ar fi presimțit că, în curînd, husele vor acoperi scaunele, obloanele vor fi închise și ușile zăvorîte, și nimic nu va mai exista acolo în afară de propriul ei întuneric misterios : nici o rază de soare, nici un glas, nici un hohot de rîs, numai amintirea liniștită a lucrurilor trecute.

Aici, sub acești copaci, stătuse întinsă pe spate în bataia soarelui, urmărind jocul fluturilor, cînd Godolphin venise pentru prima oară în vizită la ea, surprinzînd-o cu buclele în dezordine și cu flori după ureche. În pădure, înfloriseră clopoțeii, care s-au vestejit de mult, și ferigile erau atunci tinere, în timp ce, acum, înalte pînă la brîu, răspîndeau un verde întunecat. Atîta frumusețe ivită și pierită așa de iute ! Dona simțea în inima ei că era ultima oară cînd se uita la toate astea și că n-avea să mai vină niciodată la Navron. O parte din ea avea să rămînă, însă, aici pentru totdeauna : ecoul pașilor ei alergînd pe furiș

spre golf, mîna dezmierdînd trunchiul unui copac, forma trupului ei în iarba înaltă. Şi, poate că, într-o zi, peste mulţi ani, cineva va hoinări pe aceste meleaguri, ascultînd liniştea aşa cum a făcut şi ea, desluşind murmurul viselor nutrite aici, cîndva, de o femeie într-un miez de vară, sub soarele fierbinte şi cerul palid.

Dona se întoarse cu spatele spre grădină şi, chemîndu-l pe grăjdar în curte, îl rugă să prindă căluţul care zburda pe pajişte şi să-l înşeueze, fiindcă avea de gînd să plece călare.

CAPITOLUL XXII

CÎND AJUNSE LA GWEEK, DONA SE duse de-a dreptul spre o căsuţă pe care abia o puteai distinge, aflată în pădure, la vreo sută de iarzi depărtare de drum, şi de care-şi dăduse seama, instinctiv, că e locul pe care-l căuta. Trecînd odată pe aici mai înainte, îl văzuse pe William salutînd cu biciuşca de pe capra trăsurii o femeie tînără şi drăguţă care stătea în pragul uşii.

„S-au auzit lucruri regretabile, spusese Godolphin, despre tinere femei nenorocite...“, şi Dona surîse în sinea ei, gîndindu-se la felul cum roşise fata pe care şi-o amintea, la expresia şi înclinarea galantă a lui William, care nu bănuia că stăpîna lui îl observase.

Căsuţa părea pustie. Dona descălecă şi bătu la uşă, întrebîndu-se un moment, dacă nu cumva greşise. Auzi apoi o mişcare în grădiniţa din spate şi zări o fustă dispărînd pe o uşă care se închise brusc. Se auzi un zgomot de zăvor tras. Ciocăni încă odată încet şi, neprimind nici un răspuns, spuse :

— Nu-ţi fie teamă ! Sînt doamna St. Columb de la Navron.

Peste vreo două minute, zăvorul fu ridicat din nou şi uşa se deschise. În pragul ei apăru William în persoană, iar de după umărul său, se ivi faţa îmbujorată a tinerei femei.

— Doamnă ! exclamă el, uitîndu-se fix la ea, cu gura lui boţită, crispată de emoţie. O clipă, Dona se temu să nu iz-

bucnească în plîns, dar el își reveni și-i deschise ușa larg ca să intre.

— Du-te sus, Grace, îi spuse el fetei, înălțimea sa vrea să-mi vorbească între patru ochi.

Fata îl ascultă și Dona intră, urmată de William, într-o bucătărioară, și se așeză lîngă vatra scundă, uitîndu-se la el.

Deși mai purta încă brațul drept într-o eșarfă și avea capul bandajat, era același William ; în picioare, în fața ei, parcă îi aștepta instrucțiunile cu privire la cină.

— Prue mi-a transmis mesajul dumitale, William, spuse ea și, fiindcă el se ținea atît de țeapăn și cu fața încremenită, Dona îi surîse, plină de înțelegere. El rosti umil, cu privirile lăsate în jos :

— Doamnă, ce pot să vă spun ? Mi-aș fi dat viața pentru dumneavoastră în noaptea aceea și, în loc de asta, m-am purtat ca un trădător, zăcînd aidoma unui prunc bolnav pe podeaua din dormitorul copiilor.

— N-aveai ce face altceva, spuse Dona. Erai lipsit de forță și neputincios din pricina pierderii de sînge, și prizonierul dumitale s-a dovedit prea iute și prea șiret pentru dumneata. Dar n-am venit să discutăm despre asta, William.

O clipă, ochii lui îi adresară o rugă fierbinte, dar Dona scutură din cap.

— Nici o întrebare, spuse ea, fiindcă știu ce-ai vrea să mă întrebi. Sînt bine, și teafără, și puternică, și ceea ce s-a întîmplat în noaptea aceea nu te privește deloc. Totul s-a sfîrșit, totul a fost uitat. Înțelegi ?

— Da, doamnă, dacă stăruiți.

— Domnul Harry, cu Prue și copiii au părăsit Navronul azi, imediat după micul dejun. Singurul lucru care are însemnătate acum este să-l ajutăm pe stăpînul dumitale. Ești la curent cu cele întîmplate ?

— Da, doamnă, știu că vasul a avut norocul să scape împreună cu echipajul lui, și că stăpînul meu se află prizonier, în paza lordului Godolphin.

— Clipele sînt numărate, William, pentru că lordul și ceilalți mînuiesc legea cum le trăznește prin cap, și sînt în stare să-l spînzure, așa cum aveau de gînd, înainte de-a veni escorta de la Bristol. Ne rămîn doar cîteva ceasuri și, de aceea, trebuie să acționăm la noapte.

Îl obligă să se așeze pe scaunul de lîngă vatră și-i arătă pistolul, pe care-l ascunsese sub veșminte, și un cuțit.

— Pistolul e încărcat, spuse ea, și cînd o să te părăsesc, o să mă duc la lordul Godolphin, și-o să caut să obțin cumva permisiunea de a intra la stăpînul dumitale. Nu cred c-o să întîmpin greutăți, fiindcă lordul e un prost.

— Și pe urmă, doamnă ? întrebă el.

— Pe urmă, încredințată fiind că stăpînul dumitale și-a construit un plan de evadare, vom acționa potrivit lui. Dîndu-și seama de scurtimea disperată a timpului, poate că va dori să avem caii pregătiți, la o anumită oră.

— Asta nu-i cu neputință, doamnă. Există multe căi și mijloace de-a face rost de cai.

— Sînt convinsă de asta, William.

— Tînăra femeie care mă găzduiește...

— E o tînără încîntătoare, William.

— Sînteți prea amabilă, doamnă. Tînăra femeie care mă găzduiește poate să ne fie de ajutor în obținerea cailor. Puteți lăsa, fără grijă, această treabă pe seama mea.

— Și pe tînăra femeie, de asemenea, cum am făcut și cu Prue, cînd am plecat cu stăpînul dumitale.

— Doamnă, vă declar în chipul cel mai solemn, că nu m-am atins niciodată de-un fir de păr din capul lui Prue.

— Poate că așa este, William, n-o să discutăm despre asta. În orice caz, e foarte bine. Prin urmare, primele mișcări ale jocului le-am pus la punct. O să mă întorc aici după vizita mea la lordul Godolphin și-o să-ți comunic ce-am hotărît.

— Prea bine, doamnă.

Îi deschise ușa și ea stătu o clipă în picioare și se uită la el, surîzînd, înainte de-a ajunge în grădinița năpădită de flori.

— O să izbutim, William, spuse ea. Peste trei zile, sau poate, chiar mai puțin, o să vezi stîncile Bretaniei. O să-ți facă plăcere, nu-i așa, să simți iar în nări *mireasma* Franței ?

William tocmai vroia să-i mai pună o întrebare, dar Dona o porni cu pași repezi pe cărare, spre calul care-o aștepta, priponit de creanga unui pom. Acum, cînd era nevoie de ea și trebuia să acționeze, se simțea hotărîtă și puter-

nică, și ciudata melancolie care-o cuprinsese, cînd stătuse singură în grădina de la Navron, dispăruse odată cu clipa care-i dăduse naștere. Toate astea aparțineau trecutului. Călărea repede, călutul voinic galopa sprinten pe cărarea noroioasă și ajunse curînd la intrarea în parcul domeniului lui Godolphin, de unde zări în depărtare contururile cenușii ale casei, turnul nu prea înalt și zidurile groase ale donjonului, care făceau corp comun cu locuința. În turn, la jumătatea distanței dintre creneluri și sol se afla o deschizătură îngustă și cînd Dona trecu prin dreptul ei, inima îi bătu mai tare, cu o tulburare neașteptată : aici trebuie să fie închisoarea și, poate, că el, auzind tropotul calului, se cățărase pînă la ferestruică și se uita în jos spre ea.

Un slujitor se apropie în goană să-i ia calul, privind-o surprins. „Pe semne că se întreabă, își spuse Dona, ce poate s-o aducă aici pe doamna St. Columb de la Navron, pe arșița după amiezei, călare pe-un căluț de țară prăpădit, singură, fără soțul ei, sau măcar cu un rîndaș care s-o însoțească ?"

Intră în holul lung, interesîndu-se dacă înălțimea sa poate s-o primească și, în timp ce aștepta, se uită afară pe fereastră, spre parc, și văzu în mijlocul peluzei un copac masiv și izolat, cu mult mai înalt decît ceilalți copaci : pe una din ramurile lui stufoase, un băiat trebăluia cu un ferăstrău strigîndu-le ceva oamenilor aflați dedesubt.

Se întoarse cu spatele, simțind deodată un fior pe șira spinării și o încercă o ușoară senzație de leșin ; apoi auzi un zgomot de pași străbătînd holul, și lordul Godolphin se apropie de ea, ieșit parcă din calmul lui obișnuit.

— Plecatele mele scuze, doamnă ! spuse el, sărutîndu-i mîna. Mă tem că v-am făcut să așteptați, dar adevărul e că vizita dumneavoastră mă ia cam prin surprindere, fiindcă sîntem cu toții îngrijorați. Știți... pe soția mea au apucat-o durerile și așteptăm doctorul...

— Scumpul meu lord Godolphin, vă rog să mă iertați, spuse Dona, dac-aș fi știut, în ruptul capului n-aș fi venit să vă stingheresc. Dar vă aduc un cuvînt din partea lui Harry și scuzele sale. O chestiune intervenită la Londra a făcut necesară înapoierea lui imediată acolo, așa că a plecat astăzi, la amiază, cu copiii și...

— Harry a plecat la Londra ? întrebă el uimit. Dar hotărîsem să vină încoace mîine. Jumătate din ținut se va aduna aici cu prilejul evenimentului. Oamenii tocmai pregătesc copacul, cum puteți vedea pe fereastră. Harry a stăruit cel mai mult să-l spînzurăm pe francez aici.

— M-a rugat să vă transmit scuzele lui cele mai umile, spuse ea, dar chestiunea pentru care a plecat era într-adevăr urgentă. Cred că-i ceva în legătură cu însăși Majestatea Sa.

— Oh, în cazul acesta, doamnă, mă închin, firește. Dar e păcat, mare păcat ! Evenimentul e atît de extraordinar, un adevărat triumf. Și dacă lucrurile merg bine, s-ar putea să sărbătorim și altceva în același timp.

Tuși cu îngîmfare, plin de sine și trufie și, pe urmă, cînd zgomotul unor roți de trăsură le ajunse la urechi, își aținti privirile spre ușă.

— Trebuie să fie doctorul, spuse el grăbit, vă rog să mă iertați o clipă.

— Firește, scumpe lord, spuse Dona surîzînd și se retrase în salonaș, unde rămase în picioare, cu un roi de gînduri învălmășindu-i-se în minte, în timp ce din hol răzbăteau glasuri, murmure și zgomot de pași grei. „E așa de agitat, se gîndea Dona, încît dacă i-am lua încă odată peruca, nici n-ar observa".

Pașii și glasurile se pierdură undeva pe scara largă și Dona, uitîndu-se pe fereastră, văzu că nu mai erau paznici nici în fața turnului, nici pe alei. Pe semne, că intraseră în incinta închisorii. Godolphin se întoarse după cinci minute, arătînd, dacă era posibil așa ceva, mai îmbujorat și mult mai aferat decît înainte.

— Doctorul se află acum la soția mea, spuse el, dar se pare că nu crede că se va întîmpla ceva deosebit pînă diseară. E mai degrabă curios, știți, nu-mi închipuiam, într-adevăr, credeam că fiecare minut...

— Așteptați, spuse Dona, pînă ce veți deveni tată a douăsprezecea oară și atunci, poate, o să pricepeți că pruncii sînt niște creaturi tacticoase, cărora le place să întîrzie cu venirea pe lume. Dragul meu lord Godolphin, aș vrea să vă abat puțin atenția de la această problemă, fiindcă sînt absolut sigură că soția dumneavoastră e-n afară de orice pericol. În turnul acela e întemnițat francezul ?

— Da, doamnă, și își petrece timpul, după cum mi-au povestit temnicerii lui, desenînd păsări pe bucățele de hîrtie. Fără îndoială, că individul nu-i în toate mințile.

— Absolut sigur.

— Plouă cu felicitări din tot ținutul. Mărturisesc că mă pot lăuda că le merit. Știți, eu sînt cel care l-am dezarmat pe ticălos.

— Ce act de curaj din partea dumneavoastră !

— E drept că el singur mi-a înmînat sabia, dar nu-i mai puțin adevărat că mie mi-a dat-o.

— O să povestesc asta cu lux de amănunte la Curte, scumpul meu lord, cînd mă voi întoarce la St. James. Majestatea Sa va fi foarte impresionat de felul în care ați condus întreaga afacere. Dumneavoastră ați fost geniul ei.

— Oh, mă măguliți, doamnă !

— Nu, cîtuși de puțin. Harry ar fi, desigur, de aceeași părere. Aș vrea să am o amintire de la francez, s-o pot arăta Majestății Sale. Credeți că, de vreme ce-i place să deseneze, mi-ar dărui vreunul din desenele sale ?

— Cel mai ușor lucru de pe lume. Celula lui e împînzită cu ele.

— Am uitat atît de multe, cerul fie lăudat, din noaptea aceea îngrozitoare, suspină Dona, că nu mai sînt în stare să-mi amintesc cum arată, decît că era nemaipomenit de mătăhălos, de negru și de fioros, și cumplit de urît.

— Cred că greșiți întrucîtva, doamnă, eu nu l-aș descrie astfel. Nu este chiar așa de înalt, cum sînt eu, bunăoară, și ca orice francez, are o față mai degrabă șireată decît pocită.

— Ce păcat că nu-l pot vedea ca să fiu în stare să i-l descriu cu cît mai multe amănunte Majestății Sale.

— N-o să veniți mîine ?

— Vai, nu ! Trebuie să-i ajung din urmă pe Harry și pe copii.

— Cred, spuse lordul Godolphin, că vă pot îngădui să-i aruncați o privire ticălosului, la el în celulă. Dar înțelesesem de la Harry, că după tragedia din noaptea aceea, abia puteați suporta să-i auziți numele, că v-a îngrozit în așa măsură, încît...

— Ziua de azi, scumpe lord, se deosebește așa de mult de noaptea aceea ! Vă am pe dumneavoastră să mă apărați

și francezul e dezarmat. Mi-ar plăcea să-i pot zugrăvi Majestății Sale portretul faimosului corsar, prins și trimis la moarte de cel mai credincios dintre supușii săi din Cornwall.

— Bine doamnă, de ce nu ? Cînd mă gîndesc ce-ați fi avut de îndurat în mîinile lui, aș fi dispus să-l trec prin ștreang de trei ori. Cred că... din pricina tulburării și agitației acestor zile, s-a precipitat și... sorocul doamnei mele.

— Tot ce-i posibil, confirmă Dona cu gravitate și, simțind că el se va apuca iar să vorbească despre ce-l frămînta, stăruind chiar asupra unor amănunte mai speciale, pe care ea le cunoștea mult mai temeinic decît el, adăugă : — Atunci, hai să mergem, cîtă vreme doctorul se mai află încă la soția dumneavoastră. Și, înainte ca el să poată riposta, ea păși din salon în hol și ajunse la scara din fața casei, astfel încît el se văzu nevoit s-o urmeze, uitîndu-se în acest timp spre ferestrele casei.

— Biata mea Lucy, spuse el, dac-aș fi putut-o scuti măcar de acest chin !

— Trebuia să vă gîndiți la aceasta acum nouă luni, scumpul meu lord, răspunse ea, și el o privi, șocat și profund încurcat, murmurînd ceva în sensul că, în toți anii ăștia, nădăjduise să capete un fiu și-un moștenitor.

— Pe care sînt sigură că-l veți căpăta, surîse Dona, chiar dacă, pentru început, sînteți tatăl a zece fete.

Între timp, ajunseseră la turn și pătrunseră în mica încăpere de piatră, unde stăteau doi bărbați în picioare, înarmați cu muschete, și un al treilea pe-o laviță în fața mesei.

— I-am făgăduit doamnei St. Columb să i-l arăt o clipă pe prizonier, spuse Godolphin, și bărbatul de la masă se uită spre ei rînjind.

— N-o să mai fie bun de văzut pentru nici o doamnă, mîine, pe vremea asta, înălțimea voastră, spuse el, și Godolphin izbucni într-un rîs zgomotos.

— Tocmai de aceea, doamna a venit azi.

Paznicul îi conduse pe îngusta scară de piatră, scoțîndu-și o cheie de pe lanț și Dona înregistră mental : „o singură ușă și-o singură scară. Iar oamenii de jos, de gardă tot timpul“. Cheia se răsuci în broască și inima începu iar să-i bată caraghios de nebunește, așa cum se în-

tîmpla întotdeauna înainte de a-l vedea. Temnicerul deschise ușa și ea intră în celulă, urmată de Godolphin, după care temnicerul se retrase, încuind ușa. Francezul stătea la masă, așa cum îl văzuse pentru prima oară în viața ei ; fața lui avea aceeași expresie de atunci, preocupată și total absorbită de ceea ce făcea, nesinchisindu-se de nimic altceva, încît Godolphin, scos din fire de nepăsarea prizonierului, izbi cu palma în masă și se răsti la el :

— N-ai de gînd să te ridici în picioare, cînd găsesc de cuviință să te vizitez ?

Nepăsarea lui nu era prefăcută și Dona știa asta, fiindcă francezul era atît de absorbit de desenul lui, încît nu făcuse nici o deosebire între pașii lui Godolphin și cei ai temnicerului. Împinse desenul la o parte — un ploier zburînd peste estuar spre largul mării, observă Dona — și de-abia atunci o văzu și, nearătînd c-ar fi recunoscut-o, se ridică în picioare și se înclină, fără o vorbă.

— Dînsa e doamna St. Columb, spuse Godolphin demn, care, dezamăgită de faptul că nu te poate vedea spînzurat mîine, dorește să ia unul din desenele dumitale cu dînsa la Londra, pentru ca Majestatea Sa să aibă o amintire de la unul din cei mai mari ticăloși care i-au tulburat vreodată pe credincioșii săi supuși.

— Doamna St. Columb e binevenită, spuse prizonierul Neavînd aproape nimic altceva de făcut în aceste zile, pot să-i ofer o colecție bogată. Care e pasărea dumneavoastră preferată, doamnă ?

— Iată o întrebare, răspunse Dona, la care n-am fost în stare niciodată să-mi dau un răspuns. Uneori, cred că-i rîndunica de noapte.

— Îmi pare foarte rău că nu vă pot oferi o rîndunica de noapte, spuse el, scotocind printre hîrtiile de pe masă Știți, cînd am auzit-o ultima oară, eram atît de absorbit de altceva, încît n-am putut să-i acord atenția cuvenită.

— Vrei să spui, spuse Godolphin cu asprime, că erai atît de absorbit de îndeletnicirea de a-l prăda pe unul din prietenii mei de bunurile sale, pentru satisfacția dumitale personală, încît nu erai în stare să te mai gîndești la nimic altceva.

— Scumpe lord, spuse, înclinîndu-se, căpitanul corăbiei *La Mouette*, n-am auzit încă niciodată îndeletnicirea cu pricina, descrisă cu atîta delicateţe.

Dona cerceta desenele de pe masă.

— Ăsta-i un pescăruş, din cei care mănîncă scrumbii, spuse ea, dar am impresia că penele nu sînt prea izbutite.

— Desenul nu e terminat, doamnă, îi explică el, acest pescăruş de mare, de-un soi aparte, şi-a pierdut o pană în zbor. Dacă vă pricepeţi cumva la specia aceasta de păsări, trebuie să ştiţi că ele zboară foarte rar departe de ţărm. Acest pescăruş deosebit, bunăoară, cred că se află acum la numai zece mile depărtare de coastă.

— Fără îndoială, spuse Dona, dar atunci, la noapte se va întoarce pe ţărm să-şi caute pana pierdută.

— Doamna nu e foarte specialistă în ornitologie, spuse Godolphin. În ce mă priveşte, n-am auzit niciodată de vreun pescăruş sau de vreo altă pasăre întorcîndu-se să-şi culeagă penele.

— Cînd eram mică, spuse Dona, vorbind repede şi surîzîndu-i lui Godolphin, aveam o saltea umplută cu fulgi, şi-mi amintesc că, după un timp, fulgii începuseră să cadă din ea ; într-o zi, un fulg a zburat pe fereastra dormitorului meu şi a căzut în grădină. Fireşte, fereastra era spaţioasă şi nu se compara cu deschizătura prin care intră lumina în celula asta.

— Da, răspunse lordul cam perplex, şi se uită la ea cu îndoială, întrebîndu-se dacă nu e cumva şi acum pradă unui acces de febră, fiindcă, hotărît, nu părea zdravănă la minte.

— Au zburat vreodată pe sub uşă ? se interesă prizonierul.

— Oh, asta nu ţin minte, spuse Dona, dar cred că şi pentru un fulg ar fi cam greu să se strecoare pe sub uşă... afară doar, desigur, dacă n-ar primi un ajutor, un curent puternic de aer, bunăoară, ca cel produs de descărcatul unui pistol. Dar nu mi-am ales încă desenul. Iată un pescăruş care, poate, iar plăcea Majestăţii Sale. Scumpe lord, parc-aud un huruit de roţi pe alee... Pe semne, că pleacă medicul.

Lordul Godolphin plescăi din limbă plictisit, şi aruncă o privire spre uşă.

— E cu neputință să plece înainte de-a se consulta mai întîi cu mine, spuse el; sînteți sigură c-ați auzit zgomot de roți ? Eu sînt puțin cam surd.

— De nimic nu sînt mai sigură pe lume, răspunse Dona.

Lordul se duse la ușă și bătu cu pumnul în ea.

— Hei, răcni el, deschideți imediat ușa !

Temnicerul strigă c-a auzit și i se auziră pașii tropăind pe scara strîmtă. Iute ca fulgerul, Dona scoase pistolul și cuțitul din costumul ei de călărie și le puse pe masă. În aceeași clipă, prizonierul le apucă și le ascunse sub un maldăr de desene. Temnicerul descuie ușa și Godolphin se întoarse și se uită la Dona.

— Ei bine, doamnă, spuse el, v-ați ales desenul ?

Cu sprîncenele încruntate, Dona frunzărea distrată desenele.

— E, într-adevăr, îngrozitor de greu ! spuse ea. Nu mă pot hotărî între pescăruș și prundăraș. Nu trebuie să vă pierdeți timpul cu mine, scumpe lord, fiindcă sînt încredințată că știți foarte bine că o femeie nu se poate hotărî niciodată cu una cu două. În cîteva minute, vin și eu după dumneavoastră.

— Pentru mine e într-adevăr de cea mai mare importanță să vorbesc cu doctorul, spuse Godolphin, astfel că mă văd nevoit să vă rog să mă scuzați, doamnă. Și, poruncindu-i temnicerului : „Dumneata rămîi aici cu domnia sa ! “, părăsi celula.

Acesta încuie iar ușa și, de data asta, se rezemă de ea, cu brațele încrucișate, surîzîndu-i Donei cu înțeles.

— O să avem două evenimente de sărbătorit mîine, doamnă, spuse el.

— Da, confirmă ea. Sper, din simpatie pentru dumneata, că va fi un băiat. Astfel, va curge mai multă bere pentru toată lumea.

— Nu sînt eu singura cauză a tulburării generale ? întrebă prizonierul.

Paznicul rîse și făcu o mișcare bruscă cu capul spre ferestruica din celulă.

— O să fii uitat la amiază, spuse el. O să te bălăbănești de creangă, în vreme ce noi vom bea în sănătatea viitorului lord Godolphin.

— E păcat că nici prizonierul, și nici eu n-o să fim aici ca să bem în sănătatea fiului moștenitor, spuse Dona surîzînd și, scoțîndu-și punga din buzunar, i-o azvîrli temnicerului. Pun` rămășag, spuse ea mai departe, că ți-ar plăcea mai mult să faci asta acum, decît să stai de strajă jos, ore întregi. Prin urmare, ce-ar fi să bem ceva acum, toți trei, cîtă vreme lordul se află cu doctorul ?

Temnicerul rînji și-i făcu cu ochiul prizonierului său.

— Dacă-i așa, asta nu-i prima dată cînd o să beau înainte de-o execuție, spuse el. Dar trebuie să vă mărturisesc că n-am văzut în viața mea un francez spînzurat. Mi s-a spus că ei mor mai repede decît noi, fiindcă oasele de la gîtul lor sînt mai sfărîmicioase. Și, făcînd din nou cu ochiul, descuie ușa și-i strigă în jos ajutorului său :

— Adu trei pahare și-o cană cu bere.

În timp ce stătea întors cu spatele, Dona îl întrebă ceva pe francez cu privirea, și buzele acestuia se mișcară într-un răspuns mut :

— La noapte, la unsprezece.

Ea dădu din cap că a înțeles, șoptind :

— William și cu mine.

Temnicerul aruncă o privire înapoi.

— Dacă ne prinde înălțimea sa, o să fie vai și amar de capul meu, spuse el.

— O să-ți obțin eu iertarea, spuse Dona, fiindcă Majestății Sale o să-i placă isprava asta a noastră, pe care i-o voi istorisi la curte. Care-i numele dumitale ?

— Zachariah Smith, doamnă.

— Foarte bine, Zachariah, dacă o să ai cumva neplăceri din pricina asta, să știi că-ți voi apăra cauza în fața Regelui însuși.

Temnicerul izbucni în rîs și, în aceeași clipă, intră și ajutorul său cu berea. Îi luă tava din mînă, o puse pe masă și închise ușa.

— Atunci să trăiți și la mulți ani, doamnă ! spuse el. Pentru mine, punga plină și poftă bună, iar pentru dumneata, domnule, o moarte rapidă !

Turnă berea în pahare și Dona, ciocnind cu temnicerul, spuse :

— Trăiască viitorul lord Godolphin !
Temnicerul plescăi din buze şi dădu din cap.
Prizonierul îşi ridică paharul şi-i surîse Donei.
— Oare, n-ar trebui să bem şi pentru lady Godolphin, care bănuiesc că trece în momentul de faţă printr-o încercare destul de grea ?
— Şi pentru doctor, de asemenea, îl susţinu Dona, care trebuie să fie destul de înfierbîntat.
În timp ce sorbea din bere, o idee îi trecu deodată prin minte şi, aruncîndu-i o privire francezului, îşi dădu seama, instinctiv, că acelaşi gînd îi venise şi lui, pentru că se uita la ea cu înţeles.
— Zachariah Smith, eşti căsătorit ? întrebă ea.
— A doua oară, doamnă, răspunse temnicerul rîzînd ; şi tată a paisprezece copii.
— Atunci ştii prin ce trece lordul în clipa aceasta, spuse ea surîzînd, dar cu un medic atît de priceput ca doctorul Williams, n-are motive să-şi facă griji. Cred că-l cunoşti bine pe doctor ?
— Nu, doamnă. Eu sînt de loc de pe coasta de nord. Nu m-am născut la Helston.
— Doctorul Williams, spuse Dona căzută pe gînduri, e un omuleţ caraghios, cu o faţă rotundă şi solemnă şi cu o gură mică şi boţită, de parcă ar fi cusută. Am auzit spunîndu-se despre el că e cel mai de seamă băutor de bere din cîţi s-a văzut.
— Atunci e mare păcat, spuse prizonierul, lăsîndu-şi jos paharul, că nu bea şi dînsul cu noi. Poate c-o să facă asta mai tîrziu, cînd ziua lui de lucru se va încheia şi-l va face tată pe lordul Godolphin.
— Ceea ce nu se va întîmpla cu mult înainte de miezul nopţii. Ce părere ai în privinţa asta, Zachariah Smith, tată a paisprezece copii ? întrebă Dona.
— Miezul nopţii e, în general, ora cea mai potrivită, înălţimea voastră, spuse rîzînd temnicerul. Nouă din feciorii mei s-au născut cînd ceasul bătea de douăsprezece.
— Atunci, e foarte bine, spuse Dona. Peste cîteva clipe, cînd o să-l văd pe doctorul Williams, o să-i spun că, în cinstea evenimentului, Zachariah Smith, care se poate

fuduli cu peste treisprezece plozi, ar fi încîntat să bea un pahar de bere cu dînsul, înainte de-a intra în gardă, la noapte.

— Zachariah, spuse prizonierul, o să-ți amintești de seara asta toată viața dumitale.

Temnicerul puse paharele la loc pe tavă și spuse, făcînd cu ochiul cu subînțeles :

— Dacă lordul Godolphin are un băiat, va fi atîta bucurie în tot ținutul, că oamenii or să și uite să te spînzure mîine !

Dona luă de pe masă desenul înfățișînd pescărușul.

— Bine că mi-am ales desenul, spuse ea. Și, ca să nu te vadă înălțimea sa, lordul, cu tava în mînă, Zachariah, o să cobor și eu cu dumneata, și-o să-l lăsăm pe prizonier singur cu condeiul și păsările lui. Rămîi cu bine, francezule, și dea domnul să poți zbura mîine la fel de ușor ca fulgul din salteaua mea.

Prizonierul se înclină și spuse :

— Asta depinde de cantitatea de bere pe care o va bea, la noapte, păzitorul meu împreună cu doctorul Williams.

— Ar trebui să aibă un cap de taur ca să mă bată pe mine, spuse temnicerul și descuie ușa, ținînd-o deschisă ca să iasă Dona.

— Rămas bun, lady St. Columb, spuse prizonierul, și ea se opri o clipă, în picioare, uitîndu-se la el și gîndindu-se că planul pe care-l urzeau era mai îndrăzneț și mai primejdios decît tot ce încercase el pînă acum și că, dacă n-o să izbutească, n-o să mai existe pentru el nici o posibilitate de scăpare și că, mîine, va fi spînzurat de copacul acela înalt din parc. În clipa aceea, el îi surîse pe ascuns, și Donei i se păru că acest surîs îl întruchipa pe el însuși. Surîsul acesta era ceea ce-i plăcuse din prima clipă la el, și ceea ce avea să iubească întotdeauna, fiindcă el îi trezea în minte imaginea corăbiei, a soarelui, a vîntului ondulînd valurile și odată cu acestea, umbrele întunecate ale golfului, focul din pădure și tăcerea. Dona ieși din celulă fără să se uite la el, cu capul sus, și ținînd în mînă desenul lui. „N-o să știe niciodată, își spuse ea, în ce clipă l-am iubit cel mai mult".

Îl urmă pe temnicer jos, pe scara îngustă, cu inima strînsă, cu trupul îngreunat, deodată, de toată oboseala

care vine după o încordare intensă. Temnicerul puse tava pe-o dreaptă şi spuse cu un zîmbet :

— Da' ştiu că-i nesimţitor pentru un om care-i aproape de moarte ! Se zice că francezii ăştia sînt lipsiţi de sentiment.

Dona se strădui să surîdă la rîndul ei şi-i întinse mîna.

— Eşti un bărbat de treabă, Zachariah, spuse ea ; îţi urez să bei multe pahare de bere în viitor, şi cîteva din cele ce te-aşteaptă, chiar în noaptea asta. Negreşit, o să-i spun doctorului să vină să te vadă. Să nu uiţi : un om mărunt, cu o gură cît un nasture.

— Dar cu un gîtlej cît o fîntînă, răspunse paznicul rîzînd. Foarte bine, doamnă, o să am grijă de dînsul şi, să ştiţi, c-o să-şi astîmpere setea. Dar vă rog, nici o vorbă despre asta lordului !

— Nici un cuvinţel, Zachariah, făgădui Dona solemn şi ieşi afară din turnul întunecos, la lumina soarelui ; în aceeaşi clipă, îl zări pe Godolphin venind pe alee în întîmpinarea ei.

— N-aţi avut dreptate, doamnă, spuse el, ştergîndu-şi fruntea, trăsura nu s-a urnit din loc şi doctorul e încă la soţia mea. În cele din urmă, s-a hotărît să mai rămînă alături de Lucy, cîtă vreme se simte atît de nenorocită. Pe semne, că urechile dumneavoastră v-au jucat un renghi.

— Şi v-am trimis acasă pentru nimica toată, spuse Dona. Ce neghiobie din partea mea, scumpul meu lord, dar femeile, ştiţi şi dumneavoastră, sînt uneori nişte creaturi atît de stupide ! Uitaţi, desenul cu pescăruşul. Credeţi că îi va plăcea Majestăţii Sale ?

— Dumneavoastră sînteţi mai în măsură decît mine să-i apreciaţi gusturile, doamnă, spuse Godolphin, sau, cel puţin, aşa cred eu. Spuneţi-mi mai bine, l-aţi găsit pe pirat aşa de fioros cum vă aşteptaţi ?

— Închisoarea l-a mai muiat, lordul meu, sau poate nu închisoarea, ci sentimentul că, din mîinile dumneavoastră, evadarea e cu neputinţă. Mi s-a părut atunci cînd se uita la dumneavoastră, că-şi dădea seama că a întîlnit, în sfîrşit, un creier mai înzestrat şi mai rafinat decît al lui.

— Da ? V-a făcut într-adevăr această impresie ? Ciudat, dar eu am crezut uneori tocmai contrariul. Străinii ăştia, însă, sînt pe jumătate femei, să ştiţi ! Nu poţi afla niciodată exact ce gîndesc.

— Foarte adevărat, scumpe lord. Stăteau în faţa scării de la intrarea casei, unde aştepta şi trăsura doctorului şi, unde, un servitor ţinea de dîrlogi căluţul Donei.

— Nu vreţi să beţi, înainte de plecare, ceva care să vă răcorească, doamnă ? o întrebă Godolphin.

— Nu, răspunse ea, nu, mulţumesc ; şi aşa, am zăbovit prea mult, şi am atîtea de făcut în seara asta, înainte de plecarea de mîine dimineaţă. Complimentele mele soţiei dumneavoastră, dacă se va simţi destul de bine ca să le primească. Nădăjduiesc că, înainte de căderea serii, o să vă pună în faţa ochilor o copie fidelă a dumneavoastră, scumpul meu lord Godolphin.

— Asta, doamnă, spuse el cu gravitate, e în mîinile Atotputernicului.

— Dar foarte curînd, replică ea, urcîndu-se în şa, va fi în mîinile la fel de iscusite ale doctorului. Rămas bun ! Îşi flutură mîna spre el şi plecă în galop mic, lovindu-şi calul cu cravaşa ; cînd ajunse în dreptul închisorii, trase de hăţuri şi, uitîndu-se în sus spre ferestruica din turn, fluieră un crîmpei din melodia pe care Pierre Blanc o cînta la lăută. Încet, ca un fulg de zăpadă, un crîmpei de pană se legănă prin aer, plutind spre ea, rupt din pana de gîscă cu care desena prizonierul. Dona îl prinse, fără să se sinchisească nici o picătură dacă Godolphin, aflat încă pe treptele casei, o vede sau nu, şi-şi mai flutură încă odată mîna ; pe urmă, porni în galop spre drumul mare, rîzînd, cu pana la pălărie.

CAPITOLUL XXIII

DONA SE APLECĂ PE PERVAZUL ferestrei din dormitorul ei de la Navron şi, uitîndu-se în sus pe cer, văzu pentru prima oară cornul subţire de aur al lunii noi, strălucind deasupra copacilor întunecaţi.

„Semn de noroc!“ se gîndi Dona și rămase cîteva clipe la geam, contemplînd umbrele din grădina încremenită în tăcere și inspirînd mireasma dulce și grea a magnoliei de sub fereastra ei. Toate aceste lucruri trebuiau puse la o parte și păstrate în inima ei, împreună cu întreaga frumusețe dusă pentru totdeauna, fiindcă le vedea pentru ultima oară în viață.

Odaia însăși începuse să pară pustie ca și restul casei, cuferele ei zăceau pe podea legate în curele și hainele îi fuseseră împăturite și împachetate de fata din casă, precum îi poruncise. Cînd se întoarse, spre sfîrșitul după amiezii, încălzită și prăfuită de mersul călare, și băiatul de la grajd îi luase în curte calul, fu înștiințată că rîndașul de la Helston o aștepta ca să-i vorbească.

— Sir Harry ne-a lăsat vorbă, înălțimea voastră, spuse el, că ați dorit să tocmiți un poștalion, mîine, pentru a-l ajunge la Okehampton.

— Da, răspunse ea.

— Și stăpînul m-a trimis să vă spun, înălțimea voastră, că trăsura vă stă la dispoziție și o să fim aici mîine la amiază.

— Mulțumesc, murmură ea, cu ochii pierduți în depărtare, spre copacii de pe alee și pădurile care duceau la golf, fiindcă tot ce-i spunea acest om era lipsit de realitate, viitorul fiind ceva care n-avea legătură cu ea. Cînd îl lăsă și intră în casă, rîndașul se uită după ea, uluit, scărpinîndu-se în cap, fiindcă i se păruse ca o somnambulă și se îndoia că înțelesese pe deplin spusele lui. Dona se duse apoi în odaia copiilor, privi paturile fără așternuturi și podelele goale, fiindcă toate covoarele dispăruseră. Perdelele fuseseră și ele trase și, în odaie domnea o atmosferă înăbușitoare și neobișnuită. Sub unul din paturi, zări laba iepurașului de stofă cu care se juca James; într-un acces de furie, băiețașul i-o rupsese și-o azvîrlise.

Dona o ridică de jos, jucîndu-se o clipă cu ea. Avea un aer abandonat, ca o rămășiță a unor zile apuse. Nu se simțise în stare s-o lase acolo, pe podea, așa că deschizînd dulapul mare din colț, o azvîrli înăuntru; pe urmă, închise ușa la loc și ieși din odaie, ca să nu se mai întoarcă niciodată în ea.

La șapte, i se aduse cina pe tavă și mîncă puțin, fiindcă nu-i era foame. Pe urmă, porunci servitorilor să n-o mai tulbure, fiindcă era obosită și să n-o trezească dimineața, deoarece cu siguranță o să doarmă tîrziu, avînd în vedere lungul drum care-o aștepta.

Rămasă singură, desfăcu legăturica pe care i-o dăduse William, cînd se întorsese de la lordul Godolphin. Surîzînd în sinea ei, scoase ciorapii grosolani, pantalonii ponosiți și cămașa peticită, dar viu colorată. Își amintea privirea lui încurcată, cînd i le dăduse și cuvintele lui : „Doamnă, sînt cele mai bune lucruri pe care vi le poate oferi Grace, îi aparțin fratelui ei". „Sînt foarte bune, William, răspunsese ea, nici chiar Pierre Blanc nu mi-ar fi putut da ceva mai potrivit". Căci trebuia să joace iar rolul de băiat, pentru ultima oară, evadînd din îmbrăcămintea ei femeiască, măcar pentru noaptea asta. „O să pot fugi mai iute fără fuste, îi spusese lui William, și-o să pot călări băiețește, cum făceam în copilărie".

William făcuse rost de cai, cum îi făgăduise, și se înțeleseseră s-o aștepte pe drumul dintre Navron și Gweek, îndată după nouă.

— Nu trebuie să uiți, dragul meu William, spusese ea, că ești doctor și că eu sînt slujitorul dumitale, așa că ar fi mai bine s-o lași baltă pe „doamnă" și să-mi spui Tom.

El își lăsase privirile în jos încurcat : „Doamnă, răspunsese el, buzele mele n-ar putea să rostească cuvîntul, aș fi prea nenorocit". Dona rîsese și-i spusese că doctorii nu trebuie să se simtă niciodată stînjeniți, cu atît mai mult atunci cînd au adus pe lume fii și moștenitori. Acum, se îmbrăcase cu hainele băiețești, care îi veneau bine ; nici pantofii n-o strîngeau, spre deosebire de saboții greoi ai lui Pierre Blanc ; în legătură se afla și o batistă, pe care și-o legă în jurul capului, și-o curea de piele pentru pantaloni.

Se privi în oglindă, buclele ei negre nu se mai vedeau și era neagră la față ca un țigănuș. „Sînt iar mus, își spuse ea, Dona St. Columb doarme acum și visează".

Ascultă la ușă : nu se-auzea nici un zgomot ; servitorii se retrăseseră în încăperile lor. Își adună curajul ca să coboare scările spre sufragerie, fiindcă acesta era

momentul de care se temea cel mai tare, singură în beznă, fără lumînare și cu mintea năpădită de amintirea cumplită a lui Rockingham, ghemuit undeva cu cuțitul în mînă. „Ar fi mai bine, își spuse ea, să închid ochii și să cobor pe bîjbîite ; așa, n-o să mai văd marele scut de pe perete și nici conturul treptelor". Așa și făcu, cu mîinile întinse, cu ochii strîns închiși și cu inima bătîndu-i tot timpul să-i spargă pieptul ; i se părea că Rochingham o mai pîndește încă din colțul cel mai întunecos al holului. Cuprinsă de-o panică neașteptată, se năpusti spre ușă, smulse aproape zăvoarele și fugi afară în întunericul dulce al înserării, spre liniștea și siguranța aleii din fața casei. Odată ieșită din casă, nu-i mai fu frică ; aerul era cald și plăcut, pietrișul scîrțîia sub picioare și, sus, pe cerul palid, luna nouă strălucea ca o seceră de aur.

Mergea repede, fiindcă mișcările îi erau libere în hainele băiețești, și buna ei dispoziție creștea ; se pomeni fluierînd din nou cîntecul lui Pierre Blanc, își aminti de fața lui de maimuță și de dinții lui albi, gîndindu-se că, acum, stă pe coverta vasului *La Mouette*, aflat undeva în mijlocul Canalului și-și așteaptă stăpînul lăsat pe țărm.

Zări o umbră înaintînd spre ea de după o cotitură a drumului : era William, care adusese caii și pe încă un băiat, fratele lui Grace, pe semne, proprietarul hainelor de pe ea.

William îl lăsă pe băiat lîngă cai și veni în întîmpinarea ei ; Dona simți că moare de rîs văzîndu-l îmbrăcat, de împrumut, într-un costum negru și ciorapi albi, și purtînd pe cap o perucă neagră buclată.

— E băiat sau fată, doctore Williams ? întrebă Dona, și el se uită la ea stînjenit și nu pe deplin încîntat de rolul pe care urma să-l joace : fiindcă faptul că avea să facă pe domnul și ea pe servitorul îi stîrnea indignarea, lui care nu fusese niciodată indignat de nimic.

— Ce știe din toată povestea ? îi șopti ea, arătîndu-l pe băiat.

— Nimic, doamnă, murmură el, doar că sînt un prieten de-al lui Grace, că stau ascuns, și că dumneavoastră sînteți un tovarăș care mă va ajuta să fug.

— Atunci voi fi Tom și Tom voi rămîne, stărui ea. Și, ca să-l necăjească pe William, se apucă din nou să fluiere

cîntecul lui Pierre Blanc ; îndreptîndu-se spre unul din cai, sări în șea, surîzîndu-i băiatului și, înfigîndu-și călcîiele în burta calului, o porni înainte la trap, rîzînd în urmă spre ei. Cînd ajunseră la zidul care împrejmuia domeniul lui Godolphin, descălecară și-l lăsară pe băiat sub copaci, să vadă de cai. Așa cum hotărîseră la începutul serii, ea și cu William străbătură pe jos jumătatea de milă care-i despărțea de intrarea în parc.

Se întunecase, primele stele licăreau pe cer și ei mergeau fără să-și spună nimic, fiindcă totul fusese pus la punct dinainte. Se simțeau ca niște actori care urmează să apară prima oară pe scenă, în fața unui public care s-ar fi putut să le fie ostil. Porțile erau închise și ei se abătură din cale și săriră zidul în parc, furișîndu-se apoi, pe alee, în umbra copacilor. În depărtare, deslușeau contururile casei, unde mai ardea o lumină la una din ferestrele de deasupra ușii de la intrare.

— Fiul moștenitor mai întîrzie, șopti Dona. Îl lăsă pe William acolo și se îndreptă spre casă ; la intrarea în grajduri, văzu trăsura doctorului trasă pe caldarîm și pe surugiu șezînd cu unul din rîndașii lui Godolphin, pe-o banchetă răsturnată, sub un felinar, și mînuind un pachet de cărți de joc. Le putea distinge murmurul coborît al glasurilor și rîsetele. Făcu cale întoarsă și se duse la William. Acesta stătea la marginea aleii, cu mica lui față palidă, micșorată parcă și mai mult de perucă și pălăria împrumutată. Dona zări patul pistolului ieșindu-i din haină și-i văzu gura strînsă într-o expresie de hotărîre.

— Ești gata ? îl întrebă ea. El îi făcu din cap un semn că da și-o urmă pe alee spre turn. Dona se temu o clipă, dîndu-și seama deodată că, poate, ca și altor actori, îi lipsea încrederea în sine și s-ar putea întîmpla să se bîlbîie ; atunci, totul ar fi fost pierdut fiindcă William, de care ea depindea atît de mult, nu avea talent. Cînd ajunseră în fața porții încuiate a turnului, se uită la el și-i atinse umărul cu mîna ; pentru prima oară în seara aceasta, el surîse și ochii lui mici scăpărară pe fața rotundă ; atunci, încrederea în el îi reveni și fu sigură că n-o să se lase doborît.

Într-o clipă, intră în pielea doctorului și, cînd ciocăni la poarta turnului, întrebă cu o voce puternică și răsu-

nătoare, care nu semăna absolut deloc cu vocea lui William, așa cum putea fi ea auzită la Navron :

— Este aici cineva cu numele de Zachariah Smith, și poate doctorul Williams din Helston să-i spună o vorbă ?

Dona desluși un răspuns venind dinăuntru și peste o clipă, ușa se deschise și în prag se ivi prietenul ei, temnicerul, care, din pricina căldurii, își scosese tunica, cu mînecile cămășii sumese mult deasupra coatelor, și rînjind cu gura pînă la urechi.

— Prin urmare, doamna nu și-a uitat făgăduiala, spuse el. Poftim înăuntru, domnule, sînteți binevenit, și avem bere berechet, puteți să mă credeți, ca să botezăm și copilul, și pe dumneavoastră pe deasupra. E băiat ?

— Ai ghicit, prietene, răspunse William, un băiat pe cinste, leit poleit lordul Godolphin. Își frecă mîinile în semn de mulțumire și-l urmă pe temnicer înăuntru, lăsînd ușa întredeschisă, astfel că Dona, ghemuită lîngă zidul turnului, îi putea auzi mișcîndu-se lîngă intrare și putea desluși, de asemenea, clinchetul paharelor și rîsul temnicerului.

— Am fost tată de paisprezece ori, zicea el și pot să vă spun pe cinstea mea, domnule, că mă pricep la treaba asta tot așa de bine ca dumneavoastră. Ce greutate are copilul ?

— Păi, spuse William, cîntărește... stai să mă gîndesc, și Dona stăpînindu-și rîsul, și-l putea închipui cu sprîncenele încruntate de nedumerire, la fel de neștiutor ca un copil în asemenea probleme.

— Parcă un kilogram și opt sute de grame, sau cam așa ceva, deși nu-mi amintesc greutatea exactă..., se bîlbîi el și temnicerul scoase un șuierat de uimire, iar ajutorul lui izbucni într-un hohot de rîs.

— Și asta numiți dumneavoastră băiat voinic ? întrebă el. Păi să fiu al naibii, domnule, dar pruncul n-o să trăiască. Al mai mic al meu cîntărea aproape cinci, cînd s-a născut și arăta ca o crevetă.

— Am spus un kilogram și ceva ? se grăbi William să bată în retragere. M-a luat gura pe dinainte. Am vrut să spun șase și ceva. Nu, acum îmi amintesc bine, cîntărea în jur de șapte sau opt.

Temnicerul scoase iar un șuierat.

— Domnul să vă aibă în pază, domnule, dar asta-i ceva ieșit din comun. De doamna ar trebui să aveți grijă și nu de copil. Se simte bine ?

— Foarte bine, spuse William. și într-o dispoziție grozavă. Cînd am lăsat-o, tocmai discuta cu lordul ce nume să-i dea băiatului.

— Atunci, e mai curajoasă decît aș fi crezut eu vreodată, răspunse temnicerul. Bine, domnule, mi se pare că, după asta, meritați al treilea pahar drept răsplată. Să aduci pe lume un prunc de aproape opt kilograme e o treabă cu adevărat grea. Să trăiți, domnule, dumneavoastră, copilașul și doamna care a băut astă seară cu noi, fiindcă prețuiește cît douăzeci de lady Godolphin la un loc, dacă nu mă înșel.

O clipă domni tăcerea și Dona auzi doar clinchetul paharelor, suspinul de satisfacție al temnicerului și-un plescăit din buze.

— Îmi pun capul că ei nu prepară o bere ca asta în Franța, spuse el. Acolo n-au decît struguri, broaște, melci și alte drăcovenii de-astea, nu credeți ? Tocmai îi dusei adineaori un pahar prizonierului meu de sus și nu știu dac-o să-mi dați crezare, domnule, dar pentru un om aproape mort, ca să zic așa, e de-un sînge rece dat naibii. A dat de dușcă berea dintr-o sorbitură, după care m-a bătut pe umăr rîzînd.

— Așa-i sîngele străinilor, sări cu gura al doilea paznic. Sînt cu toții astfel, fie că-s francezi, olandezi sau spanioli : tot un drac' ! Nu li-e capul decît la muieri și băutură, și dacă nu ești cu ochii-n patru, îți și înfig un pumnal în spate.

— Și ce credeți că face în ultima zi din viața lui ? reluă Zacharias. Desenează păsări pe toate foile de hîrtie ce-i cad în mînă, fumează și zîmbește de unul singur ! Poate vă închipuiți c-a trimis după vreun preot, fiindcă indivizii ăștia toți sînt catolici ; de la jafuri și violuri trec de-a dreptul la spovedanie și crucifix. Dar nu, francezul nostru ! Ăsta n-are altă lege decît pe el, așa zic eu. Mai doriți un pahar, doctore ?

— Mulțumesc, prietene, spuse William. Dona auzi gîlgîitul berei turnate în cana cu capac și se întrebă,

pentru prima oară, cît de rezistent la băutură e William și dacă era pe deplin înțelept din partea lui să primească invitația temnicerului cu atîta bunăvoință.

William tuși. Era o tuse seacă și aspră, semnul convenit între ei.

— M-ar interesa să-l văd pe omul acesta, spuse el, după toate cîte le-am auzit. E un individ de-a dreptul periculos, în orice caz. Tot ținutul o să fie bucuros că scapă de el. Bănuiesc că acum doarme, dacă un om e-n stare să doarmă în ultima lui noapte.

— Să doarmă ? Doamne, nici pomeneală, domnule ! A băut două pahare de bere și mi-a spus c-o să mi le plătiți dumneavoastră și că, dacă o să vă faceți apariția pe-aici, pe la noi, înainte de miezul nopții, o să fie bucuros să bea și cu dumneavoastră un pahar în cinstea fiului moștenitor. Temnicerul izbucni în rîs, apoi, coborîndu-și vocea, adăugă : firește, domnule, nu-i regulamentar, dar, socotind că omul urmează să fie spînzurat dimineața, chiar pirat și francez cum e, nu poți să-i dorești tocmai răul, nu-i așa, domnule ? Dona nu înțelese răspunsul lui William, dar auzi zornăitul monezilor și un tîrșîit de picioare. Temnicerul izbucni din nou într-un hohot de rîs și spuse :

— Mulțumesc, domnule, sînteți un adevărat gentilom și, cînd soția mea va mai naște un copil, o să mă gîndesc la dumneavoastră.

Acum, le auzea zgomotul pașilor urcînd scările spre cămăruța de sus, și Donei i se puse un nod în gît și își împlîntă adînc unghiile în palme. Acesta era momentul de care se temea cel mai mult, cînd o scăpare putea provoca dezastrul, fiindcă, dac-ar fi fost recunoscută, totul s-ar fi dus pe apa sîmbetei. Așteptă preț de cîteva minute, pînă ce socoti c-au ajuns în fața celulei de sus și, pe urmă, furișîndu-se spre poartă, trase cu urechea și desluși zvon de glasuri și răsucitul cheii în broască. Cînd auzi ușa trîntindu-se cu putere în urma lor, îndrăzni să se apropie de intrarea în turn și trecu pragul. Cei doi paznici rămași jos, stăteau întorși cu spatele spre ea. Unul ședea pe o bancă rezemată de perete, căscînd și întinzîndu-se, iar celălalt, în picioare, privea în sus spre scări.

Era aproape întuneric: un singur felinar, atîrnat de grindă, lumina încăperea. Căutînd să rămînă în umbră, Dona ciocăni în ușă și întrebă :

— Nu cumva e aici doctorul Williams ? Bărbații se întoarseră cînd îi auziră vocea și cel de pe bancă se uită chiorîș spre ea și întrebă, la rîndul lui :

— Dar ce-ai cu el ?

— Au trimis vorbă de la castel că doamna a început să se simtă rău, răspunse ea.

— Nu-i de mirare, spuse bărbatul de lîngă scară, după ce-a cărat opt kilograme. E-n regulă, puștiule, o să-i spun ! Și începu să urce scările, strigînd :

— Zachariah, e nevoie de doctor la castel !

Dona îl urmări din colțul scării și-l auzi bătînd la ușă. Iute ca fulgerul, trînti poarta de la intrare cu piciorul, trase zăvorul și încuie grilajul, înainte ca paznicul să apuce să se ridice de pe bancă.

— Hei, ce dracu' faci acolo ? strigă el buimăcit.

Între ei se afla masa și cînd el încercă să se apropie, Dona se sprijini de ea, lăsîndu-se cu toată greutatea pe marginea ei, și masa se prăbuși cu zgomot pe podea, tîrîndu-l în cădere și pe paznic. În aceeași clipă, auzi un strigăt înăbușit venind de sus și zgomotul unei lovituri. Atunci, apucînd cana cu bere de lîngă ea, o azvîrli în felinar și lumina se stinse. Bărbatul de pe podea se căznea să iasă de sub masă, poticnindu-se și chemîndu-l pe Zachariah și, în timp ce urla, proferînd înjurături în întuneric, Dona îl auzi pe francez strigînd-o de pe scară :

— Ești acolo, Dona ?

— Da, răspunse ea gîfîind, sfîșiată între frică și rîs.

Francezul sări peste balustrada scării de piatră de-a dreptul în camera de gardă, nimerind peste omul din întuneric. Dona îi auzi luptîndu-se aproape de trepte. Francezul se folosea de patul pistolului, fiindcă Dona auzi lovitura. Omul căzu peste masă gemînd.

— Dă-mi eșarfa ta, Dona, să-i fac un căluș, spuse francezul, și Dona își smulse legătura de pe cap.

Într-o clipă, francezul își sfîrși treaba.

— Supraveghează-l, spuse el repede, deși nu mai poate mișca ! și Dona îl simți, prin întuneric, îndepărtîndu-se de ea și urcînd iar scările spre celula de deasupra.

— Îl ții bine, William ? auzi Dona, apoi ajunse pînă la ea un ciudat hohot de plîns înăbușit, venind din încăperea de sus, și zgomotul unui corp greu tîrît pe podea. Îl auzi pe omul de lîngă ea sufocîndu-se din pricina călușului, apoi același zgomot de corp tras și, deodată, o năpădi o poftă nebună de rîs ca o criză teribilă și nestăvilită de isterie, și Dona își dădu seama că, dacă se lasă în voia ei, n-o va putea opri niciodată și ea va tot crește pînă va ajunge la urlet.

Atunci, francezul îi strigă de sus :

— Deschide ușa, Dona, și uită-te dacă-i calea liberă !

Își croi drum prin beznă, bîjbîind cu degetele după zăvoarele grele, le smulse, întredeschise poarta și se uită afară : dinspre castel se auzi un zgomot de roți și Dona văzu trăsura doctorului îndreptîndu-se pe alee spre turn și desluși pocnetul biciului și pe surugiu îndemnîndu-și caii.

Se înapoie în turn să-l înștiințeze, dar francezul se și afla lîngă ea, și, privindu-l, Dona desluși în ochii lui rîsul acela cutezător, pe care-l mai văzuse la el cînd pescuise peruca buclată de pe capul lui Godolphin.

— Doamne ! exclamă el încet. În sfîrșit, pleacă și doctorul acasă.

Ieși pe alee cu capul gol și cu mîna ridicată, ținînd calea trăsurii.

— Ce vrei să faci ? îi șopti ea. Ai înnebunit ?

Dar el nu o luă în seamă, ci izbucni în rîs. Surugiul își opri calul la intrarea în turn și obrazul prelung și subțire al doctorului se ivi la geamul trăsurii.

— Cine ești și ce vrei ? întrebă el pe-un ton plîngăreț, și francezul își puse mîinile pe portieră, surîzînd.

— L-ați fericit, în sfîrșit, pe lord cu un moștenitor ? întrebă el.

— Fericit, pe naiba ! răspunse doctorul. Două fete gemene s-au născut la castel, și ți-aș fi recunoscător dacă ți-ai lua mîinile de pe trăsura mea și m-ai lăsa să plec, fiindcă tot ce doresc în clipa de față este să mănînc și să mă culc.

— Cu cea mai mare plăcere, dar nu înainte de-a ne oferi o mică plimbare, spuse francezul și, în clipa următoare, îl și azvîrli jos de pe capră pe surugiu, trîntindu-l pe alee.

— Urcă-te lîngă mine, Dona ! o invită el. O să călătorim pe cinste, dacă vom izbuti într-adevăr să plecăm.

Dona îi ascultă invitația, scuturată de rîs. În aceeași clipă, apăru William, îmbrăcat în ciudata lui redingotă neagră, fără perucă și fără pălărie, trîntind poarta turnului în urma lui și îndreptînd spre fața doctorului, înfricoșat, țeava pistolului.

— Du-te înăuntru, William, îi strigă francezul și adu-i doctorului un pahar de bere, dacă a mai rămas ceva, căci, pe cinstea mea, a muncit din greu în noaptea asta, în timp ce noi, doar în aceste ultime minute.

Trăsura o porni în goană pe alee, trasă de calul doctorului, care nu mai galopase niciodată în viața lui, dar cînd ajunseră în dreptul porților parcului, le găsiră închise.

— Deschide-le larg ! strigă francezul, cînd un cap adormit se ivi la fereastra lojii portarului. Stăpînul dumitale are două fete gemene, doctorul vrea să cineze, iar în ce mă privește pe mine și pe micul meu matroz, am băut în noaptea asta atîta bere, cît să ne ajungă pe încă treizeci de ani.

Porțile fură date în lături de portarul care se holba la ei aiurit, cu gura căscată, în timp ce din interiorul trăsurii răsunau țipetele de protest ale doctorului.

— Încotro mergem, William ? strigă francezul și William își strecură obrazul rotund prin ferestruica trăsurii.

— Caii ne așteaptă la o milă depărtare, *monsieur*, spuse el, dar ne ducem la Porthleven, pe coastă.

— La pierzanie, ne ducem, William, dar nu-mi pasă ! răspunse francezul, cuprinzînd-o pe Dona cu brațul și sărutînd-o. Nu știi, urmă el, că asta-i ultima mea noapte de pe pămînt și că mîine voi fi spînzurat ?

Trasă de calul mînat într-un galop nebunesc, stîrnind praful alb sub roțile-i smintite, trăsura gonea ca vîntul pe drumul plin de hopuri.

CAPITOLUL XXIV

AVENTURA SE SFÎRȘISE ȘI, ODATĂ cu ea, nebunia și rîsul. Undeva, în urmă, pe șosea, zăcea o trăsură răsturnată într-un șanț, și un cal fără frîu și zăbală păștea lîngă un gard viu. Un medic străbătea pe jos drumul care-l ducea acasă, spre cina întîrziată, și niște paznici zăceau legați fedeleș, cu cîte-un căluș în gură, pe podeaua unei temnițe.

Dar toate astea aparțineau serii și parcă n-aveau nici o legătură cu noaptea care venise ; fiindcă miezul nopții trecuse de mult și întunericul era mai dens decît oricînd. Stelele, înmănuncheate-n ciorchini, împungeau cerul cu lumină și luna, ca o seceră de aur, apusese.

Dona stătea lîngă calul ei, contemplînd de sus lacul ; despărțit de mare printr-un dig de pietre înalte, rămînea liniștit cînd valurile se spărgeau de țărm și nici o undă nu-i tulbura suprafața. Nu sufla nici o adiere și cerul, deși întunecat, avea strania limpezime și strălucire a miezului de vară. Din cînd în cînd, cîte-un val, mai generos decît celelalte, venea să-și dea suspinînd ultima suflare pe plaja de pietriș și lacul, molipsindu-se de palpitarea mării, își ondula suprafața netedă ca oglinda, fremătînd o clipă, în timp ce undele dispăreau undeva, prin trestiile aplecate. Din cînd în cînd, dinspre lac se auzeau țipete de păsări, strigătul speriat al unei potîrnichi albe care, lopătînd printre trestii ca să-și găsească refugiul, făcea să foșnească înaltele lor tulpini ; șoaptele și mișcările furișe ale tuturor lucrurilor necunoscute și fără nume, care se ivesc în universul tăcut al nopții, trăiesc cîteva clipe, respiră și pier pentru totdeauna.

Undeva, dincolo de pădure, peste deal, era satul Porthleven, la al cărui chei erau amarate bărci de pescari ; William își ridică privirea spre chipul stăpînului său, apoi se uită iar, înapoi, spre coline.

— Ar fi mai înțelept, *monsieur*, spuse el, dac-aș pleca acum, înainte de revărsatul zorilor, ca să găsesc o barcă. O să vin cu ea aici, ocolind plaja, astfel că vom putea pleca la răsăritul soarelui.

— Crezi c-o să faci rost de-o barcă ? întrebă francezul.

— Da, *monsieur*, răspunse el, la intrarea în port se află o luntre mică. M-am interesat de asta înainte de-a pleca din Gweek.

— William e cît se poate de ingenios și nu uită nimic. Iar datorită lui, mîine dimineață nu va fi nimeni spînzurat, doar o micuță barcă pescărească își va lua zborul spre larg.

Francezul se uită la servitorul lui, iar acesta la Dona, care stătea la marginea lacului ; deodată, se întoarse și-i părăsi, străbătînd creasta de pietre și îndreptîndu-se spre colină, siluetă fragilă și ciudată, cu lungă redingotă neagră și pălărie lată, în formă de tricorn. Dispăru în întuneric și ei rămaseră singuri. Caii păşteau iarba de lîngă lac, mestecînd liniştit cu boturile lor blînde, iar copacii pădurii din fața lor fremătau, foşneau și amuțeau iar.

Lîngă lac se afla o viroagă, plină cu nisip alb și fin, unde francezul și Dona aprinseră un foc. În clipa următoare, limbile flăcărilor țîşniră cu putere din grămăjoara de surcele uscate care se frîngeau cu pocnet.

El îngenunchie lîngă foc, cu obrazul, gîtul și mîinile luminate de flăcări.

— Îți amintești, spuse Dona, că mi-ai făgăduit cîndva c-o să-mi faci pui la frigare ?

— Da, răspunse el, dar în noaptea asta n-am nici pui, și nici frigare, așa că micul meu matroz va trebui să se mulțumească cu pîine prăjită.

Își încruntă sprîncenele, absorbit de noua lui îndeletnicire, scuturîndu-și capul din pricina dogorii și ștergîndu-și, din cînd în cînd, sudoarea de pe frunte cu mîneca. Și Dona înțelese că niciodată nu va uita această imagine a lui, nici focul, nici lacul, nici cerul întunecat și presărat cu stele, nici valurile înspumate spărgîndu-se de pietrele din spatele lor.

— Prin urmare, spuse el mai tîrziu, în timp ce mîncau la focul ce se stingea încet, simțind în nări mirosul amar al lemnului fumegînd, prin urmare, te-ai luptat cu un bărbat, Dona mea, și el a fost găsit mort pe dalele sufrageriei de la Navron ?

Îl privi uluită, dar el nu se uita la ea, ci își ronțăia pîinea în dinți.

— Cum ai aflat ? îl întrebă ea.

— Am fost acuzat de omor, răspunse el, și cînd am fost acuzat, mi-am amintit de însoțitorul tău de la Hampton Court și de ura oglindită în ochii unuia din invitații tăi, cînd i-am luat inelele ; și atunci, mi-am dat seama ce s-a întîmplat, Dona, cînd te-am lăsat singură în noaptea aceea.

Dona își cuprinse genunchii în mîini și se uită spre lac.

— Cînd ne-am dus amîndoi la pescuit, spuse ea, n-am fost în stare să smulg cîrligul dintr-un pește, mai ții minte ? Dar ce-am săvîrșit în noaptea aceea era cu totul diferit. La început, mi-a fost frică, pe urmă am fost furioasă și, cînd m-am simțit năpădită de furie, am smuls scutul de pe perete și... pe urmă, a murit.

— Ce te-a înfuriat ? întrebă el.

Dona se gîndi o clipă, străduindu-se să-și amintească, apoi spuse :

— James. James, care se trezise și plîngea.

Francezul nu răspunse nimic și, uitîndu-se la el, Dona văzu că terminase de mîncat și, acum, stătea la fel ca ea, cu mîinile în jurul genunchilor și cu ochii ațintiți spre lac.

— Vasăzică așa, spuse el, James s-a trezit și-a început să plîngă, iar tu și cu mine, Dona, în loc de Covernack, ne-am întîlnit aici, la lacul Loe, și răspunsul tău e același cu al meu.

Azvîrli o pietricică în lac și-n jurul ei, pe suprafața apei, se formă un cerc, care se lărgi și apoi dispăru de parcă n-ar fi existat niciodată ; pe urmă, se culcă pe spate pe fîșia de nisip și întinse mîna după ea, și Dona se apropie și se culcă alături de el.

— Cred, spuse el, că lady St. Columb n-o să mai facă tărăboi pe străzile Londrei, fiindcă și-a avut partea ei de aventură.

— Lady St. Columb, răspunse ea, o să se transforme într-o grațioasă matroană, surîzînd servitorilor, fermierilor și oamenilor din sat și, într-o bună zi, le va povesti nepoților de pe genunchi basmul piratului care-a evadat.

— Și ce-o să se întîmple cu micul matroz ? întrebă el.

— Micul matroz va sta uneori treaz noaptea, smulgîndu-și unghiile și mușcîndu-și perna și, pe urmă, poate va adormi ca să-și regăsească visul.

Lacul se întindea întunecat și tăcut la picioarele lor și, din spate, auzeau vuietul valurilor care se spărgeau de pietre.

— Există o casă în Bretania, spuse el, unde locuia o dată un bărbat cu numele de Jean-Benoit Aubéry. Poate că el se va întoarce iar acolo, umplînd pereții goi, din podea pînă-n tavan, cu desene de păsări și portrete ale micului matroz. Dar, cu scurgerea anilor, aceste portrete vor păli și se vor acoperi de pete.

— În ce loc din Bretania își are casa Jean-Benoit Aubéry ? întrebă ea.

— În Finistèrre, răspunse el, ceea ce înseamnă, Dona mea, capătul pămîntului.

În fața ochilor i se așternură stîncile colțuroase și profilul crestat al promontoriului și, pentru o clipă, în urechi îi vui marea prăvălindu-se peste stînci și țipătul pescărușilor. „Uneori, se gîndea ea, soarele dogorește deasupra falezei, uscînd și pîrjolind iarba dornică de apă, alteori, suflă vîntul molcom de vest și totul e învăluit în ceață și ploaie..."

— Există acolo o stîncă zimțată, spuse el, care intră adînc în Atlantic. Noi o numim la Pointe du Raz. Nici un pom nu poate crește pe ea, nici un firicel de iarbă, pentru că, zi și noapte, e bîntuită de vînturi. Și dincolo de ea, în largul mării, se întîlnesc două curente, împreunîndu-și valurile și, fără nici o clipă de răgaz, acolo clocotește resacul, spumegînd într-una și azvîrlind spuma la o înălțime formidabilă.

O briză răcoroasă se ridică din mijlocul lacului și-i învălui cu suflarea sa ; deodată, stelele păliră și se-acoperiră de ceață. Era ceasul acela din noapte, cînd totul e liniștit și încremenit în tăcere : nici o mișcare de pasăre sau animal, nici o șoaptă printre trestii, nimic altceva decît vuietul valurilor spărgîndu-se de pietre.

— Crezi, întrebă ea, că *La Mouette* te așteaptă acolo în larg și că dimineața o s-o găsești ?

— Da, răspunse el.

— Și-o să te cațări pe bord, și o să-i fii căpitan iar, și o să ții iar timona în mîinile tale, și-o să simți puntea sub picioare ?

— Da, făcu el.

— Şi William, spuse ea, William căruia nu-i place marea, o să se simtă rău şi o să vrea să se întoarcă din nou la Navron ?

— Nu, răspunse el. William o să guste sarea pe buze, o să simtă briza zbîrlindu-i părul şi, poate, chiar înainte de căderea nopţii, dacă vîntul rămîne statornic, o să vadă pămîntul iarăşi, mirosul de iarbă încinsă al promontoriului îi va umple nările şi asta va însemna Bretania şi casa lui.

Dona se întinse ca şi el pe spate, cu mîinile sub cap ; cerul îşi schimbase culoarea, năpădit parcă de paloarea unor zori care nu se iviseră încă, şi briza aceea uşoară bătea acum mai puternic decît înainte.

— Mă întreb, spuse el, oare cînd a început lumea să calce anapoda, şi au uitat oamenii cum să trăiască, să iubească şi să fie fericiţi ? Fiindcă, iubita mea, în viaţa fiecărui om a existat cîndva un lac ca acesta...

— Poate a existat o femeie, spuse ea, şi femeia i-a spus bărbatului ei să construiască o casă de stuf, şi pe urmă o casă de bîrne, şi pe urmă o casă de piatră, şi apoi au venit alţi bărbaţi şi alte femei şi, peste cîtva timp, n-au mai fost nici dealuri şi nici lacuri, nimic altceva decît un mănunchi de căsuţe de piatră, toate asemănîndu-se una cu cealaltă.

— Dar tu şi cu mine, spuse el, avem lacul nostru, colinele noastre, numai pentru noaptea asta şi nu ne-au mai rămas decît trei ceasuri pînă la răsăritul soarelui.

Cînd se iviră zorile, li se păru că ziua era de-o puritate, de-o limpezime rece, pe care n-o mai avusese niciodată mai înainte. Cerul era aspru şi strălucitor, iar lacul se întindea la picioarele lor ca o foiţă de argint. Părăsiră fîşia de nisip şi el se scăldă în lacul la fel de rece ca apele îngheţate ale nordului. În aceeaşi clipă, păsările începură să ciripească şi să gungurească în pădure şi francezul ieşi din apă, se îmbrăcă şi păşi pe plaja de pietriş, peste care fluxul înalt se rostogolea împroşcînd spumă. La o sută de iarzi depărtare, o luntre pescărească se legăna la ancoră, şi cînd William le zări siluetele pe ţărm, înşfăcă lopeţile lungi şi începu să vîslească spre ei.

Rămaseră acolo, în picioare pe plajă, așteptînd barca și, deodată, pe orizontul îndepărtat, Dona zări pînza albă a unei corăbii, care se îndrepta spre uscat. Corabia prinse contururi și forme, și ea văzu că avea catarge zvelte și purpurii și pînzele îi erau umflate de vînt.

La Mouette se întorsese să-și ia stăpînul și cînd el se urcă în luntrea de pescari care-l aștepta, și întinse mica velă pe singurul ei catarg, Donei i se păru că această clipă făcea parte dintr-o altă clipă, trecută de mult, cînd ea stătea în picioare pe faleză și se uita la mare. Corabia dispărea la orizont ca un simbol al evadării și, la lumina dimineții, emana ceva straniu, ca și cum n-ar fi avut nimic de a face cu aceste zări, ci ar fi aparținut altor vremuri și altei lumi.

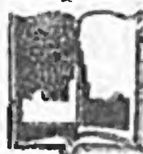
Părea o corabie pictată pe marea albă și liniștită, și Dona se înfioră deodată, fiindcă sub picioarele ei desculțe, pietrele erau reci ca gheața, scăldate de cîte-un val răzleț care poposea la țărm să-și dea ultimul suspin.

Apoi, din largul mării, soarele zvîcni roșu și viu ca o minge de foc.

Lector : DANIELA CRĂSNARU
Tehnoredactor : ELENA PREDA

Apărut 1978.
Bun de tipar 28.04.1978.
Tiraj 100 000.
Broșate 70 000. Legate 30 000.
Coli tipar 15,50.

Comanda nr. 80 133
Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii"
Piața Scînteii nr. 1, București,
Republica Socialistă România

Lei 17

Colecția
«Romanul de dragoste»
149

Daphne du Maurier realizează în romanele sale acea fuziune a realului cu mirificul, a posibilului cu imaginarul care dă un farmec aparte construcției epice. Cunoscutele romane Verișoara mea Rachel și Rebecca au demonstrat pe deplin, ca și Golful francezului dealtfel că autoarea lor este o bună cunoscătoare a psihologiei umane în general și a celei feminine în special, că stăpînește perfect tehnica gradării narațiunii folosind un stil accesibil, într-o deplină și continuă armonie cu desfășurarea epică.

ULTIMELE APARIȚII:

140 Nicolae Motoc ■ Golful sălbatic
141 Iris Murdoch ■ Castelul de nisip
142 Virgil Duda ■ Cora
143 Lilli Promet ■ Primavera
144 Marin Sorescu ■ Trei dinți din față
145 Erich Maria Remarque ■ Trei camarazi
146 George Sand ■ Ea și El
Paul de Musset ■ El și Ea
147 Maurice Baring ■ Leagănul pisicii
148 Gabriela Adameșteanu ■ Drumul egal al fiecărei zile.